

CAROLE DEAN

*Secrete  
bine  
ascunse*

Traducerea și adaptarea în limba română de  
FLAVIA VOINEA

ALCRIS  
M-94

---

## *Capitolul 1*

Pe malul râului păștea un cal alb. Era neînșeuat, iar căpăstrul și hățurile atârnavă la pământ. La nici trei metri distanță, la umbra unui arțar, se auzi un foșnet care-l făcu pe animal să tresară și să se îndrepte spre o tânără care se odihnea în apropiere, întinsă în iarbă. O împinse cu botul în joacă, iar ea începu să râdă.

— Încetează, Sandy! îi spuse ea, împingându-l într-o parte. Ai numai iarbă pe bot!

Tânăra căscă.

— Cred că am adormit. Așa-mi trebuie dacă stau până noaptea târziu de vorbă cu Colin, nu-i așa?

Se ridică în picioare și se duse către râu, unde îngenunche și-și stropi fața cu apă rece.

— Cred că ar trebui să mergem acasă, Sandy.

Se uită către soare, încercând să-și dea seama cât era ceasul.

— Cred că e aproape cinci, iar Sondrei nu-i place să întârzie la cină. Dar e așa de frumos aici... Nu vreau să plec!

După ani de colindat și explorat, cunoștea fiecare copac de pe proprietatea Deerfield și nimic nu-i plăcea mai mult decât să hoinărească pe văile și dealurile din zonă. Se uită către râul care curgea liniștit și, dintr-o dată, văzu că în paradisul pe care îl considera al ei pătrunsese un intrus – un bărbat care își târa cu greu picioarele se apropia.

Ea îl privi cu atenție. Oricine ar fi fost, se rătăcise cu siguranță, pentru că drumul pe care se afla ducea numai către Sevenoaks, ferma familiei Deerfield.

Se hotărî într-o clipă să-l ajute pe străin, încăleacă și traversează în goană râul. Ajunsă pe malul celălalt, îl îndemnă pe Sandy să meargă în galop. Spera ca bărbatul să nu se fi abătut prea mult de la drumul lui. Era o zi foarte caldă, nepotrivită pentru plimbare, iar el părea să care ceva în brațe. Să fie un copil? se întreabă ea. Pentru că soarele îi bătea în față, nu putea să distingă despre ce era vorba.

Sandy străbătu distanța care-i despărțea, la umbra unor mesteceni cu trunchiuri albe. Ferită de razele puternice ale soarelui, tânăra putu, pentru prima dată, să-l vadă mai clar pe cel ce se apropiase la cincisprezece – douăzeci de metri. Era un bărbat înalt, bine făcut și suplu, care șchiopăta ușor. Părul lui des, neîngrijit, avea culoarea grâului copt.

Inima îi bătu mai repede și simți că o cuprinde panica. Un singur bărbat avea o asemenea nuanță de păr, dar acesta dispăruse din viața ei în urmă cu patru ani!

Fără să-și dea seama, smuci hăturile. Neobișnuit cu un asemenea tratament, Sandy pufni și-și aruncă pe spate capul, cu putere.

– Ușurel, băiete! îl potoli ea, vorbindu-i în șoaptă.

Ieși din umbră în plin soare, iar Adam Deerfield se opri brusc, mirat de apariția neașteptată.

– Kate? Întrebă el, răgușit. Chiar tu ești?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, neștiind ce să răspundă.

Ținând în brațe un copil care dormea, Adam rămase nemișcat și o privi din cap până-n picioare pe tânăra din fața lui. Purta pantaloni scurți de blugi, foarte uzați, și un tricou decolorat, dar, în ciuda ținutei simple, avea o atitudine mândră și semeață. Picioarele zvelte erau bronzate, iar tălpile erau goale. Dar ceea îi atrase atenția cu adevărat era chipul ei. În anii în care nu se văzuseră, se maturizase; chipul era acum extrem de rafinat și atrăgător, cu ochi albaștri și sprâncene frumos arcuite. Părul negru-albăstrui și buclat era strâns cu o fundă și adunat pe umărul drept.

– Te-ai schimbat, spuse el, încet.

Cu o mișcare ușoară, ea se lăsă să alunece de pe cal. În clipele de tăcere în care știuse că Adam o studiază, ea făcuse același lucru.

– Și tu, răspunse ea pe același ton.

Și chiar așa era. Avea treizeci și cinci de ani, dar părea mai în vârstă, iar pe chipul bronzat apăruseră noi riduri. Părea îngrijorat și circumspect, așa cum nu-și amintea să fi fost în trecut. Ochii lui căprui ascundeau o dezamăgire profundă. Acum, Adam era un străin!

Stânjenită, Kathleen își dădu seama că strângea cu putere hăturile în mâini.

– Văd că ai adus-o și pe Nikki, spuse ea în cele din urmă.

Ca și cum și-ar fi auzit numele, copilul se mișcă în brațele lui Adam și-i ceru s-o lase jos, apoi o privi foarte serioasă pe Kathleen.

– Ți-o mai amintești pe Kate, draga mea? o întrebă tatăl ei.

Zâmbetul lui plin de căldură îl făcea să pară mai tânăr și, inexplicabil, îi umplu de lacrimi ochii lui Kathleen.

– Bună, Nikki, spuse ea, blând.

Simțise că fetița era la fel de speriată ca și tatăl ei din felul în care se lipise de el și-l prinsese de mânecă. Dar apoi zâmbi larg, deloc rușinată că era știrbă, iar Kate se simți în largul ei.

Brusc, își dădu seama că era foarte bucuroasă de această întâlnire. Adam se întorsese acasă! Dragul de Adam, care-i fusese ca un frate atâția ani și care îi lipsise atât de mult...

Râse sincer, din toată inima.

– Adam, cât de mult mă bucur să te revăd!

Dădu drumul hăturilor și alergă spre el cu brațele deschise. Se lipi de pieptul lui; îi simțea inima bătând cu putere și trupul cald, musculos, cu un miros tipic masculin care o încânta. Spre propria-i uimire, își dădu seama că-i plăcea să-l simtă atât de aproape, într-o îmbrățișare fără sfârșit. Nu mai simțise niciodată așa ceva – cu Colin sau cu oricine altcineva. Dar să simtă așa ceva față de Adam, pe care-l considerase întotdeauna un erou din povești, un înlocuitor pentru frații mai mari pe care nu-i avusese niciodată!

Brațele lui se încleștară automat în jurul ei și-și aplecă ușor capul, lipindu-și obrazul de părul ei mătăsos. Era încordat și făcu eforturi să se îndepărteze de ea, conștient că strânsese în brațe un trup plin de femeie și nu unul băiețesc al unei adolescente.

Șocată de senzațiile care o copleșiseră, Kathleen îl privi cu obrăjii în flăcări.

– De ce ai lipsit atâta timp?

Pe buzele lui apăru un zâmbet cinic.

– Nu fi naivă, Kate. Ar fi mai nimerit să mă întrebi de ce m-am întors, dar nu știi sigur că ți-aș putea răspunde. Oricum, nu cred că o să stau prea mult, pentru că m-am obișnuit cu o viață de hoinar.

Înțelese cât era de rănit, dacă vorbea despre plecare la câteva minute de la sosire, dar tactul părea că o părăsisese complet, pentru că se auzi spunând:

– Tatăl tău nu se simte bine. Nu se mai ridică din scaunul cu roțile! Nu și-a pierdut speranța că te vei întoarce și vei rămâne aici.

El tresări cu putere, de parcă ar fi primit o palmă.

– O să fie dezamăgit! spuse el, tăios. Oricum, ce te privește pe tine?

Kate simți că nu era cinstit să o întrebe așa ceva.

– Mă privește tot ce are legătură cu tatăl tău! se înfurie ea. Dacă n-ar fi fost el, aș fi ajuns într-un orfelinat! Îl iubesc ca și când ar fi tatăl meu adevărat!

– Văd că ai un temperament la fel de vulcanic! remarcă el în bătaie de joc.

Vocea îi deveni serioasă.

– N-am glumit, Kathleen! Ce s-a întâmplat între tata și mine ne privește numai pe noi, nu pe tine!

– Nici prin cap nu-mi trece să mă amestec!

Brusc, Kate își dădu seama că nu vrea să continue acea întâlnire care ar fi trebuit să fie fericită, dar, în mod ciudat, nu era. Privirea ei se opri asupra lui Nikki, care stătea tăcută lângă tatăl ei.

– Vrei să-l călărești pe Sandy până la fermă, draga mea? întrebă ea. Pari obosită.

Fetița nu răspunse, dar se lipi și mai mult de tatăl ei.

– Ți-ai înghițit limba? Doar nu ți-e frică de Sandy! E foarte blând și știe să se poarte cu cei mici. Hai, vino și salută-l!

Kate ridică privirea către Adam, așteptând ajutorul lui. În schimb, întâlni o privire atât de dură încât se gândi câteva clipe ce anume făcuse sau spusese de declanșase o asemenea reacție.

– Nikki rămâne cu mine, anunță el pe un ton de oțel.

Vrând să-i răspundă cu aceeași monedă, Kathleen îl întreabă:

– Am voie să anunț sosirea ta sau vrei să le faci o surpriză și celorlalți? Nu știu dacă avem timp să tăiem cel mai gras vițel, în cinstea ta!

Adam își șterse broboanele de transpirație de pe frunte.

– Sigur că poți să le spui. Dar nu spune nimic mai mult... Sunt atâtea lucruri pe care nu le înțelegi! Nikki și cu mine o s-o luăm pe scurtătură, n-o să întârziem mult.

– Bine, răspunse Kate.

– Vrei să te ajut să încaleci?

Simpla lui întrebare o trimise în trecut, în perioada când avea doisprezece ani și învăța să călărească fără șa. Adam, mai tânăr și mai fericit, o întrebuse același lucru și o ajutase. Ea se lăsase întotdeauna în mâinile lui, pentru că avusese o încredere oarbă în el.

Chiar dacă știa că nu ar fi trebuit să facă acest lucru, acceptă oferta lui, mai mult de dragul trecutului. Oare el își amintise de acea zi?

Încercă să nu ia în seamă faptul că, pentru câteva secunde, talpa ei goală se afla în palmele lui și încăleacă.

– Mulțumesc, șopti ea, fără să îndrăznească să-l privească. Ne vedem mai târziu.

Îl îndemnă pe Sandy să meargă la galop până când dispăru din raza vizuală a celor doi, apoi îl încetini, ca să aibă timp să-și pună gândurile în ordine. Dar acest lucru părea imposibil, pentru că erau prea multe întrebări fără răspuns. Unde fusese Adam în ultimii patru ani? De ce nu-i scrisese niciodată? Ce se întâmplase cu Nikki, care fusese întotdeauna un copil deschis și prietenos?

Kate se opri o clipă pe malul abrupt, locul ei preferat din care admira ferma. Iubea Sevenoaks, căminul ei dintotdeauna. Casa fusese construită în pantă, cu fața spre râu și umbrită de câțiva stejari uriași. În spațioasa aripă de vest locuia Lee; Sondra, John și Kathleen stătea în aripa centrală, în timp ce aripa de est fusese folosită numai pentru oaspeți de când plecase Adam.

Casa fusese renovată și se afla acum în cea mai bună formă. Ce bine că Adam o va vedea așa! își spuse ea. Alungă rapid acest gând, pentru că nu mai voia să se gândească la el, și-l duse pe Sandy la grajduri. Era atât de preocupată, încât nu-l văzu pe bărbatul din boxa alăturată.

– Nu vorbești cu mine azi, Kathie? întrebă el, pe un ton familiar.

Ea tresări.

– Lee! M-ai speriat!

Zâmbi larg și-și dădu o suviță de păr după ureche.

– Nu te-am văzut!

El se sprijini de ușa boxei. La prima vedere, semăna foarte mult cu fratele lui vitreg Adam, dar la o privire mai atentă puteai vedea sclipirea răutăcioasă din ochii albaștri.

– Visezi cu ochii deschiși la Colin, nu-i așa?

– Nu. Chiar nu mă gândeam la el!

El deveni mai atent.

– Ce s-a întâmplat?

Cu o lipsă totală de tact, ea anunță:

– Adam s-a întors acasă.

Dacă ar fi știut cum va reacționa Lee la aflarea veștii, Kate ar fi fost mai atentă. Mâna lui se încleștă cu putere pe ușă.

- Nu e o glumă bună! se răsti el.
- Dar nu glumesc! protestă ea.
- Atunci, ce vrei să spui? Cum adică, s-a întors acasă?
- Speriată de duritatea din vocea lui, ea încercă să-i explice:
- M-am întâlnit cu el mai devreme. Era pe jos, cu Nikki în brațe. A spus că stă numai câteva zile.
- E prea mult! o întrerupse Lee. Și unde dracu' a fost în ultimii patru ani? Asta ți-a spus?
- Nu.
- Normal! Și tata și Sondra? Au aflat?
- Încă n-am fost în casă, răspunse ea, tremurat.
- Ezită câteva clipe, apoi își adună tot curajul și-l întrebă:
- Lee, ce s-a întâmplat? Nu te bucuri că s-a întors? La urma urmei, e fratele tău.
- Lee făcu un efort să zâmbească.
- Frate vitreg, nu uita! Cred că m-ai luat prin surprindere, răspunse el, stânjenit de privirea insistentă a fetei. Las-o baltă, Kate! Sigur că mă bucur că s-a întors! Dar cred că ar fi mai bine să-l avertizez pe tata. Nu-i fac bine surprizele, chiar dacă sunt plăcute, nu-i așa?
- Vin cu tine, spuse ea.
- Simțea, fără să poată explica motivul, că era important să fie cu Lee când anunța întoarcerea lui Adam.
- Nu vrei să-l ții pe Sandy?
- Nu, nu e nevoie. Și așa îl răsfăț prea mult! râse ea. Hai să mergem!
- Se îndreptară împreună spre casă. Dar era prea târziu să-l anunțe pe John – pe alee, nemișcat ca o statuie, se afla Adam.

---

## *Capitolul 2*

Kathleen simți din nou că inima îi bate cu putere. Dar, mai mult decât atât, avea senzația că nu putea controla lucrurile care petreceau chiar sub ochii ei.

Adam avea dreptul să fie acolo! Întreaga lui atitudine spunea că el este stăpânul, lucru pe care Lee nu va reuși niciodată să-l transmită, oricât ar încerca.

Kate era sigură că Adam trebuia să rămână la Sevenoaks, pentru că numai la fermă putea să rezolve acele probleme care-l determinaseră să aleagă un exil lung și dureros.

Adam era atât de absorbit de propriile gânduri, încât nu-i observă pe Kate și Lee decât atunci când ajunseră foarte aproape de el. Cei doi frați se priviră lung, timp în care Kate se rugă în gând să aibă o discuție civilizată.

– Ei bine, Adam...

El zâmbi scurt.

– Așadar, ești la fel ca toți ceilalți, nu-i așa?

– Adam, ce vrei să spui? interveni Kate, pe un ton tăios. Cum adică, e la fel ca ceilalți?

Adam îi aruncă o privire dură.

– Nu face pe nevinovata, Kate. Știi foarte bine despre ce vorbesc! Înainte ca ea să protesteze, Adam se întoarse către Lee.

– Cred că ar trebui să apreciez sinceritatea ta, frățioare. Măcar nu pretinzi că te bucuri că mă vezi!

Lee încercă să evite privirea fratelui său.

– Poate ar fi mai bine să intri și să vorbești cu tata.

Pentru o clipă, Kathleen avu impresia că masca lui Adam dispăruse, lăsând să se vadă o îmbujorare ușoară.

– Hai! îl îndemnă ea, cu o bucurie prefăcută. Cred că este în birou, bând obișnuitul pahar de lichior înainte de cină.

Îl luă de mână pe Adam, fără să țină cont de faptul că nu era prea încântat de idee.

– Hai, merg cu tine.

Îi zâmbi lui Nikki și-i întinse cealaltă mână.

– Cred că ți-e sete, draga mea. O să-ți dau un pahar de limonadă imediat după ce-l saluți pe bunicul tău.

Simți brațul lui Adam încordându-se și apoi eliberându-se din strânsoarea ei.

– Sunt perfect capabil să găsesc singur drumul! Sau uiți că am trăit aici cea mai mare parte a vieții mele?

Kate își păstră demnitatea.

– Știu că poți să găsești drumul, Adam. Cu toate astea, prefer să vin cu tine!

În ciuda privirii dure, ea avu impresia că se bucură de sprijinul oferit.

– Atunci, să mergem.

Urcară scările de piatră și pătrunseră prin ușile duble într-un hol lung. Kathleen încercă să privească interiorul casei ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată, ca și Adam. Pe pereții zugrăviți în culori pale se aflau tablouri ale unor pictori

impresioniști, podelele erau acoperite cu parchet de stejar, iar într-un colț se afla un dulap de mahon care adăpostea colecția de ceramică a Sondrei.

Din birou se auzeau vocea groasă a lui John și cea educată a Sondrei.

Kate nu-și putu stăpâni curiozitatea și se uită pe furiș către Adam. Stăpânirea lui de sine, aproape inumană, o uimi. Urma să-l întâlnească pe tatăl său, dar se purta ca și cum ar fi fost vorba de o întâlnire obișnuită. În clipa următoare, ca și cum ar fi simțit cât era de îngrijorată, Adam se uită în ochii ei albaștri, iar Kate înțelese că, pentru el, acesta era cel mai dificil moment din întreaga zi.

Îi zâmbi încurajator, cu toată căldura de care era în stare.

– John! strigă ea. Am o surpriză pentru tine!

Fără să aștepte aprobarea lui Adam, îl luă de mână și-l trase după ea în birou. Chiar dacă nu era atât de elegant ca alte camere din casă, biroul era foarte confortabil. De la fereastră se vedeau dealurile și văile scăldate în lumina soarelui la apus. Șemineul care domina peretele din partea de sud era flancat de rafturi de cărți, pentru că John era avid de lectură.

Bărbat atrăgător cu părul argintiu, John se afla în scaunul cu roțile lângă fereastră. Lângă el, elegantă ca un model dintr-o revistă de modă, stătea Sondra, într-un scaun francezesc de epocă.

Când intră Adam, chipul Sondrei se înnegură pentru o fracțiune de secundă. Totuși, Kate observă, dar nu putea să creadă că femeia era furioasă. Ce motiv ar fi avut?

Reacția lui John, însă, nu lăsa loc de îndoială. Se ridică pe jumătate în scaun, sprijinindu-se pe brațele încă puternice. Ochii căprui, pe care îi moștenise Adam, străluceau.

– Adam! Fiule... Dacă ai ști cât de mult am așteptat momentul ăsta!

Din trei pași, Adam ajunsese lângă tatăl său, îngenunche și-l strânse cu putere în brațe. Două lacrimi fierbinți căzură pe obrajii bătrânului.

Cu un nod în gât, Kathleen se întoarse, simțind că nu se cuvenea să privească scena intimă. Dar nu putu să nu observe privirea extrem de rece și dură a Sondrei, care strângea în pumni o batistă brodată. Din nou, Kathleen se miră de reacția ei.

Adam se ridică în picioare, iar Kate privi uimită cum pe chipul Sondrei apare un zâmbet larg. Femeia deschise brațele și exclamă:

– Bun venit acasă, dragă Adam.

Dezgustată de această reprezentatie demnă de o actriță, Kathleen își îndreptă privirea spre fereastră. Nu se simțise niciodată în largul ei alături de Sondra, pentru că atitudinea ei exclusese întotdeauna orice apropiere. Când fusese mai mică, Kate sperase ca frumoasa Sondra să ia locul iubitei ei mame, pierdute prea devreme. Dar acest lucru nu se întâmplase niciodată, iar visul ei murise în fașă. Sondra îl făcea fericit pe John, iar pentru Kate era suficient.

Venirea lui Adam provocase reacții foarte ciudate – ostilitatea inexplicabilă a lui Lee, mânia și duplicitatea Sondrei. În plus, nu putea uita propria ei reacție și modul în care răspunsese îmbrățișării lui. John părea singurul care se bucura sincer să-l vadă pe Adam acasă.

– Masa trebuie să fie gata curând, fiule, îl auzi ea pe John. Sunt sigur că n-ai uitat cât se supără doamna Hicks dacă întârziem la cină! Ce-ar fi s-o iei pe micuță și să vă duceți în

camera ta? Ți-am păstrat camera pregătită, pentru că am știut că o să te întorci într-o bună zi. Aranjează-te, spală-te și apoi coboară la masă. O să vorbim atunci! Dar, Adam...

Vocea bătrânului tremură.

– Să nu mai pleci fără să mă anunți!

– Nu, tată, promise el. Hai, Nikki, draga mea! Uite ce mâini murdare ai! Trebuie să ne spălăm!

Părăsire împreună încăperea.

– Ar fi cazul să mă pregătesc și eu, spuse Kathleen, evitând privirea Sondrei. Ne vedem peste câteva minute.

Urcă încet scările către dormitorul ei, unde rămase minute întregi în fața oglinzii. Nu era o femeie vanitoasă, dar acum privea nemulțumită părul negru și buclat bătut de vânt, obrajii îmbujorați și hainele sărăcicioase.

Arăt de cincisprezece ani! își spuse ea, nemulțumită. N-ar fi putut să explice motivul pentru care, brusc, acest lucru era important.

Aruncă hainele pe jos și intră sub duș, fără să țină cont de apa sau uleiul de baie pe care le împrăștia în jurul ei. Își prinse părul în coadă, apoi se fardă cu atenție și-și puse o rochie nouă, cu un decolteu delicat, care se unduia plăcut în jurul picioarelor ei zvelte. Sandale subțiri, cercuri de aur în urechi și... era gata!

Ieși în fugă din dormitor și coborî scările ca un copil, câte două trepte odată. Când îl văzu pe Adam, care stătea la baza scărilor, se împiedică și aproape îi căzu în brațe.

– Întotdeauna cobori scările așa? întrebă el.

Amuzamentul i se citea în voce.

Cu palmele lipite de pieptul lui, Kate se bucură să vadă cât de tânăr părea atunci când zâmbea.

– Nu-ți amintești că mereu întârziem la cină? Se pare că nu m-am schimbat...

Adam o împinse ușor, îndepărtând-o câțiva centimetri de el, pentru a o putea privi mai bine.

– N-aș spune asta.

Ea roși, ochii ei albaștri ca safirele susținându-i cu îndrăzneală privirea. Adam o mângâie pe obraz.

– Te bucuri că m-am întors, nu-i așa, micuță Kate?

Toate îndoielile păreau să dispară în prezența lui.

– Da, răspunse ea cu sinceritate.

Era sigură că răspunsul ei îl satisfăcuse, așa că-și adună curajul și-i spuse:

– Te rog, Adam, nu mai pleca din nou!

El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Căldura din privire îi dispăru și deveni din nou un străin.

– O să fac ceea ce trebuie, spuse el pe un ton dur. Nu pot să-ți promit nimic, Kate. Iar acum, dacă nu vrem să ne supărăm bucătăreasa, ar fi mai bine să mergem la masă.

În ciuda temerilor tinerei, masa decurse fără probleme, mai ales datorită talentului lui John de a aduce în discuție subiecte neutre.

Adam fusese întotdeauna preferatul doamnei Hicks, așa că aceasta se întrecuse pe sine și pregătise o masă de zile mari. Kathleen stătea vizavi de Nikki și observase mirarea din ochii puștoaicei atunci când se succedau felurile de mâncare. Era clar că nu era obișnuită cu asemenea mese.

Sondra, care conversa bine dispusă cu Adam, își îndreptă atenția asupra micuței:

– Ai mâncat destul, Nikki?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, în timp ce un zâmbet timid îi înflorea pe buze.

– Mai vrei desert? Doamna Hicks face întotdeauna mai mult și poți să mai ceri o porție, să știi!

– Cred că e suficient, interveni Adam. În plus, cred că e momentul să meargă la culcare.

– Poți să stai în camera verde, lângă tatăl tău, sau în camera roz, care a fost a ta pe vremea când erai doar un bebeluș, continuă Sondra. Pe care o preferi?

Fetița se uită către tatăl ei, dar acesta începuse să discute cu John și n-o observă.

– Te-am întrebat ceva, Nikki! insistă Sondra, cu o ușoară iritare în vocea ei de obicei plăcută și controlată. Spune-mi ce cameră vrei, ca să-i cer menajerei s-o pregătească.

Kathleen simți o strângere de inimă. Ceva nu era în ordine! Simțea acest lucru, dar nu putea să spună despre ce era vorba.

Nikki se lipise de spătarul scaunului, iar ochii căprui păreau imenși pe fețișoara ei. Era prea timidă să răspundă sau era copleșită de casa mare, elegantă în care intrase?

– E în ordine, Nikki, spuse Kathleen cu blândețe. Nu-ți fie frică! Dar Sondra nu avea de gând să cedeze.

– Fiica ta trebuie să învețe bunele maniere, Adam, spuse ea tăios.

El se întoarse brusc.

– Îmi cer scuze, Sondra, nu te-am auzit. Ce-ai spus?

– Am spus că Nikki are nevoie de lecții de bună purtare. Nu vrea să răspundă nici măcar unei simple întrebări!

Dintr-o privire, el își dădu seama de încordarea fiicei sale și de aerul arogant, de corectitudine exagerată al Sondrei. O bătu ușor pe genunchi pe fetiță și spuse pe un ton egal:

– Ar fi trebuit să vă spun că Nikki are mici... probleme. Am fi evitat aceste neînțelegeri, Sondra. Îmi cer scuze.

– Probleme? repetă ea, impacientată. Despre ce naiba vorbești?

Înainte să-i răspundă, Adam se uită către Kathleen. Ea îl privea cu atenție maximă, simțind instinctiv că îi era greu să vorbească despre problemele fiicei sale, pentru care se considera unic responsabil. Ar fi vrut să-l sprijine și să-i aline durerea; probabil că privirea ei spunea foarte multe, pentru că Adam trase aer în piept și explică, foarte calm:

– Nikki n-a scos nici un cuvânt din ziua în care Leslie a fost ucisă. Ea a văzut tot ce s-a întâmplat. Îți amintești, Sondra? Doctorii – și te rog să mă crezi că am fost la cei mai mari specialiști – mi-au spus că va vorbi din nou, într-o bună zi.

– Vrei să spui că e retardată? vru să știe Sondra.

– Nu! replică el, furios. În nici un caz! Înțelege tot ce i se spune și are note foarte bune la școală. Dar șocul din acea zi a făcut-o, pur și simplu, să nu mai vorbească. Până când își va reveni, are nevoie de toată dragostea și răbdarea pe care i le putem acorda.

– Psihologia asta modernă! pufni ea. Pe vremea mea, o asemenea purtare n-ar fi fost acceptată.

– Sondra, te rog! interveni John. Cred că trebuie să acceptăm explicația lui Adam și să sperăm că micuța Nikki se va vindeca foarte curând.

Se întoarce către Adam:

– Nu se știe, fiule. Poate că o să-i facă bine statul la fermă. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– N-am spus că rămân aici, tată, spuse Adam, după câteva secunde.

Lee, care abia dacă scosese două vorbe în timpul mesei, se aplecă înainte, ca un șarpe asupra prăzii.

– Eu, spre exemplu, aş vrea să aflu răspunsurile la câteva întrebări. De ce nu ne spui unde ai fost în tot acest timp, Adam? Şi ce te-a făcut să revii aşa, dintr-o dată?

Kathleen încercă să protesteze faţă de acest întrebări foarte dure, dar Adam părea să se descurce fără sprijinul ei.

– Cred că cel mai bine ar fi s-o duc pe domnişorica asta în pat, spuse el cu căldură, ciufulind părul fiicei sale. Ce-ar fi să bem o cafea în birou şi să stăm puţin de vorbă acolo?

– Pot să te ajut? se oferi Kathleen.

Îşi dădu seama că o luase gura pe dinainte, dar se bucură când îl auzi:

– Dacă vrei...

O luă pe fetiţă de mână şi-i zâmbi.

– Hai la culcare, draga mea.

Cei trei ieşiră din salon împreună. Kathleen o luă înainte pe hol şi intră le uşile duble de stejar care făceau legătura cu aripa de est. Intrase rareori în acea parte a casei, în absenţa lui, aşa că privi în jurul ei cu mult interes. Totul era în perfectă ordine, iar vântul uşor de vară abia mişca draperiile vechi, dar curate.

Adam o duse pe Nikki în camera lui. Cu pereţii de un albastru pal şi mobila albă, de lemn, încăperea avea un aer simplu, specific masculin. Pe perete, în stânga şi în dreapta şemineului, erau două tablouri cu peisaje marine; pe peretele opus, în nişe special construite, se aflau două vase în miniatură, replici ale unor vase care existau în realitate. În jurul patului mare şi alb, cu baldachin, se afla un covor de lână, de un albastru ultramarin.

Kathleen alunecă în trecut şi-şi aminti de perioada când avea cincisprezece ani şi era o adolescentă veselă, plină de

viață. Într-o seară, fusese la o petrecere și voise să le povestească lui Adam și lui Leslie. La ora unsprezece, bătuse la ușa lor, exact ușa pe care intrase în urmă cu câteva minute.

— Intră, se auzise vocea lui groasă.

Ea deschisese ușa.

— Leslie, n-o să ghicești niciodată!

Se oprise brusc, uimită să observe că Adam era singur în pat și citea, sprijinit pe perne.

— Unde e Leslie? întrebuse ea.

— În ultima vreme, Leslie doarme în camera verde, venise răspunsul, pe un ton neutru. Nu s-a simțit prea bine și nu vrea să mă deranjeze.

În ciuda vârstei fragede, Kathleen înțelesese că Adam îi ascunsese ceva. Descoperirea faptului că Leslie și Adam nu mai dormeau în aceeași cameră fusese un adevărat șoc. Îi auzise pe servitori vorbind pe la colțuri despre acest lucru, dar preferase să nu-i ia în seamă. Întotdeauna considerase căsătoria celor doi perfectă, pentru că nu-și putuse imagina că cineva era nefericit alături de Adam...

Preferase să păstreze pentru sine toate întrebările și-i povestise pe scurt despre petrecere, după care se retrăsese în camera ei.

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, îi întrerupsese Adam șirul gândurilor.

Ea reuși să-și păstreze cumpătul.

— Am venit să te ajut, nu să visez cu ochii deschiși, nu-i așa? Mă duc să pregătesc baia.

Baia se dovedi un adevărat ritual, la care luau parte numai Adam și Nikki, motiv pentru care Kathleen se așeză într-un fotoliu de răchită și-i privi în tăcere. Adam se juca atât de

frumos și de afectuos cu fiica lui, încât fu impresionată. Dar nu putu să nu observe trupul lui suplu, musculos, care o tulbura mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Oare vizita lui era atât de scurtă pentru că undeva îl aștepta o femeie? Sau fusese credincios memoriei lui Leslie în ultimii patru ani?

I se părea greu de crezut, pentru că femeile îl considerau irezistibil din pricina părului său blond, a buzelor pline și senzuale a trupului puternic, a siguranței de sine pe care o emana.

Care era numele femeii care-l aștepta? se întrebă Kathleen. Era tânără, era frumoasă? Oare îl iubea? Dar el o iubea?

Îi venea să strige din pricina tristeții care o cuprinsese. Ce se întâmplase cu ea, de era atât de afectată atunci când se gândea la cineva despre care nici nu știa sigur dacă exista? Și ce ar fi spus Colin, dacă ar fi știut ce-i trece prin minte? Dragul de Colin, pe care știa că se poate baza și căruia îi datora loialitate...

Adam o scoase pe Nikki din cadă și o înfășură într-un prosop roz pufos. Fetița își aruncă brațele după gâtul lui și-l strânse cu putere, într-un gest plin de afecțiune care nu avea nevoie de cuvinte. Adam o ținu aproape, protector; își ridică privirea și o întâlni pe cea a lui Kathleen, îngrijorată. Pentru o clipă, toate barierele care existau între ei dispăruseră, iar el îi zâmbi, făcând-o astfel părtașă la momentul lor de intimitate.

Ea îi zâmbi la rândul-i, și-i spuse pe un ton plin de căldură:

– Sunt sigură că totul va fi bine, Adam. E evident cât de mult te iubește! Și cât o iubești tu...

El își trecu degetele prin părul negru, buclat al micuței.

– Da. Ea e tot ce mi-a mai rămas de la Leslie.

După o pauză insesizabilă, se adresă fiicei sale:

– Hai, domnișoară! E timpul să te culci!

Apoi reveni la Kate:

– O să-i citesc un capitol din povestea ei preferată, ca de obicei, după care o să cobor în birou.

Kate înțelese că trebuia să plece. Schimbarea de dispoziție era derutantă, dar se ridică fără să comenteze și-i zâmbi lui Nikki:

– Noapte bună, draga mea. Pe mâine! Dacă vrei, o să mergem să vedem cățelușii, care s-au născut de numai două zile.

Strălucirea din ochii ei ținu loc de răspuns. Fără să-l privească pe Adam, Kathleen ieși din încăpere.

Un sfert de oră mai târziu, Adam se alătură celorlalți în birou. Se schimbase în pantaloni de catifea și cămașă crem de mătase, care-i scotea în evidență părul blond. Părea dur și oarecum periculos, ca și când momentul de vulnerabilitate din cameră nu existase niciodată.

Cu aerul unui bărbat stăpân în casa în care se afla, își turnă un pahar din carafa de cristal aflată pe dulap și se apropie de fereastră, privind fără țință spre valea care se desfășura în fața ochilor. Soarele se ascunsese după dealuri, iar pe cer apăruse prima stea a nopții.

– Am uitat câtă liniște este aici, spuse el, în cele din urmă.

– Asta înseamnă că o să rămâi aici? întrebă John, plin de speranță.

Poate numai Kathleen observă că degetele lui se încleștară pe pahar.

– Mi-ar plăcea să rămân, John. Crede-mă! Dar am nevoie de mai mult timp...

Privi către Kathleen, care stătea pe un fotoliu, cu picioarele strânse sub rochia înfioată, și continuă, ca și când i s-ar fi adresat numai ei:

– Cred că Nikki are mare nevoie să fie din nou aici. Are nevoie de un cămin, de stabilitate... Dar nu sunt sigur că îi place să fie atât de aproape de fosta cameră a lui Leslie...

Cui nu-i place: ei sau ține? se întrebă Kathleen, în gând. Cât de prostuță fusese atunci când se gândise la o altă femeie care ar fi apărut în viața lui! Era clar că Adam era încă legat de soția lui, deși nu putea pricepe în ce mod.

– În cazul acesta, Adam, interveni Sondra numai lapte și miere, poate ar trebui să locuiești cu Nikki în casa de vară. Dacă rămâi, firește! Ne-am obișnuit să folosim aripa aceea pentru musafiri și ar fi mai comod pentru servitori să nu facem schimbări.

– Sondra, în casa de vară nu se poate locui! interveni John. Dar Adam îl întrerupse:

– E o idee foarte bună, Sondra! Sunt obișnuit să locuiesc în condiții mai dure și am nevoie de spațiu. În casa de vară nu m-aș simți... îngrădit.

Kathleen își dădu seama că Sondra nu se gândise nici o clipă la binele lui Adam. Pur și simplu, nu dorea ca acesta să stea cu ei în casă, ci voia să fie izolat de restul familiei. Dar de ce?

Renunță să-și mai pună întrebări, pentru că auzi vocea lui Lee, plină de ostilitate:

– Vorbești atâta de spațiu și de faptul că nu vrei să fii îngrădit, încât ai crede că ai fost în închisoare! De ce nu ne explici, Adam? Suntem foarte curioși să aflăm unde ai fost și ce ai făcut în ultimii patru ani!

Fără nici o emoție, Adam acceptă provocarea lui Lee.

– După cum știți, am plecat direct la Edmonton...

– De unde să știm? îl întrerupse Lee. Se pare că uiți că n-am știut nimic de tine timp de patru ani!

– Asta așa e, fu de acord John. De ce nu ne-ai scris niciodată, Adam? Am fost atât de îngrijorați! Am crezut că ai pățit și tu ceva... așa cum a pățit Leslie!

Adam își miji ochii și se încruntă, privind către tatăl său care stătea în scaunul cu rotile.

– Ți-am scris de două ori, spuse el, răspicat. Când am ajuns la Edmonton, ți-am scris și ți-am comunicat adresa mea. Ți-am spus că o să stau acolo două săptămâni, timp în care aștept un semn de la dumneata. Dar nu mi-ai răspuns!

– Nu am primit scrisoarea, răspunse John. Doamne! Dacă aș fi știut că mi-ai scris...

– De ce nu ai telefonat? interveni Kathleen, nefiind în stare să mai tacă.

Privi în direcția ei, fără s-o vadă. În mintea lui re trăia zilele acelea întunecate și pline de durere.

– Am ajuns la concluzia că și dumneata, ca restul orașului, mă consideri vinovat pentru moartea lui Leslie. De vreme ce nu mi-ai răspuns... Eram prea mândru ca să te implor!

– Dar ai spus că mi-ai scris de două ori, îl întrerupse Lee, cu duritate.

– Asta a fost mai târziu, continuă Adam. După ce au trecut cele două săptămâni, am plecat cu Nikki în nord, către terenurile petroliere. Am muncit acolo, în construcții. Bucătarul șantierului avea grijă de Nikki în timpul zilei. Petrecusem șase luni acolo atunci când m-am hotărât să vă scriu a doua oară.

– N-am primit nici acea scrisoare! Dacă aş fi ştiut că mi-ai scris, Adam, repetă el. După ce ai plecat, am făcut un atac cerebral şi am rămas pironit aici!

Lovi cu putere în braţul scaunului cu roţile, vrând să se elibereze de toată frustrarea pe care o simţea un bărbat cândva foarte activ.

– O scrisoare de la tine ar fi schimbat complet lucrurile!

– Cu condiţia să fi existat acea scrisoare, spuse Lee încet. Adam îşi ridică brusc capul, iar furia i se citea în ochi.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Nu există nici o dovadă, nu-i aşa? Înţeleg să se piardă o scrisoare, dar două? E o coincidenţă cam mare!

John vorbi pe un ton sever:

– Nu e nevoie de asemenea insinuări, Lee. Întotdeauna am avut încredere în cuvântul lui Adam şi nu văd nici un motiv pentru ca lucrurile să fie altfel acum. Dacă a spus că a scris două scrisori, înseamnă că a scris două scrisori! Poate că n-o să ştim niciodată ce s-a întâmplat cu ele, dar acum, când ştiu că le-a trimis, parcă mi s-a ridicat o povară de pe umeri. Nu pricepeam cum ai putut să dispari fără nici un cuvânt, Adam!

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu scrisorile, medită Adam. Lee are dreptate – nu s-ar fi putut pierde amândouă!

– Probabil că n-o să aflăm niciodată, repetă John, ușor impacientat. Vino lângă mine, Adam, şi povesteşte-mi despre zona petrolieră. A fost muncă grea, nu-i aşa?

– Da, recunosc el, zâmbind amar. Acum vreo doi ani am avut un incendiu de proporţii. Poate ai văzut la televizor...

Se făcuse deja târziu când Sondra, cu un aer posesiv, anunţă că John trebuia să se retragă.

– Nu mai este atât de viguros cum îl știai, Adam, spuse ea. Anii în care ai fost plecat au lăsat urme asupra lui. Uneori, mă întreb dacă ar fi făcut atacul, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat din cauza ta!

Adam se crispa în fața reproșului.

– E o prostie, Sondra! interveni John, pe un ton aspru. Dar, Adam... N-o să mai pleci încă o dată fără să ne anunți, nu-i așa?

– Nu, tată. Ți promit! Noapte bună și... mă bucur să fiu din nou acasă.

Își strânsesă cu putere mâinile.

Kathleen privi scena fără să intervină și-și dădu seama că era stânjenită în clipa în care rămăseseră singuri în cameră.

Veni către ea și-i întinse o mână, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Ea își puse mâna în a lui și se ridică în picioare, lăsându-se condusă până la fereastră. Adam stinse lumina și privi împreună luna suspendată pe cerul negru de mătase.

Extrem de încordată, Kathleen era perfect conștientă de faptul că Adam stătea atât de aproape de ea. Ridică privirea către el, parcă pentru a se convinge că nu mai era același Adam din amintirile ei. Pe bărbatul de lângă ea nu-l mai putea considera un frate mai mare, ci era un străin, în stare să răvășească mica ei lume în numai câteva ore.

– Asta înseamnă „acasă”, Kate, spuse el încet. Asta mi-a lipsit! Nici nu știi cât de mult...

Pentru că nu știa ce să-i spună, ea preferă să tacă.

– Kate, continuă el, în șoaptă. Micuța fetiță care s-a transformat în femeie!

Se aplecă și o sărută ușor, iar Kate se pierdu în îmbrățișarea lui. Dar tandrețea lui dispăru la fel de repede precum apăruse, iar degetele se încheștară pe brațul ei.

– Nu-ți dai seama cât de frumoasă și atrăgătoare ești, nu-i așa? Ești la fel de inocentă ca un nou-născut, Kate! Nimeni nu ți-a spus cât este de periculos să te săruți la lumina lunii?

Trase adânc aer în piept și se depărtă de ea.

– Ei bine, îți spun eu acum! Nu mai face așa ceva decât dacă ești gata să accepți consecințele!

Ea își ridică bărbia, mândră.

– Mă tratezi ca pe un copil, îl acuză ea. Am aproape douăzeci și unu de ani și nu sunt complet lipsită de experiență, să știi!

Ultima afirmație nu era nici pe departe adevărată, pentru că îmbrățișările stângace ale lui Colin n-o pregătiseră pentru ceea ce simțea acum, alături de Adam.

– Ai aceeași limbă ascuțită pe care o știu dintotdeauna! spuse el, zâmbind larg și neimpresionat de furia lui Kate. Hai, la culcare! Și nu uita ce ți-am spus: nu-i bine să te joci cu focul, dacă nu vrei să te arzi!

– Nu-mi mai vorbi așa! explodă ea. Nu ți-am cerut sfatul! După cum vorbești, ai zice că ești tatăl meu!

– Du-te la culcare, Kate, până nu-ți arăt că nu sunt tatăl tău!

Făcu un pas în direcția ei, cu o sclipire amenințătoare în privire.

Cu adevărat înspăimântată, ea se retrase către ușă, se răsuci pe călcâie și fugi din cameră. Ajunsă în dormitorul ei, Kate încercă să se liniștească și să-și amintească fiecare detaliu al discuției avute.

Adam era un bărbat sofisticat și avusese dreptate când o considerase lipsită de experiență.

---

## *Capitolul 3*

Razele soarelui băteau ușor în geamul de la camera lui Kathleen, invitând-o să se trezească pentru o nouă zi. Ea stătea în pat, gândindu-se cu teamă și bucurie în același timp la întoarcerea lui Adam. Își aminti momentul în care-l văzuse și-și dăduse seama că Adam se întorsese acasă.; de momentul în care înțelesese cât de mult îi lipsise din ziua ploioasă și rece în care avusese loc înmormântarea lui Leslie, când Adam dispăruse fără urmă. Dar acum se întorsese...

Cu inima plină de o emoție necunoscută, Kate se ridică din pat, se îmbracă în blugi și o cămașă în carouri și ieși pe hol, aranjându-și părul din mers.

Coborî în tăcere scările și zâmbi la gândul că Adam dormea în aceeași casă, în vechea lui cameră. Ieși din casă și se îndreptă spre grajduri. Iubea Sevenoaks și-și amintea cu bucurie de fiecare zi petrecută aici, pentru că nicăieri nu mai avusese senzația că este „acasă”. Fusesse nevoită să petreacă doi ani în exil, pentru că, după ce terminase liceul, Sondra o trimisese doi ani la Halifax; reușise să-l convingă până și pe

John că face acest lucru pentru binele fetei, care trebuie să-și găsească o „slujbă profitabilă”, după cum se exprimase Sondra. Cei doi ani trecuseră greu pentru ea, în ciuda faptului că venea acasă în fiecare weekend.

Îl înșeuă pe Sandy și încălecă, îndemnându-l să meargă spre râu.

Ce dimineată minunată! își spuse ea, trăgând cu nesaț în piept aerul curat.

Când se apropie de râu, își aminti îmbrățișarea pe care o primise de la Adam cu o zi în urmă, pe mal. Acum, când încerca să privească oarecum detașată, își spuse că exagera importanța aceluia moment și că Adam o considera în continuare sora lui mai mică, nimic mai mult.

Încetinind când se apropie de malul râului, își aminti cât de amabil și de prietenos fusese întotdeauna față de ea, făcând-o să se simtă importantă și membru cu drepturi depline al familiei. O făcuse mereu să râdă, chiar și atunci când nimeni altcineva nu reușea. Chiar în locul în care stătea acum o învățase să înoate!

Fusese fratele ei mai mare, cel pe care-l adorase și pe care-l considera un model de bunătate și putere. Dar, în ciuda acestor lucruri, plecase și o părăsise...

Ce se întâmplase cu Adam, omul pe care-l cunoștea atât de bine? Omul care era atât de apropiat de familia lui...

Îl struni pe Sandy, cerându-i să meargă la pas.

— Ce prostuță ești, Kathleen Cameron! se certă ea cu voce tare. Lasă-l să se obișnuiasă din nou acasă! La urma urmei, au trecut patru ani și e normal să fie schimbat! Iar întrebările tale indiscrete nu-l vor ajuta să se simtă mai bine.

Sandy începu să urce dealul și, înainte să-și dea seama, Kate se pomeni în fața vechii case a lui Adam. Sau, mai corect, în fața a ceea ce rămăsese din casa lui... Privi fix ruinele casei care fusese distrusă de flăcări chiar în ziua în care Leslie murise într-un accident de mașină. Într-o singură zi, Adam își pierduse și soția, și casa.

O neliniște ciudată puse stăpânire pe Kathleen. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegea și pe care nimeni din familie nu voia să i le explice. Pentru anumite motive, mai ales Sondra refuza cu încăpățânare să discute despre acea zi. Era ca și cum Adam, Leslie și Nikki încetaseră să existe pentru ei.

Deranjată de faptul că imaginația ei bogată o luase razna, Kate se răsuci în șa și privi înapoi, către vale. Tot ce se desfășura în fața ei era proprietatea Deerfield. Toată viața ei și-a dorit să fie cu adevărat o Deerfield și să fie stăpână măcar pe o parte din acel teren. Adam răsese întotdeauna de ea și o asigurase că era un membru cu drepturi depline al familiei lor.

– Ceea ce iubești devine parte din tine, micuța mea. Tu ești o adevărată Deerfield, să nu te îndoiești niciodată de asta!

Kate nu uitase niciodată cuvintele lui. Trecuseră de atunci mai bine de zece ani, dar își amintea perfect fiecare cuvânt, așa cum își amintea și privirea lui atunci când se uita la aceste pământuri.

În zare se vedea orașul care fusese numit după tatăl și unchiul lui John Deerfield, Ben și Sam Deerfield. Kate profita de ziua frumoasă și se plimbă câteva ore. Se întoarse acasă cu câteva minute înainte de masa de prânz, spre nemulțumirea Sondrei:

– Era și timpul, Kate! Tare mult mi-aș dori să fii mai punctuală... Știi foarte bine la ce oră se servește masa!

Adam și John stăteau de vorbă pe terasă și se părea că toată lumea o aștepta pe ea.

– Îmi pare rău, Sondra, dar am pierdut noțiunea timpului. E o zi atât de frumoasă și nu m-am putut abține...

Zâmbi a scuză și se îndreptă spre John.

– Bună ziua, îl salută ea, sărutându-l pe obraz. Cum te simți azi?

– Foarte bine, Kathleen. Ți-ai făcut plimbarea călare, nu?

– Da, e o zi prea frumoasă ca să nu profit!

Își ridică privirea către Adam, conștientă de faptul că o cerceta cu insistență.

– Bună, Adam.

El o salută cu o mișcare a capului, dar nu răspunse.

Nikki stătea lângă el, ținându-l strâns de mână. Kathleen îngenunche în fața ei și-i zâmbi.

– Bună, Nikki. Ce-ai făcut în dimineața asta?

Fetița nu-i răspunse și se trase mai aproape de tatăl ei.

– Prânzul e gata! spuse Sondra.

În timpul mesei, Sondra sporovăi veselă despre o persoană sau alta, despre familiile din Deerfield, despre oamenii care au plecat sau au rămas în oraș. Adam nu vorbea aproape deloc, concentrat asupra mesei și a lui Nikki.

Apetitul părea să-i fi pierit lui Kathleen; nu se simțea în largul ei și avea nervii întinși.

Vocea Sondrei se auzi din nou:

– Kathleen, când ai fost plecată azi-dimineață, te-a sunat Colin.

Se întoarse zâmbind către Adam.

– Ți-l amintești pe Colin Draper, nu, Adam? Acum e un tânăr de succes.

El ridică privirea către Sondra, dar nu făcu nici un comentariu.

– Oricum, Kathleen, te-a sunat ca să se scuze că nu a reușit să mai ajungă, așa cum rămăsese stabilit. A intervenit ceva foarte important, legat de primarul Donaldson, cred. Nu mi-a spus nimic, sunt doar bănuielile mele...

Deși mesajul era pentru Kathleen, Sondra continua să vorbească în direcția lui Adam.

– E un tânăr strașnic, așa cum n-am mai văzut de mult! În plus, e foarte interesat de Kathleen a noastră. Curând, s-ar putea chiar să avem o nuntă în familie, asta dacă nu va mai continua Kate să facă pe inaccesibila.

Zâmbi satisfăcută, cu gândul la petrecerile pe care le va oficia. Kathleen vru să protesteze, dar Sondra nu-i dădu răgazul:

– Colin e avocat. Știi, Adam? A absolvit ca șef de promoție. Cel mai de succes avocat din Deerfield!

John râse ușor și adăugă:

– Singurul avocat din Deerfield, Sondra! Cel puțin, pentru moment.

– John, nu fi prostuț! E un tânăr sclipitor, știi foarte bine! Ar fi un soț foarte bun pentru Kathleen.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Adam.

– Margaret, sora lui Colin, dă o petrecere la sfârșitul lunii. Cei mai importanți oameni din ținut vor fi acolo. Adam, tu ai fost foarte apropiat de Margaret odată, nu?

Făcu o pauză și așteptă răspunsul.

– Da, am fost prieteni într-o vreme. După cum știi foarte bine, sunt câțiva ani de când n-am mai văzut-o.

– Atunci, sunt sigură că vei fi încântat să afli că încă e singură, așa că ai putea să reiei relația de unde ai lăsat-o înainte... înainte să...

Adam împinse nervos farfuria din fața sa.

– Înainte să fac greșeala de a mă însura? Sondra, mai taci odată! încetează cleveteala asta despre Colin, Margaret și restul lumii din Deerfield. Nu-mi pasă de ei! Chiar nu poți să înțelegi? Nu-mi pasă!

Împinse scaunul și se ridică.

– Să mergem, Nikki. Poate vorbim mai târziu, John. Eu...

Sondra îl întrerupsese cu asprime.

– Vai, Adam! Cum de-mi vorbești așa? Încercam să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat aici cât timp ai fost plecat. Credeam că vrei să știi ce mai e cu oamenii alături de care ai trăit ani buni! Cum e posibil să nu-ți mai pese de ei?

Într-un sfârșit, John punctă concis:

– Stai jos, fiule! Iar tu, Sondra, te rog să taci un moment, da?

Enervată de lipsa de susținere a soțului, Sondra se retrase în bucătărie, lăsându-i pe cei doi bărbați să-și continue conversația.

– Ei, Adam, ai de gând să rămâi?

Privi drept în ochii fiului său. Pe fața sa nu se vedea nimic, deși Kathleen știa cât îi fusese de dor și cât își dorise ca Adam să nu plece.

– Aș vrea, John. Chiar aș vrea! M-am săturat să tot umblu, iar Nikki are nevoie de un cămin. Am crezut că pentru ea ar fi mai bine să fie cât mai departe de acest loc, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Cred că amândoi vom avea de înfruntat aici unele lucruri, asta dacă ziua de mâine va avea vreo importanță.

John se întinse și-și așază palma pe mâna lui.

– Adam, ești fiul meu și te iubesc foarte mult. Sunt fericit că te-ai întors și aș vrea să te stabilești aici. Aceasta este casa ta, aici e locul căruia îi aparții.

El păru neîncrezător.

– Vreau, John. Dumnezeu mi-e martor că vreau! Dar nu sunt sigur cum vor evolua lucrurile cu Lee. Sentimentele lui în privința mea nu s-au schimbat. Cine știe ce iad va fi aici, dacă nu vom reuși să îndreptăm lucrurile între noi.

– M-am gândit foarte mult la această situație. De fapt, asta am făcut toată noaptea și cred că aș avea o soluție. Mai dă-mi câteva săptămâni și cred că voi putea face primul pas pentru a remedia divergențele. Măcar voi ști că am încercat...

– John, dacă va fi să rămân aici, ar fi bine să locuim în casa de vară, dacă n-ai nimic împotrivă. Am fost mult timp pe cont propriu și astfel îi va fi mai ușor și lui Nikki să accepte situația.

– Nu-i nici o problemă, fiule. Știi bine că acest loc îți aparține și ție! Asta înseamnă că vei rămâne, nu?

Cu aerul unui om care ia o hotărâre dificilă, Adam răspunse:

– Da, voi rămâne.

John își lăsă o mână noduroasă pe genunchiul fiului său și, pentru a doua oară, Kathleen văzu lacrimi în ochii bătrânului.

– Bun venit acasă, Adam!

Sondra se întoarse cu cafelele și se așeză confortabil într-un scaun din fața lui Adam.

– Acum, Adam, poate-mi vei permite și mie câteva întrebări. Am și eu dreptul să știu ce se petrece pe aici. Aș vrea să știu când pleci și unde ai de gând să te duci.

Adam o fixă cu o privire sumbră. Înainte ca el să-i poată răspunde, Kathleen interveni rapid:

– Dar va rămâne aici, Sondra! Și nu mai pleacă... Acum, că Adam e acasă, totul va fi ca odinioară.

Vocea Sondrei sună aspru:

– Niciodată nu va mai fi ca odinioară...

Figura ei se albise, cuprinsă de o emoție pe care Kathleen n-o putea identifica.

– Adam, fii rezonabil! Știi că nu poți rămâne aici, ținând cont de tot ce s-a întâmplat. Imposibil!

Adam se aplecă spre ea, cu trupul încordat.

– Îmi dau seama că te stânjenesc, Sondra. E ceva ce nu poți discuta cu prietenele tale, la o cafea. De fapt, știu că ți-ai fi dorit să fi fost vorba de fiul altuia, nu al lui John! Sau să nu mă fi născut deloc, nu? Îmi pare rău pentru toate astea, dar trebuie să mă obișnuiesc să accept consecințele faptelor mele. Ar trebui să faci la fel! Nici unul dintre noi nu poate șterge trecutul cu buretele! Și crede-mă că am încercat...

Cu degetele încheștate de marginea mesei, Sondra deschise gura să spună ceva, dar John o întrerupse autoritar:

– Taci, Sondra! Ai spus destule pe ziua de azi!

Apoi se întoarse către Adam:

– Crede-mă, Adam, ești binevenit aici. Sevenoaks a fost, este și va fi căminul tău! Ești fiul meu și sunt mândru de tine. Acum, că te-ai întors, aș vrea să nu mai aud discuții de acest gen.

Își îndreptă scaunul către ușile de sticlă.

– Cred că ai putea să mă ajuți, Sondra. Sunt obosit și am nevoie de odihnă.

Privi din nou către Adam și-i zâmbi:

– Da, lucrurile vor redeveni ce au fost odată.

Ieșiră pe terasă, lăsându-i singuri pe Kathleen, Adam și Nikki.

Adam privea în gol, către câmpii, iar un mușchi i se mișca spasmodic pe obraz, trădându-i suferința interioară. Kathleen observă și inima i se strânse de dorința de a-l compătimi.

– Adam, ce-ai vrut să spui mai devreme? îl întrebă ea, în cele din urmă.

El o privi ironic și-și aprinse o țigară.

– Când am spus... ce?

Nikki îl trase de mânecă și-i arătă aleea către cabană. El zâmbi și încuviință cu o mișcare aproape imperceptibilă a capului. Fetița o zbughi către cabană.

Adam își întoarse privirea către Kathleen, dar zâmbetul îi dispăruse.

– Te-ai schimbat, îi spuse ea, mirată de răceala lui.

El îi răspunse cu un râs batjocoritor.

– Ei bine, da. Așa e! Oricine se poate schimba într-o singură secundă... chiar și eu.

Ignorând senzația de stinghereală, ea continuă:

– De ce? Ce s-a întâmplat? Ce ai vrut să spui mai devreme, când ai vorbit cu Sondra?

El deveni nerăbdător.

– Când i-am spus ce, Sondrei? Treci la subiect, Kate!

– Când i-ai spus că se rușinează cu tine, că-și dorește ca tu... să nu fi fost fiul lui John.

– Nu te înțeleg, Kate. Îmi pui întrebări la care cunoști deja răspunsul. Ce naiba vrei să spun? Vrei să-ți mai spun o dată ce am făcut acum patru ani? Vrei să auzi direct de la mine ceea ce ai auzit de la alții de nenumărate ori?

Privirea lui dură îi scrută chipul, căutând ceva, apoi spuse cu amărăciune:

– Da, draga mea Kate. Și tu te-ai schimbat.

Se ridică brusc și porni cu pași hotărâți pe urmele lui Nikki.

Kathleen rămase singură și nemișcată. Lacrimile îi ardeau ochii, dar și le reprimă, dojenindu-se pentru vulnerabilitatea de care dădea dovadă. Era tulburată și nedumerită de ceea ce se întâmpla în familia ei, care fusese atât de închegată, de fericită. Amărăciunea lui Adam și ura fratelui său Lee erau lucruri noi pentru ea, de neînțeles...

Ieși din cameră și se duse pe malul râului. Se așeză pe iarbă și stătu mult timp la soare, în timp ce vântul îi răvășea ușor părul. Își scoase clema și-și lăsă cârlionții negri să-i cadă liber pe umeri. Închise ochii și gândurile îi fugiră înapoi, la dimineța rece și ploioasă de octombrie, în ziua în care Leslie fusese îngropată.

Intrase în bibliotecă pentru că îl căutase pe John. Adam stătea privind pe fereastră. Simțindu-i prezența, se întorsese și o privise cu ochi triști, palid și cu buzele strânse. Această imagine o bântuise multă vreme de atunci. Ochii lui trădau suferința, tortura emoțională prin care trecea. Îi întinsese ușor o mână, ca și când i-ar fi cerut ajutorul, dar o secundă mai târziu o lăsase să-i cadă pe lângă corp. Tocmai când pornise către el, ușa se deschisese brusc și intrase fratele său Lee.

– Kathleen, te rog, ne poți lăsa singuri? Vreau să discut cu Adam între patru ochi.

Tonul lui nu lăsase loc nici unui comentariu, iar ea se supusese. În clipa în care închisese ușa, mai apucase să-l vadă pe Lee stând acuzator în fața lui Adam, strângând în pumn o hârtie mototolită. Apoi își încrucișase privirile cu Adam...

Kathleen se ridică brusc, pentru că nu-i făcea plăcere să rememoreze aceste lucruri. Își făcu de lucru ca să-și alunge gândurile, aruncând cu pietricele în râu. Fără să-și dea seama, se îndreptă spre cabana lui Adam.

Când ajunse în fața ei, se opri și privi nostalgică balansoarul ce inducea o stare de confort și relaxare. Se jucaseră deseori aici, când erau copii. Se urcau pe marginea verandei, săreau în iarba înaltă și se rostogoleau până la marginea râului. Iar totul părea să se fi petrecut cu nu mai mult de o zi în urmă...

Urcă treptele și bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns, așa că intră. Privi în jur, intră în dormitor și făcu un inventar mental a ceea ce era de făcut. Scoase husele albe de pe mobilier, le duse afară, le scutură și le lăsă pe marginea verandei. În bucătărie găsi detergenți și se apucă de treabă. Dădu cu mătura, șterse praful și spălă pereții.

Era atât de absorbită de activitatea ei că nici nu-i auzi venind pe Adam și Nikki; realizează abia când auzi râsetele fetei. Se duse la fereastră și-și șterse transpirația de pe frunte.

Adam fugi cât să-l ajungă Nikki, care îl prinse de pantalon. Simulă o cădere spectaculoasă, apoi se rostogoli în iarbă trăgând-o și pe Nikki după el. Fetița râdea și chicotea pentru că Adam o gâdila, dar nici ea nu se lăsa mai prejos.

Kathleen surâse, văzând în Adam băiatul pe care îl știa din copilărie. Sperând că nu e doar o stare de moment, se hotărî să iasă și să-i strige. Dar zgomotul unor copite o făcu să se oprească.

Lee se apropia într-un galop rapid, având o atitudine amenințătoare. Descălecă nervos și-l priponi brutal pe Oberon, puternicul armăsar castaniu.

Kathleen observă efectul pe care îl avu sosirea lui asupra lui Nikki. Fetița, relaxată și fericită cu câteva momente în urmă, deveni rigidă și se ascunse în spatele tatălui ei.

– Stai liniștită, Nikki. Vreau să te duci în cabană și să mă aștepți acolo.

Fetița o rupse la fugă spre cabană.

Kathleen nu mai văzuse niciodată atâta groază în ochii unui copil. Era atât de uimită, încât înțepeni în penumbra din cadrul ușii, incapabilă să mai facă ceva. Fetița urcă împleticit treptele verandei și se chirci speriată în balansoar.

Deodată, se auzi vocea dură a lui Lee:

– Zău, Adam! Nu crezi că ar trebui să faci ceva în privința acelui copil? Există anumite locuri unde pot fi tratați cei ca ea. Cel puțin, va sta printre alții care sunt la fel.

Adam se mișcă amenințător spre el.

– Ea este printre cei ca ea! Dacă nu vrei nimic, eu am treabă.

– Și eu am niște treabă, dragul meu frate, șuieră Lee. Sondra mi-a spus că te-ai hotărât să rămâi. E adevărat?

Adam nu răspunse imediat. Își miji ochii și încercă să-și dea seama care era tășul ascuns al întrebării. Răspunse cu o voce calculată:

– Da. M-am decis să rămân.

Lee se aprinse.

– De ce? Nu s-au întâmplat destule? Au trecut deja patru ani și oamenii începuseră să uite. Și acum, ai apărut dintr-o dată. De ce? Asta aș vrea să știu. De ce te-ai întors? Ce vrei?

Fața îi era roșie și o venă de la tâmplă îi pulsa nervos.

– M-am întors pentru că acesta este căminul meu, Lee. Apartin acestui loc și aici vreau să fiu. Crezi că poți înțelege? Știi că nu ți-a fost ușor dar, pentru numele lui Dumnezeu, Lee... suntem frați! Asta nu înseamnă nimic?

Adam mângâie gâtul calului și-l privi pe Lee, căutând înțelegere.

– Știi că nu putem uita trecutul, dar n-ar fi mai bine să iertăm și s-o luăm de la zero? Am obosit, Lee. Nu pot să mai

plec, încă o dată, din Sevenoaks. În plus, Nikki are nevoie de un cămin; sunt dator să-i ofer șansa unei vieți decente. Nu poți să înțelegi?

Expresia de furie și frustrare de pe fața lui Lee se transformă într-o mască a urii.

– Da, înțeleg. Te-ai întors pentru fermă. De-aia ești aici, dragul meu frate! Restul sunt prostii sentimentale.

Lee smuci hățurile și urcă pe cal. Se îndreaptă amenințător spre Adam și-l încolțește lângă gard. Toată ura strânsă în patru ani părea să erupă acum.

– Nu mai sunt fratele cel mic de altădată, Adam. Acum eu sunt stăpânul aici și așa vreau să și rămână. Eu m-am ocupat de toate în ultimii trei ani, de la accidentul lui John. E al meu, iar tu nu mi-l vei lua. Înțelegi?

Lee trase de hățuri și aduse calul aproape de gard, prinzându-l pe Adam la mijloc. Acesta încercă zadarnic să împingă animalul. Lee râse batjocoritor.

– O, nu încerca să te împotrivești, frate! Calul face ce i se spune, ca toți oamenii de aici, de altfel. Asta e prima lecție pe care o primești, acum că te-ai întors acasă. Îți demonstrează că aici cuvântul meu e lege. Tot așa, la fermă și în oraș. Eu sunt cel mai important din Deerfield, nu fratele meu mai mare. Adam, cum te mai simți acum, când nu mai ești șef? Spune-mi!

Dar nu mai așteptă răspunsul. Ridică cravașa și-l plesni cu sete peste obrazul stâng. Adam se chirci de durere, dar Lee tot nu-l eliberă.

– Iată o mică mostră din ce vei păți dacă o să mi te mai împotrivești, Adam. M-am obișnuit cu puterea și am de gând s-o folosesc în avantajul meu.

Vocea lui Adam sună gătuță de durere și mirare:

– Ce naiba e cu tine, Lee?

– Nu mai pune întrebări prostești. Știi foarte bine. Tu! Tu și Leslie! Îți jur că nu voi uita și nici nu ți-o voi ierta. Niciodată! Iar dacă ai de gând să rămâi, vei face exact cum spun eu.

Adam clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Cred că ai înnebunit, Lee! Ai înnebunit de tot!

Șoptise cuvintele mai mult pentru el însuși, dar Lee îl auzi și ridică din nou cravașa.

Kathleen realizează intenția lui și ieși pe verandă.

– Oprește-te, Lee! Oprește-te!

Lee blestemă printre dinți, enervat de intruziunea fetei, dar își lăsa mâna jos.

– Ce faci aici, Kathleen? N-ai nici un drept să te afli aici. Du-te înapoi în casă, feto! Acum!

– Nu-mi da tu mie ordine, Lee Deerfield! Mai bine mi-ai explica ce se întâmplă aici.

Lee dădu calul câțiva pași înapoi și Adam căzu lângă gard, ducându-și palmele la față. O șuviță de sânge i se prelinse pe obraz. Lee o privi pe Kathleen.

– Nu voi răspunde întrebărilor puse de o fată. În special de tine, Kathleen. Nici măcar nu ești o Deerfield, ești doar o soră mai mică, adoptată. De altfel, locuiești aici doar pentru că John e prea slab și nu te-a gonit. Dar, așteaptă să preiau eu controlul...

Întoarse calul și se îndepărtă.

Kathleen își ținu respirația, rănită de remarca lui. Își aținti privirea în pământ și se simți singură, izolată de toți cei din familia Deerfield. Nimeni nu-i mai spusese asta până acum, dar în sufletul ei simțea că totul era adevărat.

Adam veni lângă ea, îi ridică cu un deget bărbia și o privi cu intensitate. Îi șterse cu blândețe lacrimile și îi spuse cu un ton calm:

– Nu plânge, Kate! Pe mine era supărat, nu pe tine. Întâmplarea a făcut să apari și tu în calea lui.

Kathleen suspină din rărunchi și, într-un moment de slăbiciune, își sprijini fruntea de pieptul lui. Ritmul inimii lui i se păru foarte liniștitor. Îl privi și reuși să zâmbească, atingându-i cu tandrețe obrazul învinețit.

– Se pare că și-a vărsat furia pe amândoi. Hai să-ți curăți rana asta.

El dădu din cap.

– Nu, nu-i nevoie. O să mă ocup eu de ea.

Kate oftă și încercă, timid:

– Nu mai înțeleg nimic, Adam. De ce ai stat și nu ai reacționat? Și oricum, de ce ți-ar face una ca asta tocmai ție, care ești fratele lui?

Ridică mâna din nou ca să-l atingă, dar el se feri.

– Da. Sunt sigur că nu înțelegi.

Râse sardonice și adăugă:

– E un lucru uimitor că a mai rămas măcar un singur Deerfield inocent.

Ignorând figura ei uimită, exclamă:

– Doamne! Am și uitat, unde e Nikki?

Se întoarse și alergă spre cabană, strigând-o. Urcă din doi pași treptele verandei și o luă în brațe. O legănă ca s-o liniștească.

– Stai liniștită, fetița mea! Acum ești cu tatăl; unchiul Lee a plecat.

La auzul acestui nume, fetița tresări și se ghemui la pieptul lui. Kathleen se oferi să-l ajute.

– Hai s-o țin eu pe Nikki o vreme, până îți termini treaba.

Răspunsul lui veni abrupt și tăios.

– Nu! N-am nevoie de ajutorul tău, Kate. N-am nevoie de ajutorul nimănui. Mai bine ai fugi acasă, până nu se întoarce Lee să te caute. Iar noi nu vrem să se întâmple așa ceva, nu? Poate că nici n-ar fi trebuit să vii aici. Ne-ar fi scutit de multe neazuri.

Se întoarce să intre în cabană, dar Kathleen îl opri.

– Te... te urăsc! strigă ea, furioasă. Am venit doar ca să te ajut și atâta tot. Dar tu nu mai ești în stare să mai accepți de la nimeni un gest frumos. Ce s-a întâmplat cu tine, Adam Deerfield?

Se luptă cu lacrimile care-i ardeau ochii.

– Ah, de ce a trebuit să te întorci acasă... așa?

Spusese aceste cuvinte la mânie și le regretă imediat, deși Adam nu păru deloc afectat.

– Măi, măi... În sfârșit, draga mea Kate s-a alăturat majorității.

– Îmi pare rău, Adam! Nu am vrut să sune așa...

O întrerupse cu un gest al mâinii, iar vocea lui sună tăios.

– Taci, Kate! Cel mai bun sfat pe care ți-l pot da e că ar fi bine să încerci să acorzi cuvintelor toată greutatea. E mai sigur pentru tine să mă urăști, crede-mă!

Deschise ușa și intră în cabană ținând-o pe Nikki aproape adormită în brațele sale.

---

## *Capitolul 4*

Kathleen se mai întâlnește cu Adam abia după două săptămâni. Îl mai văzuse, dar numai de la distanță, muncind pe câmp sau cu caii, Nikki fiind tot timpul în preajma lui. Adam gătea pentru el și pentru fetiță, își vizita tatăl și stăteau de vorbă. Astfel, Kathleen ajunse să stea zilnic cu Nikki. Copilul deveni din ce în ce mai relaxat în prezența ei, iar cu timpul, ajunse chiar să-i dorească prezența. Kathleen realiza că făcea acest lucru de dragul ei, dar și pentru șansa de a-l vedea pe Adam. Acesta, însă, era rece și distant.

Se gândi că trebuia să-l abordeze cu orice preț, iar această ocazie i se ivi într-o frumoasă dimineață de iulie.

- Bună dimineată, Adam! Cum te mai simți?
- Neața, Kate! spuse Adam și vru să plece mai departe.
- Stai puțin, Adam. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.
- Treci la subiect, Kate. Mă așteaptă John.
- Știi... Poimâine începe bălciul anual din Deerfield și m-am gândit că n-ar fi rău să mergem și noi, împreună cu Nikki. Sunt sigură că i-ar face mare plăcere.

Gata, o spusese. Acum aștepta nerăbdătoare reacția lui, dar el răspunse pe un ton inflexibil:

– Nu, nu cred.

– Dar, de ce nu? De ce n-ai vrea să mergi? Nu-i corect. Nikki stă tot timpul aici, cu tine, și n-a ieșit niciodată din Sevenoaks. E copil și trebuie să mai vadă și alte lucruri...

Tonul lui se înăspri.

– Ce știi tu despre ce a văzut sau făcut ea? Nu-mi spune mie ce are nevoie și ce nu! Eu...

Vocea calmă a lui John îl întrerupse.

– N-ați vrea, vă rog, să continuați cearta aici, în bibliotecă?

Kathleen intră și-l sărută pe bătrân pe obraz. John îi luă mâna în mâna sa.

– Bună dimineța, Kathleen! Bună dimineța, fiule!

Bătrânul îi studie, pe rând. Nu părea nerăbdător să audă cauza disputei lor.

– Sper că mă veți scuza, dar am auzit, fără să vreau, o parte a discuției voastre.

Se întoarse spre Adam.

– Kathleen are dreptate și cred că o știi și tu. Sunteți aici de trei săptămâni și cred că aveți nevoie de puțină distracție. Eu zic că ar trebui să vă duceți la bălci. De fapt, îl declar un eveniment obligatoriu pentru voi toți! Și te asigur că nu vei avea de ce să te plângi din cauza tinerei Kathleen. Întreabă orice băiat din oraș și-ți va spune că e cea mai bună dansatoare din ținut.

– Nu știi, John... Am atâta treabă, nu pot să-mi iau liber acum.

– Prostii! Știi foarte bine că în perioada bălciului toată lumea își ia liber. De ce trebuie să fii atât de încăpățânat, tot timpul?

Adam cedă cu un oftat.

– Bine... O să mergem.

Kathleen nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Mă bucur foarte mult, Adam, îngăimă ea. Ne vom distra de minune, ai să vezi. Dar, unde e Nikki? Aș vrea să-i spun și ei.

– E la hambar, se joacă acolo cu niște păpuși.

– Atunci, ne vedem mai târziu.

Se scuză și plecă în căutarea fetei.

O găsi stând pe iarbă, cu păpușile ei.

– Bună, Nikki. Ce mai faci?

Fetița nu mai era așa de speriată și nici nu mai alerga în brațele tatălui ei, de fiecare dată când cineva îi vorbea.

– Pot să mă așez și eu lângă tine? o întreabă Kate.

Nikki zâmbi și dădu din cap.

– Tocmai am vorbit cu tatăl tău și am o mare surpriză pentru tine. Poimăine vom merge la bălci. Ai mai fost vreodată la vreun bălci?

Fata negă cu o mișcare a capului și o privi cu interes.

– Atunci, hai să-ți spun. Sunt prezentări de animale, lupte de cocoși, dansuri, paradă, picnic și încă multe, multe alte lucruri distractive. Și, bineînțeles, în fiecare an se organizează o mare cursă de cai. Eu am concurat întotdeauna cu Sandy și pariez și ultimii mei bani că voi ieși, din nou, câștigătoare. Pot să jur că are aripi calul ăsta!

Nikki începu să facă o serie de semne specifice surdomuților.

– Îmi pare rău, Nikki, dar nu înțeleg ce vrei să spui...

– Spune că n-ar fi drept față de ceilalți cai să concurezi pe un cal înaripat, se auzi o voce din spatele ei.

Surprinsă, Kathleen se întoarce brusc spre Adam, apoi o privi pe fetița care zâmbea larg, lăsând să se vadă lipsa celor doi dințișori din față.

– Glumește cu tine, Kate. Când ajungi s-o cunoști, îți dai seama că e un copil foarte haios. Îi place să râdă de fiecare dată când i se oferă ocazia și motivul; mi-aș fi dorit ca aceste ocazii să fie cât mai dese...

– Îi spuneam despre bălci, spuse Kathleen.

– Da, știu. Te-am auzit.

Apoi o întrebă pe fetița:

– Vrei să mergi, Nik?

Nikki aprobă dând de mai multe ori din cap și și spunându-i ceva în limbajul semnelor. Kathleen îi privi, nedumerită.

– Te vei obișnui cu asta, în timp. Se descurcă chiar bine cu acest limbaj pe care ea îl numește „vorbitul cu degetele”, râse Adam.

– Dar, cum de l-ai învățat?

– Când am lucrat în Alberta, am cunoscut un muncitor a cărui soție era surdomută. Ei ne-au învățat, dar Nikki a prins mult mai repede decât mine. Acum, tăcerea pe care o împărtășim nu mai e... așa tăcută.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Așadar, tu și Sandy intrați în cursă?

– Da. Am câștigat trei ani la rând. E un cal minunat.

– Știu, doar eu l-am antrenat. Îți mai aduci aminte?

– Bineînțeles că da. L-ai mai călărit de când te-ai întors acasă?

– Nu. De când cu acel accident din Alberta, n-am mai călărit.

Kathleen îl privi cu atenție. Nu-i stătea în fire să vorbească despre ce se întâmplase în acești patru ani.

– Dar, ce s-a întâmplat, Adam? Încercă ea.

– Aa, mi-am rupt piciorul în acel incendiu de acum doi ani. A durat mult până să se vindece; de fapt, nici acum nu e complet vindecat. Încă mă mai supără când sunt obosit.

– Atunci, poate că n-ar trebui să te mai obosești, îl tachină ea cu blândețe.

Apoi, luându-și inima-n dinți, continuă:

– Ascultă, Colin Draper va veni în această după-amiază. Vom face un picnic și vom călări până la vechea moară. De ce n-ai veni și tu cu Nikki? Știu că mă vei refuza și că-ți vei găsi o scuză, dar... te rog! Ar fi o după-amiază foarte frumoasă. În plus, tu și Colin erați buni prieteni. Ei, ce zici? Vii sau mă vei refuza din nou?

Adam nu răspunse imediat. Privi nostalgic spre câmpii și livezi, apoi oftă și spuse:

– Bine, vom veni. Ne va face bine amândurora.

– Minunat! Atunci, vom pleca pe la ora unu, când va veni Colin. Eu mă duc să pregătesc prânzul. Pa, Nikki!

Se întoarce și o luă la fugă prin iarbă, trăind o bucurie pe care nu o mai simțise de când se întorsese Adam.

Călătoria până la vechea moară fu foarte plăcută. Adam călărea pe Oberon ținând-o pe Nikki pe șa, în fața lui. Kathleen se simțea veselă și avea chef de joacă luând-o la galop, din când în când. Veselia ei părea molipsitoare, pentru că cei doi bărbați se prindeau imediat în jocul ei, urmărind-o îndeaproape.

Pe când mergeau pe o potecă umbrită de pomișori, Kathleen nu se putu abține și viră brusc, ieșind pe câmpie, apoi luând-o la goană. Ca să nu se lase mai prejos, Colin și Adam își mănără și ei caii și începu urmărirea.

Adam o ajunse imediat, ținând ritmul fără nici un efort.

– Ei, Kate? Credeai că ești experta în călărie? Parcă nu mai ești atât de rapidă... Nu vei câștiga niciodată, dacă asta e tot ce poți. Zicând acestea, râse și-și mână calul mai departe.

Văzându-l că se îndepărtează, Kate își struni calul și porni în urmărirea lui. Ajunseră la iaz umăr la umăr.

Adam descălecă, o ajută și pe Nikki, apoi se întoarse spre Kathleen.

– Nu-i rău... Se pare că n-ai uitat ce te-am învățat.

– Hai, nu fi bandit, Adam! Oricând te-aș putea învinge într-o cursă, spuse ea ținându-și mâinile-n șold, provocatoare.

– Nu-i bine să fii atât de sigură de tine, micuța mea Kate. E bine să ai încredere în forțele proprii, dar să te supraestimezi... ar fi o mare greșeală.

Kathleen chicoti veselă.

– Dacă ești atât de bun, de ce nu concurezi cu mine? Te provoc! Atunci vom ști care e mai bun. Oricum, nu-mi fac griji, pentru că știu că n-ai cum să-mi iei trofeul...

– Măi, fetiță! Dar sigură pe tine mai ești azi...

– În primul rând, nu sunt fetiță. Iar în al doilea rând, îți spun că pot să te înving. Ți-e frică să afli? întrebă ea, insinuant.

Adam zâmbi, dar îi răspunse serios:

– Vom vedea. O să mă mai gândesc la asta.

– E bine să te gândești, dar să nu faci nimic în privința asta... ar fi o mare greșeală. Cel puțin, așa mi-a spus mie cineva... zâmbi ea cu subînțeleles.

Adam se îndreptă spre ea.

– Nu numai că ești mândră și arogantă, dar ești și un copil obraznic. Iar copiii obraznici trebuie învățați să-i respecte pe cei mai în vârstă. Ce-ai zice de o băiță în iaz... chiar acum?

Nikki îi urmărea cu plăcere și se amuza văzând-o pe Kathleen cum se pregătea de fugă. Îl trase pe Adam de mânecă și-i făcu câteva semne care-i stârniră acestuia râsul.

— Da? Nici nu mi-am dat seama...

Apoi se uită la Kate.

— Știi ce-a spus? Crede că nu voi fi în stare să te prind pentru că picioarele tale sunt lungi ca ale unei căprioare.

Această remarcă inocentă a fetei o făcu pe Kathleen să roșească și să-și plece genele dese și lungi. Apoi, Adam și Kate se priviră în tăcere văzând lucruri pe care și le aminteau din copilărie, dar și schimbările care avuseseră loc. Adam o întrebă încet:

— Crezi că te-aș putea prinde? Ai fugi de mine ca o căprioară înspăimântată, Kate?

Ochii ei se ridicară și întâlniră privirea lui plină de magnetism. Nici nu-l auziră pe Colin venind.

— Ei, gașcă, facem baie aia pentru care am venit?

Apa era rece și revigorantă, iar vântul adia ușor, desenând cerculețe pe suprafața apei. Aveau impresia că înoată într-o oglindă. Kathleen se duse până la una din margini și rupse o trestie.

— Uitasem cât este de plăcut acest loc, se auzi o voce din spatele ei.

Kathleen se întoarse brusc.

— Adam! exclamă ea. M-ai speriat.

El o privi cu un licăr ciudat în ochi.

— Arăți ca o nimfă a apelor. Dacă te ating, o să dispari?

— Încearcă! răspunse Kate, realizând cât de aproape venise Adam.

Dintr-o singură mișcare, el veni atât de aproape că îi putea simți respirația. Își petrecu un braț pe după umerii ei goi și o strânse la piept. Kate simți ceva asemănător unui șoc electric în momentul în care sânii îi fură striviți de pieptul lui și picioarele li se încolăciră. Buzele lor se uniră, mai timid la început, apoi din ce în ce mai pasional.

– Kathleen! Adam! Unde sunteți? se auzi vocea lui Colin.

Adam se îndepărtă rapid de Kate.

– Aici!

Apoi, adăugă ușor:

– Am făcut o greșală, Kate.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu ești o nimfă a apelor, draga mea Kate. Ești mult prea umană. Și mult prea atrăgătoare pentru liniștea mea sufletească. Acum, ar fi mai bine să te întorci la Colin. La urma urmei, el e însoțitorul tău, nu?

Înainte ca ea să-i răspundă, el trase aer în piept și se scufundă. Ieși la suprafață tocmai în celălalt capăt al iazului.

Kate oftă. Adam avea dreptate: venise însoțită de Colin. Ce fel de femeie se aruncă în brațele lui Adam, practic un străin, pe când toată lumea se aștepta să se mărite cu Colin?

Încă simțea gustul buzelor lui Adam și se gândi că nimic nu va mai fi la fel de acum încolo. Sări din apă și-și luă un prosop. Se întinse la soare și se gândi că de mult timp nu mai fusese atât de fericită.

Cineva se trânti lângă ea, dar starea euforică îi dispăru când văzu că nu era Adam.

– Ah, ce bine a fost! Chiar aveam nevoie de așa ceva, spuse Colin.

Kate îl privi. Era același Colin liniștit, conservator și previzibil pe care îl știa ea.

– Parcă au trecut sute de ani de când n-am mai făcut așa ceva. A fost așa o nebunie azi, la birou, de mă și mir cum de am reușit să mai ajung.

Îi luă mâna în mâna sa.

– Dar mă bucur că am reușit. Când nu te văd, mi-e dor de tine, draga mea.

Brusc, Kate simți o stare de disconfort. Lucrurile merseseră bine între ei dar acum, vorbele și atingerile lui o iritau. Îi îndepărtă ușor mâna și spuse:

– Da, a trecut mult timp de când n-am mai trecut pe aici.

Își mută privirea spre iazul în care se bălăceau Adam și Nikki.

Fetița se urca pe umerii tatălui său și apoi sărea. De vreo două ori, Adam o ținu de picioare și căzu pe spate, râzând. Toată lumea părea a lor.

– La ce te gândești, Kathleen? se auzi vocea lui Colin.

– A, nu știu. Mă uitam la ei cum se joacă și admiram iazul. Parcă ar fi o oglindă, atât de nemișcat este. Privește reflecția morii, parcă e o fotografie sau un tablou. Totul e atât de frumos și de liniștit...

– Hm... Liniștea dinaintea furtunii, spuse el încet.

Ea râse absentă, fără să audă răspunsul lui.

Colin îi luă din nou mâna, dar ea nu și-o mai retrase.

– Îmi place când vorbești așa mult, iubito. Spune-mi, la ce oră să vin să te iau sâmbătă, pentru dans?

Ea îl privi nedumerită.

– Dans?

– Da, prostuțo. Dans. Ai uitat? Marea finală a concursului de dans organizat în cadrul bălciului...

- Ăăă... a, da! Nu-mi dădeam seama la ce te referi.
- Of, prostuțo! Aștepți bălciul ăsta de mai bine de-o lună.
- Da, știu.

Kathleen se gândi, neștiind cum să-i spună.

– Colin, anul ăsta mă duc la bălci cu Adam și Nikki. Deja totul a fost aranjat. Sper că nu te-am dezamăgit...

– Asta include și dansul?

– Da.

Kathleen se simți teribil de stânjenită și nu mai știu ce să spună. El se încruntă puțin, dar acceptă cu fruntea sus refuzul ei.

– Ei bine, dar cu cina de mâine seară cum rămâne? Ne-am putea duce la Baddeck, am vedea un film... Ce zici?

– Da, Colin. Cred că mi-ar face plăcere.

– Bine. O să trec să te iau pe la opt.

Nu mai spuseră nimic și Kathleen se uită din nou spre iaz.

– Cât timp mai are de gând să stea, Kathleen?

– Poftim? Întrebă ea, neatentă.

– Te-am întrebat cât timp mai are de gând Adam să rămână aici?

– Pentru totdeauna, Colin.

– De unde știi? Cei de genul lui nu stau prea mult într-un singur loc. „Acasă”, pentru el, este acolo unde se află a doua zi.

Kathleen îl scrută cu dojană.

– „Cei de genul lui”? Ce vrei să spui? Colin, am crezut că ești prietenul lui. Cum poți să vorbești așa despre el?

– O, Kathleen! Te rog, nu mă înțelege greșit. Îl cunosc de când eram copii, dar s-a schimbat. Destul de mult. Iar dacă va mai ține multe în el, va exploda. Așa e el. N-aș vrea să te văd rănită.

– Ce vrei să spui, Colin? Nu înțeleg. Știi la fel de bine ca și mine că Adam n-ar face nimic care să mă rănească. Niciodată!

– Știi că nu ți-ar face nimic intenționat, draga mea. Dar nu știi dacă va putea să țină evenimentele sub control, ținând cont de cele ce s-au întâmplat.

– Fii mai explicit, Colin. E prima dată că-l vezi după atâta timp și crezi că ești în stare să spui ce s-a întâmplat? De fapt, ce vrei să spui?

– Kathleen, nu sunt prost. Văd și eu cum îl privești. Și numai ca pe un frate nu.

– Ți se pare, izbucni ea.

– Nu cred. Mi-aș fi dorit să fie așa, dar nu e. De altfel și el a simțit-o...

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Hai să schimbăm subiectul, te rog.

Colin dădu din umeri și începu să bată darabana pe pătură.

– Și... cum mai merg lucrurile între Adam și Lee?

– Asta nu înseamnă că ai schimbat subiectul, știi bine.

– Kathleen, uite cum stau lucrurile. El nu poate sta în Deerfield; ar fi un dezastru și pentru el și pentru familia lui. Ar fi distrus. Știi, pentru că îi cunosc pe Sondra și pe Lee. Lumea deja vorbește nemulțumită de întoarcerea lui.

– Dar, de ce? Asta e casa lui, Colin. A fost născut și a crescut aici, iar Lee și Sondra fac parte din familie. De ce ar fi împotriva lui? Nu înțeleg de ce și tu și ceilalți aveți părerea asta despre Adam. E unul de-al nostru.

– Ba nu e unul de-al nostru, Kathleen. Iar pentru ce s-a întâmplat acum patru ani, nu va mai fi niciodată binevenit în Deerfield.

Kate se întoarse brusc.

– M-am săturat să tot aud aluzii despre ce s-a întâmplat atunci! De fapt, ce a fost? Un bărbat își pierde soția într-un accident tragic și casa într-un incendiu, apoi e tratat ca un străin din această cauză? N-am auzit în viața mea așa o prostie!

Colin o privi neîncrezător.

– Tu chiar nu știi nimic, nu-i așa?

– Ce să știi? N-ai putea să încetezi cu acest joc de cuvinte și să-mi spui?

– Am întrerupt ceva?

Kathleen sări în picioare, vizibil agitată. Era Adam, care venise fără ca vreunul dintre ei să-l audă.

– Nu! Unde-i Nikki? Încercă ea să-i distragă atenția.

– Nu pot convinge acest copil să iasă din apă. Iubește acest loc. Cred că o să mai facem excursia asta de câteva ori în această vară.

Kathleen încercă să mai spună ceva, dar nu reuși să-și găsească vorbele. Adam o văzu agitată și întrebă:

– Dar ce-i cu voi așa serioși? Cum vă puteți certa într-o zi așa de frumoasă?

– Nu... nu ne certam, încercă Kathleen. Doar că e o zi atât de relaxantă, iar eu...

Nu mai reuși să termine fraza și se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Colin reuși să schimbe subiectul.

– Unde a învățat Nikki să înoate așa bine? Are doar șapte ani, dar înoată ca un pește. Cine a învățat-o?

– Eu, răspunse Adam.

Kathleen se luminează la față.

– Tot tu m-ai învățat și pe mine, îți mai aduci aminte?

– Cum să nu, erai gata-gata să mă îneci...

Râseră toți cu poftă, dar încă mai persista o notă de răceală.

– Kathleen mi-a spus că vă duceți la bălci, comentă Colin.

Adam se întinse pe pătură, ferindu-și ochii de soare.

– Da. Nikki e foarte încântată. De altfel, de curând a mai apărut și o provocare pe care nu pot s-o ignor.

– Da? Care?

– Ei bine, Kate a noastră are impresia că trofeul de la cursa de cai e proprietatea ei personală. În ultimii trei ani a tot câștigat. Anul ăsta m-am gândit că va trebui să muncească mai mult ca să-l merite. De aceea, m-am decis să particip și eu pe Oberon. Oricum, vom încerca să păstrăm trofeul în familie.

Colin tăcu, nu tocmai încântat de această veste. Kathleen tăcu și lăsă conversația pe seama bărbaților. Deși păreau prietenoși, se simțea o tensiune între ei care amenința să strice o după-amiază care se dorise a fi una lipsită de griji.

După ce-și terminară picnicul, Adam se plimbă până la moară, Colin se apucă să citească o carte, iar fetele se jucară leapșa în iarbă.

Se întoarseră pe înserat. Adam deshărmă și hrăni caii, iar Kathleen îl însoți pe Colin la mașină.

– Noapte bună, Kathleen! Și mulțumesc pentru picnic. M-am simțit foarte bine.

– Nu e nevoie să mă minți, Colin Draper, spuse ea tranșant. Știu cum te-ai simțit azi, iar „bine” nu e tocmai termenul potrivit.

– Ei, hai Kathleen! M-am simțit bine cu tine. Totdeauna îmi face plăcere să-mi petrec timpul cu tine.

O sărută ușor pe obraz și îi șopti:

– Totuși, îmi va face și mai multă plăcere atunci când te voi avea numai pentru mine și nu va mai trebui să te împart și cu alții. Ne vedem mâine seară.

Se urcă în mașină și plecă, făcându-i cu mâna.

Ușurată de plecarea lui, Kathleen se întoarse la hambar.

– Adam, ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc. Aproape am terminat.

– Unde e Nikki?

– A plecat la cabană. E destul de obosită; cred că va adormi înainte să ajung eu acolo.

Kathleen veni mai aproape de el.

– Mă bucur că ai venit și tu azi cu noi. Mi-a făcut plăcere să fiu din nou cu tine, spuse ea.

Adam se întoarse și-și trecu ușor degetele prin părul ei.

– Ești un copil haios, Kate.

Apoi își ridică în joacă mâinile, ca pentru a se feri de o lovitură.

– Nu, iartă-mă! N-am vrut să spun asta. Știu că nu mai ești un copil.

Zâmbetul îi trecu și redeveni serios.

– Oricum, tot un copil haios ești.

– De ce spui asta?

De această dată, își lăsă mâna fermă și grea pe umărul ei, simțind căldura trupului firav și spuse:

– Pentru că, din tot orașul ăsta, doi oameni se bucură sincer de întoarcerea mea. Iar unul dintre ei ești tu. Pentru că nu mă urăști... așa cum probabil ar trebui.

Kathleen îl privi și văzu clar durerea ce i se citea în ochi. Nu putea ghici ce i se întâmplase dar, orice ar fi fost, fusese destul de puternic pentru ca durerea să mai persiste și acum.

– Kate, eu...

Întinse mâinile, iar Kate veni singură și rămaseră îmbrățișați în semiobscuritate. O cuprinse fericirea simțind că el chiar simțise nevoia acelei îmbrățișări.

– Eu... vreau să stau... vreau să rămân, spuse el pe un ton răgușit. Dar Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te rănesc.

Atingerea lui îi răscoli sentimentele și, pentru un moment, se abandona senzației, plăcerii de a sta strâns lipită la pieptul lui.

– Adam, nu m-ai putea răni decât... dacă ai pleca din nou.

Bărbatul își spori strânsoarea, iar trupurile lor se contopiră în penumbra grajdului.

Pentru Kathleen, timpul își încetă scurgerea și speră ca și Adam să simtă la fel. Dar ea nu se simțea numai confortabil, mai era ceva. O flămă ușoară care trecea prin venele ei. Toate aceste senzații necunoscute o speriară și se îndepărtă de el.

– Ne vedem mâine, mai spuse ea cu răsufierea tăiată și fugi.

De cum ieși din grajd, se ascunse după un colț și se lipi cu spatele de zidul rece și dur. Tremură și își dori să nu fi plecat din brațele lui, gândindu-se totodată ce ar fi fost dacă n-ar fi fugit...

---

## *Capitolul 5*

Era foarte târziu când Kathleen se duse în bibliotecă, pentru a-l căuta pe John. Intră precaută, neștiind cum să deschidă subiectul. Singura metodă pe care o cunoștea era abordarea directă, așa că începu fără altă introducere:

– John, pot să-ți vorbesc o clipă? Este vorba despre Adam...

Nu spusese nimănui despre cearta violentă dintre Adam și Lee, la care fusese martoră în urmă cu două zile. Dar, după lucrurile pe care le spusese Colin în urmă cu doar câteva ore, avea mare nevoie să discute cu cineva despre sentimentele ei contradictorii. Și cine era mai potrivit decât John?

El o ascultă în tăcere, fără s-o întrerupă.

– Aflasem despre acel incident, pentru că mi-a spus chiar Adam. Mi-a mai spus că te-a văzut acolo... și a fost foarte îngrijorat din cauza asta.

Ea își ridică privirea, uimită.

– Nu fi atât de surprinsă! Ce motiv ar avea Adam să se ascundă de mine? Și de ce să nu-și facă griji pentru tine, micuț?

– N-nu știu, se bâlbâi ea. Dar a fost un lucru îngrozitor! Iar acum Lee, propriul lui frate, nu vrea să mai fie în preajma lui! Îl evită complet, cu excepția momentelor când îi comandă ce să facă. Parcă Adam ar fi angajat aici! Parcă n-ar fi și casa lui, John...

Trase aer adânc în piept.

– E foarte greșit, iar Adam suferă!

– Știu. Kathleen. Și mai știu că se gândește serios dacă e bine să rămână.

– Nu se poate să plece! se grăbi ea să exclame. Nu încă o dată!

– Nu cred c-o să rămână, atâta vreme cât lucrurile nu se rezolvă între el și Lee.

Ea se îndreptă spre fereastră, foarte tensionată. Unde dispăruse fericirea și bucuria care o cuprinseseră când îl văzuse pe Adam pe drumul către Sevenoaks?

– John? se răsuci ea brusc pe călcâie. Ce se întâmplă aici? Ce se întâmplă cu noi? Înainte nu era așa – eram atât de fericiți împreună! Știu sigur asta!

Deși i se adresa lui John, părea că încerca să se convingă pe sine de adevărul propriilor cuvinte.

El o privi cu ochi triști și-i făcu semn să se apropie.

– Vino aici, fetițo! Stai lângă mine, pentru că trebuie să discutăm.

– John!

Ochii i se umplură de lacrimi, dar se strădui să le rețină.

– E ceva ce nu știu, nu-i așa? Ceva teribil...

El o privi gânditor, încercând să se decidă ce și cât să-i dezvăluie.

– Da, Kathleen. Adevărul este că nu știi totul despre noi.

Îi luă mâna mică în palmele lui.

– Ești ca și fiica mea, Kathleen. Nu te-aș fi iubit mai mult nici dacă ai fi fost sânge din sângele meu. Țin foarte mult la tine și aș face orice ca să nu suferi.

Închise ochii, ca și când și-ar fi adunat puterea să continue, iar tânăra îl privi, înspăimântată.

– Cred că e timpul să afli... Singurul meu regret este că lucrurile au devenit atât de grave încât nu-ți mai pot ascunde adevărul.

O privi și zâmbi slab.

– Ai fost întotdeauna o fată veselă, fericită și am vrut ca nimic să nu se schimbe. Poate că am greșit, dar n-am vrut decât să te protejez. Crede-mă, am procedat așa numai pentru că te iubesc!

O strânse ușor de mână.

– Știu, John, îi șopti ea, încercând să-l liniștească. Și eu te iubesc și întotdeauna am fost fericită aici. Știu că n-ai vrut niciodată să mă rănești.

– Mulțumesc, copila mea.

Clătină rapid din cap.

– Nu, am greșit! Iartă un bătrân care nu mai vede bine... Nu mai ești un copil, ci o adevărată femeie! Dar eu n-am văzut acest lucru decât atunci când s-a întors Adam.

Se opri din nou, adâncit în propriile gânduri.

– Te rog, John! Încercă ea să-l convingă. Spune-mi, trebuie să știu!

– Adam și Lee n-au avut niciodată o relație prea bună. N-am știut niciodată motivul adevărat, dar am presupus că este vorba de faptul că sunt frați vitregi. Nu le-a lipsit nimic în

copilărie – nici bunuri, nici dragostea părinților. Îi iubesc pe amândoi, dar trebuie să recunosc că Lee n-a suportat niciodată faptul că este fratele mai mic. Încă de când era un puști, a concurat cu Adam, de cele mai multe ori pentru niște motive prostești. Nu știu de ce simțea nevoia să-l provoace pe Adam ori de câte ori i se ivea prilejul, dar așa au stat lucrurile. Era foarte diferit de Adam și mereu a încercat să fie ca el, să facă lucrurile așa cum le făcea el. Ba chiar mai bine! La început am crezut că era o competiție normală, frățească, dar acum știu că nu e așa.

Îi lăsă mâna și-și masă ușor fruntea. Kate încercă să vorbească, dar el îi făcu semn să tacă.

– Nu, lasă-mă să termin! Acum nu mai e vorba de competiție, ci de ură!

Vocea îi era plină de tristețe.

– N-am vrut să recunosc niciodată, dar acum, când s-a întors Adam, nu mai pot evita adevărul. Ura asta o să-l distrugă pe unul dintre ei, dacă nu chiar pe amândoi! Trebuie să facem ceva! Adam e atât de retras și de înverșunat... Nu l-am văzut niciodată așa. Niciodată!

Kathleen se ridică de pe capanea și se duse lângă fereastră.

– John, mă simt ca și când nu-i cunosc deloc pe oamenii lângă care am trăit atâția ani. Cum se poate să nu fi observat nimic din ceea ce se întâmpla aici?

– Erai doar un copil și trăiai în lumea ta. Și mai știu că Adam s-a chinuit mult să te ferească de toate astea... Voia să rămâi același copil inocent!

Ea privi în continuare grădina frumos îngrijită, acum cufundată în întuneric.

– John, povestește-mi despre Leslie. Nimeni nu mai vorbește despre ea, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată! Cu ceva timp în urmă, am întrebat-o pe Sondra ce s-a întâmplat cu Leslie și a fost atât de furioasă încât n-am mai îndrăznit să deschid subiectul.

– Da, au fost momente când Sondra și-ar fi dorit ca Leslie să nu fi existat...

Tonul lui John era plin de amărăciune.

– O iubesc pe Sondra, dar uneori ține cont prea mult de gura lumii.

Făcu o scurtă pauză.

– Mi-e greu să-ți vorbesc, Kate, dacă nu te uiți la mine! N-ai vrea să vii înapoi pe canapea?

Ea făcu așa cum i se ceruse, impresionată de durerea din vocea și din privirea lui.

– Înainte să continuu, trebuie să înțelegi ceva. Uneori, un bărbat este în stare de orice ca să spele onoarea familiei și să salveze o persoană pe care o consideră victimă. Chiar dacă propria persoană are de suferit! Și nu e nici o rușine dacă se va dovedi că sacrificiul a fost inutil...

– Ce vrei să spui, John? E vorba de Adam? Ce a făcut? Vorbești în dodii!

– Da, e vorba de Adam. A făcut ceea ce nici un bărbat n-ar trebui să fie obligat să facă! Acum opt-nouă ani, Lee ieșea cu Leslie. Am crezut că se va așeza la casa lui... Ea era o tânără drăguță, liniștită și foarte atentă. Toți o plăceam! În plus, se vedea că are o mare influență asupra lui Lee, care era cam nesăbuit. Au fost împreună aproape un an și toată lumea presupunea că se vor căsători. Într-o noapte, Adam a venit la mine. Era foarte îngrijorat și furios pe Lee. Atât de furios, încât cred c-ar fi fost în stare să-l omoare!

Trase adânc aer în piept și continuă:

– Se pare că Leslie, într-un moment de disperare, i-a spus lui Adam că e însărcinată cu Lee și că acesta refuzase s-o ia de nevastă. Lee i-a spus bieteii fete că nu vrea să mai audă de ea și că nu vrea să fie prins în capcana căsniciei. A vrut să se sinucidă, dar Adam a reușit s-o calmeze și s-o conducă acasă. Apoi a venit aici, căutându-l pe Lee. Slavă Domnului că m-a găsit pe mine, și nu pe el! Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi putut să se întâmple... Oricum, rezultatul e că Adam a hotărât să se însoare cu Leslie, ca să protejeze onoarea ei și a noastră, în egală măsură. Eu am fost împotrivă, dar nu a contat, de vreme ce el se hotărâse. Lucrul cel mai rău este că Leslie nu fusese însărcinată, ci se înșelase!

– Dar... cum rămâne cu Nikki?

Kathleen era extrem de tulburată după noutățile aflate, dar voia să știe adevărul în legătură cu Nikki. Dar de ce fusese ținută în minciună atâta timp?

– Nikki s-a născut la un an și jumătate după căsătoria lor. E fiica lui Adam, nu a lui Lee. Cred că este singurul lucru bun care a rezultat din căsătoria lor. Pentru Adam, măcar, e sigur că așa s-a întâmplat! Fetița e viața lui...

– Dar de ce au rămas căsătoriți? Probabil că ajunseseră să se iubească, altfel n-ar fi stat împreună.

– Nu înțeleg întotdeauna comportamentul oamenilor, dar știu sigur că Leslie și Adam nu se iubeau. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era Nikki. Cred că ea a fost motivul pentru care au rămas împreună.

Se lăsă o liniște apăsătoare, întreruptă în cele din urmă de vocea tremurătoare a lui Kate:

– Cum a murit Leslie, John? Ce s-a întâmplat, cu adevărat?

– Ce vrei să spui, Kathleen?

– Mă gândeam că... nimeni nu vorbește despre moartea ei, așa cum nu vorbește nici despre viața ei la fermă. Încep să mă

întreb de ce nu mi s-a spus nimic despre acest subiect. De plidă, nu e ciudat că locuința lui Adam a fost distrusă de incendiu chiar în ziua în care Leslie a murit în accidentul de mașină?

El își îngropă fața în palme.

– Kathleen, nu! Nu mă întreba așa ceva! Crezi că eu nu m-am chinuit zile și nopți în șir, încercând să găsesc răspunsul? Să se întâmple două tragedii în aceeași zi... Moartea lui Leslie și incendiul au avut loc la interval de o oră! Iar micuța Nikki, care atunci avea numai trei ani... A văzut sau a auzit ceva care a șocat-o și n-a mai scos nici un cuvânt de atunci! Nu m-am temut de multe lucruri în viața mea, dar îți spun sincer că mi-e frică să află ce s-a întâmplat în seara aceea. Nu vreau să știu!

Îngrozită, Kathleen nu-și mai putu reține lacrimile.

– Crezi... crezi că Adam... ar fi putut să...? Întrebă ea, printre suspine.

John răspunse cu o voce dură și stăpânită.

– Ți-am spus, Kathleen! Nu știu ce s-a întâmplat acolo și nici nu vreau să știu!

Kathleen nu mai rezistă și ieși în fugă din cameră, fără să se uite înapoi, către bătrânul pe chipul căruia se citea disperarea și teama.

\*\*\*

Kathleen avu un somn foarte agitat. Când se trezi, se simți obosită și extrem de confuză. Dezvăluirile făcute cu o noapte în urmă o șocaseră, dar mai mult o speriaseră refuzul lui John de a discuta despre circumstanțele morții lui Leslie. Oare despre ce era vorba, dacă el nu avea curajul să discute despre

acea dublă tragedie – un accident de mașină și un incendiu? Cum își explica John dispariția lui Adam, imediat după ce rămăsese văduv, și întoarcerea, după o absență de patru ani?

Mai mult, Kathleen se întreba dacă Adam se simțea responsabil de moartea soției sale și dacă aceasta era povara pe care o purtase ani de zile. Dar instinctul ei îi spunea că așa ceva era imposibil! Nu putea fi Adam... sau, mai exact, nu putea fi Adam pe care îl cunoștea ea, cel care plecase în urmă cu patru ani.

Oftă, amintindu-și fără să vrea că el și Leslie obișnuiau să doarmă în camere separate. Își amintea că, nu doar o dată, o căutase pe Leslie, iar Adam evitase să-i spună cu exactitate unde era. Atunci când erau împreună și credea că n-o observă nimeni, Leslie îl privea pe soțul ei cu teamă.

Kathleen își aminti toate aceste lucruri și-și dădu seama că, în ultimele luni de viață, Leslie fusese înspăimântată de Adam. Dar din ce motiv?

Încercă să rememoreze toate evenimentele din acea perioadă, dar nu reuși să găsească o explicație pentru întrebarea care o frământa.

În cele din urmă, se ridică din pat. Trase draperiile și lăsă lumina dimineții de vară să intre în cameră. Brsuc, își aminti că în acea zi avea întâlnire cu Colin, care o invitase la cină și la film. Se bucură la gândul că, măcar pentru câteva ore, putea evada și va fi departe de Sevenoaks, de Adam și de misterul pe care îl reprezenta acel bărbat.

Kathleen își petrecu ziua evitând cu multă precauție orice întâlnire cu Adam. Făcu o plimbare cu Sandy în timpul dimineții, se jucă împreună cu Nikki după prânz și-și făcu de lucru în grădină. După ce duse uneltele la locul lor, urcă în

dormitor, făcu un duș și se spălă. Alese un costum ușor, înflorat, și sandale albe de piele. Îi spusese deja Sondrei de planurile pentru acea seară, așa că ieși pe furiș din casă și se îndreptă spre aleea unde obișnuia s-o aștepte Colin.

Mașina lui opri lângă ea după numai câteva minute.

– Bună, frumoaso! Pot să te conduc undeva?

– Mama m-a învățat să nu stau de vorbă cu necunoscuți, replică ea, cu o modestie prefăcută.

El izbucni în râs, iar Kate îl privi cu atenție. Colin era un bărbat exagerat de îngrijit, cu părul atent pieptănat, cu trăsături comune. Instinctiv, se gândi că era foarte diferit de Adam – trăsături dure, părul neîngrijit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Colin, mirat. Am uitat să mă spăl pe față?

Ea avu eleganța să roșească.

– Iartă-mă. Mă uitam fix, nu-i așa?

Curățenia și aerul lui de bărbat sigur pe sine erau foarte atrăgătoare, după stresul emoțional produs de Adam. Într-un impuls de moment, se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Mă bucur să te văd. Toată ziua am așteptat momentul acesta!

Ochii lui străluciră.

– Îmi place! Ar trebui să facem mai des asta! Hai, urcă. Mergem la Colonial Inn, am făcut o rezervare pentru ora opt și jumătate.

Restaurantul fusese deschis într-o casă tradițională din vale. Grădina plină de trandafiri era luminată feeric; înăuntru, podelele de stejar erau acoperite de covoare în culori vii, iar perdelele lucrate manual scoteau în evidență tapetul cu motive florale.

– A fost delicios! exclamă Kathleen, după ce înghiți ultima bucată de prăjitură cu ciocolată. Mulțumesc, Colin! Dar am mâncat prea mult...

El o privi cercetător.

– Nu cred că există pericolul să-ți pierzi silueta de fetiță!

Se aplecă peste masă și-i acoperi palma cu a lui.

– Kathleen, voiam să-ți spun ceva de mai mult timp...

Brusc neliniștită, ea încercă să-și tragă mâna, dar el nu-i permise.

– Colin...

– Nu, ascultă-mă! Îi ceru el. Știi că-mi doresc să devii soția mea. Vreau acest lucru de câteva luni, dar am crezut că e mai bine ca, înainte să-ți spun ceva, să fiu sigur că afacerea îmi merge bine.

Deși ar fi vrut să schimbe subiectul, prudența lui Colin o făcu să zâmbească în sinea ei. Viața lui, așezată pe o traiectorie bine definită, nu putea fi tulburată de o afacere amoroasă; pasiunea, oricât de puternică ar fi fost, n-ar fi modificat bunul lui simț nativ. Adam, în schimb, s-ar fi căsătorit foarte repede cu femeia pe care o dorea, fără să țină cont de circumstanțe sau consecințe.

– Ne potrivim foarte bine, continuă Colin. Ne plac aceleași lucruri și nici unul dintre noi nu vrea să plece din Deerfield.

Se înflăcăra și vorbi mai departe, părând să nu ia în seamă lipsa ei de răspuns:

– Pot să văd, cu ochii minții, cum vei primi oaspeții la petrecerile noastre fastuoase; te văd în postura de mamă a copiilor noștri. Ai fi perfectă ca soție a mea!

– Da, dar tu ai fi soțul potrivit pentru mine?

Când citi uimirea și durerea pe chipul lui, Kathleen își dădu seama că ar fi trebuit să tacă.

– Îmi pare rău, Colin. Dar n-ai spus lucrul cel mai important...  
– Ce anume?  
– Ce anume?! Nu mi-ai spus că mă iubești!  
– Dar este de la sine înțeles, draga mea.  
– Nu, nu este. Tot ce mi-ai spus până acum sunt ifose, fasoane. Dragostea este singura temelie pentru o căsătorie!  
– Știi că te iubesc. Te iubesc de luni de zile, poate chiar ani. Dar a trebuit să aștept să crești.

Convins că i-a spulberat toate îndoielile, Colin îi ceru pe un ton încrezător:

– Hai să stabilim data! Ce-ai zice de începutul lunii august? Întotdeauna îmi iau concediul în acea perioadă și am putea pleca fără probleme în luna de miere.

Kathleen era deranjată de încăpățânarea lui, dar nu voia să-l jignească, așa că-i spuse pe un ton blând:

– Colin, îmi pare rău, dar nu mă pot căsători cu tine.  
– Dragă mea, nu trebuie să fii timidă!  
– Nu sunt timidă! replică ea, iritată. Te plac mult, Colin, și prețuiesc prietenia ta. Dar nu te iubesc...

– Uite cum stau lucrurile, îi spuse el calm. Cred că te-am luat prin surprindere și ai nevoie de timp ca să te gândești. Știu că, în cele din urmă, ai să accepți. Sunt sigur că suntem mențiți să fim împreună! Dar între timp... să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Hai să ne grăbim, altfel o să pierdem începutul filmului.

N-a auzit nimic din ce i-am spus, se gândi Kathleen în timp ce ieșeau din restaurant.

Dar nu găsi momentul să redeschidă subiectul, pentru că, pe drumul către cinematograful, Colin vorbi numai despre un caz la care lucrase în ultimele zile.

Filmul era o comedie romantică, așa încât, pentru două ore, Kathleen reuși să uite de toate gândurile care nu-i dădeau pace. Încă mai chicotea când ieșiră în hol, iar Colin îi atrase atenția asupra unui cuplu.

– Uite-i pe Carol și David. I-ai cunoscut, Kathleen? Sunt niște prieteni vechi din Sydney, dar acum stau în Toronto. David e avocat acolo.

Cei doi bărbați se salutară, dar ea avu impresia că David are un aer superior.

– Bună, bătrâne! Mă bucur să te văd. Tot îngropat în Deerfield, în ciuda talentului tău?

– Mă simt foarte bine aici, zâmbi Colin. Dați-mi voie să vă prezint o bună prietenă. Kathleen Cameron – Carol și David Richards.

– Și tu locuiești în Deerfield? Întrebă Carol.

– Da, la periferie. Mai exact, la ferma Sevenoaks. Ați auzit de ea? David o privi cu interes sporit.

– Sevenoaks? Acolo unde locuiesc Adam și Leslie Deerfield, nu? Ea aprobă, tulburată că fusese menționat numele lui Leslie.

– Da. Ești din Sydney, David, nu-i așa?

– Da, răspunse el, cu un aer absent.

Apoi se întoarse către Colin:

– Știi, lucrăm în zonă atunci când Leslie Deerfield a fost ucisă. Întotdeauna am considerat că accidentul acela n-a fost lucru curat... Mă miră faptul că poliția n-a cercetat cazul mai în profunzime.

– De ce să fi făcut asta? Întrebă Kathleen, tăios.

– Păi, toată lumea știa că Adam și Leslie nu se înțelegeau. Și dispariția lui neașteptată după accident... Trebuie să recunoști că pare ciudat!

Poate simțind iritarea lui Kathleen, Colin interveni:

- Ai grijă ce spui, Dave! Adam e din nou acasă și...
- Vrei să spui că s-a întors?
- Da, cam acum o lună.
- Ce tupeu are!
- Sevenoaks e casa lui! se răsti ea. Are tot dreptul să fie aici! David păru că n-o ia în seamă.
- Cred că zvonurile au început din nou să circule. Sper că nu e ușor impresionabil!
- Ce zvonuri? întrebă ea.
- Las-o baltă, Kathleen, șopti Colin. E târziu și trebuie să ajungem acasă.

– Ei bine, răspunse David lungind cuvintele, s-a vorbit atunci despre două ipoteze: crimă și sinucidere.

Ea păli și făcu ochii mari. Era uluită de ignoranța în care trăise, pentru că nu auzise niciodată aceste zvonuri. Adam, în schimb, le cunoștea și astfel se explicau tensiunea și încordarea lui, tăcerea amenințătoare, dorința de a ieși cât mai puțin în oraș.

– Oamenii ar trebui să fie atenți când folosesc cuvinte precum „crimă”, spuse Colin, foarte răspicat. Adam ar putea să-i dea în judecată pentru calomnie. Chiar trebuie să mergem, Kathleen. Mă bucur că ne-am întâlnit, David!

Fără nici o urmă de politețe, o împinse către ieșire. Acceptă să fie condusă de el, fără nici o împotrivire, și reacționează abia când simți mașina oprindu-se.

– Unde suntem? întrebă ea, privind nedumerită în jur. Suntem la Lookout, nu?

– Da, spuse el pe un ton sumbru. Cred că avem ceva de discutat. Vino!

Simți încordarea din vocea lui și-l ascultă fără să facă vreun comentariu.

Erau pe un platou de pe care se putea vedea întreaga vale. Liniștea absolută, cerul înstelat, luminile caselor din depărtare o liniștiră încet-încet pe Kathleen.

– Mulțumesc, îi spuse ea lui Colin. Chiar aveam nevoie de asta! Dar el nu părea la fel de bine dispus.

– Acum înțeleg de ce nu mi-ai acceptat cererea în căsătorie, spuse el posomorât. Cred că am fost orb, dacă n-am observat de mai mult timp!

– Ce vrei să spui?

– Ești îndrăgostită de Adam!

Tot trupul i se înfioră.

– Nu vorbi prostii, îi spuse ea, încercând să pară indiferentă. Nu e adevărat!

– Nu te obosi să negi! Am văzut cum ai reacționat la spusele lui David. E la fel de clar ca...

Făcu un gest larg.

– ... ca luna de pe cer!

– Nu sunt îndrăgostită de Adam! spuse ea, pe un ton vehement. Dar mă deranjează că oamenii spun lucruri atât de grave despre el. Nu e normal să reacționez așa?

El oftă. În razele lunii, părea mai obosit și mai bătrân.

– Bine, bine! N-are rost să mai discutăm despre asta... Hai să mergem acasă.

– Colin... începu ea, plină de remușcări pentru schimbarea lui de dispoziție.

– Am spus să încetezi!

Cu pași mari, se îndreptă către mașină, intră și trânti cu putere portiera.

Kathleen simți că o cuprinde furia. Colin se purta ca un copil, pentru simplul motiv că avea impresia că-l iubea pe Adam. Și ce impresie ridicolă!

Fără să comenteze, intră în mașină, iar Colin porni motorul și ieși în drumul principal. După numai câțiva metri, opri și mormăi în barbă, nemulțumit.

Ieși din mașină, iar Kathleen strigă după el:

– Ce s-a întâmplat?

– Avem pană de cauciuc.

Ironia situației o făcu pe Kathleen să-și recapete simțul umorului.

– Nu cred! se alintă ea. Caută o replică mai bună!

El îi aruncă o privire dură.

– Lasă glumele și vino să mă ajuți cu cricul!

Se îndreptă spre spatele mașinii, iar ea se strâmbă în urma lui, deranjată de purtarea lui copilărească. În timp ce-l ajuta să schimbe roata, ajunse la trista concluzie că întoarcerea lui Adam mai provocase o schimbare de comportament – Colin fusese întotdeauna amuzant, bine dispus, plin de viață. Iar acum era supărat pe ea!

– Colin, nu mai fi așa întors pe dos!

După ce puse roata dezumflată în portbagaj, se uită către ea.

– Așa sunt, nu? Îmi pare rău, draga mea. Dar a trecut de ora unu și ar fi trebuit să te duc acasă până la miezul nopții.

– Nu contează, spuse ea, atingându-l ușor pe braț. Important este să nu fii supărat pe mine!

El o sărută pe obraz, iar Kathleen observă cu bucurie că starea lui de spirit se schimbase.

– Cred că speram să anunțăm chiar din seara asta că ne-am logodit. Dar nu mi-am pierdut speranța, draga mea. Înțeleg că venirea lui Adam te-a tulburat, dar știu că ai să-ți revii. Și, Kathleen...

Vocea lui deveni foarte serioasă.

– ... dacă ai nevoie de mine, la orice oră din zi sau din noapte, e de-ajuns să mă chemi și o să fiu lângă tine.

– E foarte frumos din partea ta, Colin, răspunse ea, întorcându-i sărutul pe obraz. Acum chiar că trebuie să mergem acasă!

O sărută de rămas-bun în fața fermei, dar cu blândețea și afecțiunea unui prieten, nu a unui iubit. Kathleen respiră ușurată când mașina dispăru din raza ei vizuală și se hotărî să nu meargă la culcare și să profite de noaptea foarte frumoasă. Cu pași de pisică, se îndreptă spre grajduri, cu gândul să facă o plimbare cu Sandy.

Se auziră pași apropiindu-se, iar ea se lipi de perete, speriată. Silueta ieși din conul de umbră, iar ea îl recunoscă pe Adam.

– Cât de tare m-ai speriat! răsuflă ea ușurată.

– Chiar așa? Întrebă el, cu o voce neașteptat de înceată.

Kathleen își dădu seama că era nervos.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

– Adam, nu te juca așa cu mine! Vocea ta îmi spune că ceva nu e în regulă. Poate Nikki...

– Nikki e în pat și doarme de câteva ore bune!

– Mă gândeam că i s-a întâmplat ceva...

– Pe mine mă interesează ce ți s-a întâmplat ție!

Consternată, Kathleen își dădu seama că Adam era supărat din pricina ei. Pentru că nu se putea gândi la un eventual motiv, îl întrebă surprinsă:

– Ce am făcut, Adam? Spune-mi, pentru că e clar că ești supărat!

El se apropie și o prinse cu putere de umeri.

– Supărat? repetă el, sarcastic. De ce aş fi supărat?

– Habar n-am.

Nu făcu nici un efort să-şi ascundă iritarea.

– N-ai vrea să mă lămureşti tu?

– Aş vrea să te scutur şi să-ţi bag minţile-n cap!

– N-o să îndrăzneşti să...

– Nu?! Nu mă provoca!

Furioasă peste măsură, Kathleen îi susţinu privirea.

– Nu e uimitor cum bărbaţii recurg la forţa fizică atunci când vor să câştige confruntarea cu o femeie?

– Nu uita că am şi alte arme!

Se aplecă spre ea şi o făcu să tacă, presându-i buzele cu putere. Nu era nici o urmă de tandreţe în sărutul lui, ci numai violenţă, în faţa căreia Kate nu putea rezista. Nu mai încercă să se elibereze şi, lipsită de vlagă, alunecă în direcţia lui.

Adam o împinse cu putere, lipind-o de zid. Încercă să se stăpânească şi-l fixă insistent cu privirea, fără să spună nici un cuvânt.

– Nu ştiu de ce te-am sărutat! şuieră el. N-am chef să primesc ce rămâne în urma lui Colin!

Ea îşi înălţă capul, cu mândrie.

– Te rog să-mi explici ce vrei să spui.

– E destul de clar, nu crezi?

Se uită semnificativ la ceas.

– E ora două, draga mea Kate!

– Nu sunt draga ta Kate! Şi am făcut pană de cauciuc, adăugă ea, ca şi când s-ar fi apărat.

– Clasica scuză!

– De data asta, e adevărat!

– Şi unde aţi făcut pană de cauciuc?

– La Lookout, răspunse ea, foarte încet.

– Colin nu e prea original, nu-i așa? Ăla a fost dintotdeauna locul în care se duceau îndrăgostiții!

– Nu suntem îndrăgostiți! Pur și simplu, am stat de vorbă...

Când își aminti subiectul discuției, roși violent și nu mai fu în stare să continue.

– Sigur că da! pufni el, sarcastic. Te rog să mă scuzi, pentru că nu te cred!

– Oricum, nu e treaba ta ce fac! M-am descurcat foarte bine fără tine în ultimii patru ani, să știi!

Văzu durerea din ochii lui și-și dădu seama că-l rănise profund.

– Îmi pare rău... șovăi ea.

– Poate că am meritat să-mi spui asta, răspunse Adam, făcând eforturi să rămână calm.

Îi luă mâna și o mângâie ușor.

– Hai s-o luăm de la început, Kate. Am fost foarte îngrijorat din pricina ta. Sondra mi-a spus că întotdeauna te întorci la miezul nopții și, când am văzut că întârzii... Am crezut că ai avut un accident.

– Chiar am făcut pană de cauciuc, șopti ea, dezarmată de purtarea lui.

– Bine, te cred! Dar nu uita că, oricât de frumos s-ar purta, Colin e la urma-urmei bărbat, iar tu nu ești decât un copil! Cred că Sondra îți dă prea multă libertate...

– Nu sunt un copil! replică ea, iritată. Sunt o femeie în toată firea și am depășit de mult perioada în care dădeam socoteală – Sondrei sau oricui altcuiva – pentru felul în care-mi petrec timpul liber.

– Cineva trebuie să-ți poarte de grijă, dacă ea n-o face!

– Nu am nevoie de nimeni care să-mi poarte de grijă! Parcă ai vrea să iei locul tatălui meu!

Spre surprinderea ei, Adam începu să râdă, sincer amuzat.

– Nu, Kate, nu vreau deloc acest lucru. Vino încoace!

Știind instinctiv că poate să aibă încredere, Kate se apropie de el. De această dată, îmbrățișarea lui fu blândă, iar sărutul plin de tandrețe. Buzele lui insistară până când topiră și ultima urmă de împotrivire; degetele lui, pe care le simțea în păr, o făceau să aibă impresia că plutește. O mângâie pe obraz, pe gât, iar ea se înfioră sub atingerea palmelor lui fierbinți.

– Ți-e frig! spuse el, când simți că tremură.

– Nu...

Dar vraja fusese ruptă.

– Te conduc până la conac. Hai să mergem!

În fața ușii, o atinse ușor pe obraz, iar ea se gândi cu părere de rău că la fel ar fi procedat și cu Nikki.

– Noapte bună, Kate. Ne vedem mâine.

Silueta lui se topi în întuneric.

Kathleen deschise cu grijă ușa și intră în casă. Își scoase sandalele ca să nu facă zgomot și se îndreptă spre scări. În ultimul moment, văzu că lumina din salon era aprinsă și se duse s-o stingă.

Tresări când îl văzu pe Lee stând în picioare lângă fereastră.

– Am crezut că ai ieșit cu Colin, spuse el, fără nici o altă introducere.

– Așa e.

– Atunci, de ce te-a adus Adam acasă?

Când văzu că urma să fie supusă unui alt interogatoriu o făcu să râdă.

– M-am întâlnit cu el acum câteva minute, atâta tot. Stingi tu lumina, Lee? Eu mă duc la culcare.

– Stai, Katie! Vreau să-ți spun un singur lucru.

Părea sincer îngrijorat, iar ea nu-i puse la îndoială sinceritatea.

– Știi că te-a mirat felul în care m-am comportat de când s-a întors Adam, dar crede-mă că am motivele mele. Vreau doar să te avertizez... Ai grijă, bine? Orice ai face, să nu te încurci cu el!

– De ce, Lee?

– Pentru că o să se folosească de tine, așa cum s-a folosit și de Leslie. Iar când n-o să mai aibă nevoie de tine, o să te arunce ca pe o măsea stricată. Am mai văzut scena asta! Pare fermecător, dar nu știi cât poate fi de nemilos!

Ea își aminti cele două săruturi – primul brutal, al doilea plin de tandrețe. Oare Lee avea dreptate?

Ca și când ar fi simțit că o pusese pe gânduri, el continuă:

– El e genul de om care nu are nevoie de altcineva. Iar tu nu meriți să fii rănită de el! Ascultă-mi sfatul și rămâi alături de Colin. E un bărbat cumsecade și te va trata așa cum meriți!

O prinse ușor de umeri.

– Gata, ajunge cu vorba! La culcare! O să stig eu luminile și o să încui.

Ea îl ascultă și urcă scările către dormitor.

Toate lumea o avertizase în legătură cu Adam – Lee, Sondra, Colin. Chiar Adam însuși îi spusese că ar fi fost mai bine să-l urască. În cazul acesta, de ce se simțea atât de atrasă de el? De ce-și dorea atât de mult să-i alunge durerile și tristețea?

Epuizată și extrem de confuză, adormi, lăsând întrebările fără răspuns.

---

## *Capitolul 6*

Bâlcii se deschise într-o zi capricioasă de vară, în care cerul era acoperit de nori cenușii. Prevăzătoare, Kathleen puse pelerina de ploaie și ghetele lui Nikki pe bancheta din spate a mașinii.

Pe chipul fetei se citea clar nerăbdarea de a ajunge cât mai repede la târg. Alergă înapoi în casa de vară, de unde ieși după câteva minute, trăgându-l pe Adam după ea.

Purta blugi și o cămașă albastră, deschisă la primii nasturi, iar pe umărul drept își aruncase neglijent un pulovăr. Kathleen îl admiră în timp ce se apropia, fără să-și dea seama cât de provocatoare părea în blugii ei, mulați pe coapsele subțiri, și în bluza albă ce-i scotea în evidență silueta feminină.

— Suntem gata? întrebă, oarecum inutil, Adam.

Puse coșul de picnic pe bancheta din spate și se așeză în față, făcându-i loc lui Nikki între el și Kathleen.

Ca în fiecare an, bâlcii se ținea într-o poiană împrejmuită de ulmi, cam la doi kilometri de fermă. Muzica veselă, strigătele vânzătorilor și râsetele oamenilor îi făcură pe Adam

și Kathleen să intre rapid în atmosferă. Se dădură în carusel, traseră la țintă și câștigară un imens urs de pluș, de culoare galbenă, cumpărare vată de zahăr.

Kathleen uită toate îndoielile cu privire la trecutul lui Adam și la moartea lui Leslie. Fără să se gândească la consecințe, se bucură de compania celor doi; era mândră să fie alături de un bărbat chipeș, care-și iubea atât de mult fiica.

La prânz, se întoarseră la mașină și hotărâră să mănânce pe malul râului, la câțiva kilometri distanță de bălci. Se delectară cu friptură de pui, roșii, chifle proaspete, banane și prăjitură cu ciocolată.

După masă, Nikki se jucă pe malul râului, făcând castele de nisip, iar Kathleen se întinse pe iarbă, mângâiată de razele soarelui, care strălucea acum în toată puterea lui. Fără să-și dea seama, adormi; ultima imagine pe care o reținu fu a lui Adam, care-și scosese cămașa, și se așezase lângă ea, privind-o insistent, dar în tăcere.

Se trezi la un moment dat, deranjată de zgomotul făcut de Adam și Nikki, care strângeau masa.

– N-ar fi trebuit să mă lăsați să dorm, murmură ea, cu obraji în flăcări.

– Nu ne grăbim, zâmbi el.

Îi întinse mâna și o ajută să se ridice. Trupurile lor se apropiară, iar Kathleen își ținu răsuflarea, așteptând următoarea mișcare din partea lui. Adam, însă, privi semnificativ către fiica lui, care-i urmărea cu interes.

– Avem un spectator, spuse el, făcând un pas înapoi. Ne întoarcem la bălci, Nik?

Kathleen se îndreptă către mașină, repetându-și în gând că Adam Deerfield nu reprezenta nimic pentru ea. Știa însă că,

dacă ar fi sărutat-o, i-ar fi răspuns plină de dorință, fără nici o urmă de teamă. Nu trebuia să uite că, pentru Adam, ea nu era decât o puștoaică lipsită de experiență!

În următoarele două ore, încercă să pară mai reținută, dar observă cu tristețe că Adam nu părea să observe schimbarea ei de comportament.

Coborâră pe malul lacului să urmărească o cursă a unor copii, când se auziră tunete puternice. Kathleen ridică privirea și văzu nori negri și deși care acopereau soarele. Picături grele de ploaie începură să cadă, iar Adam o atinse ușor pe mână.

– Ar trebui să alergăm către mașină. Altfel, o să fim uzi leoarcă!

O luă pe Nikki în cârcă și începu să urce dealul, iar Kathleen făcea eforturi să țină pasul cu el. La un moment dat, un bărbat care alerga cu capul plecat se lovi de ea, dezechilibrând-o.

– Mă iertați, doamnă... Kathleen Cameron, nu? De la ferma Sevenoaks!

Dându-și părul de pe față, Kathleen îl recunoscuse pe Ben, șeful gării. Pentru că răsufla greu din pricina efortului, nu putu decât să dea din cap în semn de salut.

– Kate, te simți bine? Întrebă Adam.

– Și domnul Deerfield... adăugă Ben, zâmbind semnificativ la tonul grijuliu al lui Adam. Ce drăguț! Toți trei, ca o familie adevărată...

Vocea lui ascundea o ironie care nu-i scăpă lui Kathleen. Se gândise și ea, nu doar o dată, că un străin putea avea acea impresie atunci când îi vedea împreună. Ideea nu-i plăcea, dar acum se simțea stânjenită.

– Poate c-o să fie în curând nuntă la Sevenoaks, continuă Ben. Să sperăm că de data asta se va termina mai bine...

– Ajunge, Ben, interveni tăios Adam. Kathleen mi-a fost ca o soră și tu știi asta! N-ai decât să spui ce vrei despre mine, dar nu târî și numele ei în noroi. Ai înțeles?

Fără să pară intimidat, Ben îl dojeni blând:

– Haideți, domnule Adam, nu exagerați! Nu vrem decât să vă vedem la casa dumneavoastră și mai fericit decât erați atunci când... ați plecat. Mare păcat! Doamna Leslie era atât de tânără, dar... N-ar trebui să vorbesc despre asta, mai ales că este și fetița de față.

Își scoase pălăria în fața lui Kathleen, făcând o plecăciune exagerată.

– Îmi cer scuze din nou că v-am lovit. La revedere!

Kathleen se uită către pe Adam, care-l urmărea cu o privire dușmănoasă pe Ben.

– Mare băgăcios! exclamă el. E cel mai mare bârfitor din zonă!

Ploaia cădea cu putere, iar bluza lui Kathleen se lipi de trup.

– Adam, ne udăm! spuse ea, încet.

El se întoarse brusc.

– Poftim?! se răsti, cu mintea în altă parte.

– Am spus că m-am udat, repetă ea, supusă.

Sper bucuria ei, Adam râse gros, uitând cu totul de supărare.

– La naiba cu Ben! strigă el.

O trase spre el și o sărută cu putere, lipind-o de trupul lui fierbinte. Când îi dădu drumul, ochii ei albaștri ca safirele străluceau de dorință și emoție.

– Acum trei sute de ani, ai fi fost arsă pe rug dacă ai fi arătat așa!  
Își trecu mâna prin păr, iar ea observă cu plăcere că degetele îi tremurau ușor. Pentru prima oară, deveni conștientă de puterea feminității ei, lucru care o tulbura și o încânta în același timp.

– Dacă mai stăm mult aici, o să facem pneumonie, zise el, încercând să glumească.

– Și cum o să-i explici Sondrei? întrebă ea, pe același ton.

– Vechea explicație biblică – o să-i spun că am fost tentat de o femeie.

Îi zâmbi larg și adăugă:

– Hai să vedem cine ajunge primul la mașină!

O luară la fugă în aceeași clipă, dar, în ciuda faptului că o avea în cârcă pe Nikki, Adam o întrecu lejer.

– Credeam că nu mai ajungi! o tachină el, deschizându-i portiera.

Se prăbuși pe scaun, respirând cu greutate.

– M-ai învins astăzi, Adam Deerfield! Dar o să-mi iau revanșa mâine, în cursă!

\*\*\*

Cursa de cai era ultimul eveniment important al manifestării anuale, așa că publicul era foarte numeros.

Kathleen făcu o ultimă verificare a harnașamentului și încălecă. Își petrecuse câteva ore, în timpul dimineții, pentru a-l țesăla pe Sandy. Îi împletise coama cu funde roșii și-l periasă până când strălucise ca satinul. Costumul ei era elegant, iar chipiul de catifea neagră îi ascundea părul și înăsprea trăsăturile feței.

Sandy se mișcă neliniștit, deranjat de zgomotul mulțimii.

– Ușor, băiete, ușor! murmură ea.

– Tot mai crezi că o să câștigi?

Se răsuca în șa și-l văzu pe Adam călare pe Oberon. Armăsarul era neliniștit, dar el îl strunea fără nici un efort.

– Sigur că da! bravă Kathleen.

– Mai vedem noi!

Adam ridică o mână în semn de salut și se îndreptă spre linia de start.

În cursă se mai înscriseră alți cinci competitori, oameni din partea locului pe care Kathleen îi cunoștea foarte bine. Nici unul nu reprezenta o amenințare serioasă, lucru pe care nu-l putea afirma despre Adam și Oberon.

Așteptă nerăbdătoare semnalul de start, dornică să-i arate lui Adam că nu mai era un copil, ci o femeie demnă să fie considerată egala lui.

Sandy porni ca din pușcă, iar Kathleen se calmă brusc, concentrându-se la obstacolele pe care trebuia să le depășească. Trecu fără probleme peste primul gard, apoi se îndreptă spre groapa cu apă.

– Bravo, băiete! îl felicită ea.

În stânga ei apăru Oberon.

– Asta-i tot ce poți? strigă Adam.

Kathleen zâmbi și nu căzu în capcană, știind că nu putea să meargă mai repede la începutul cursei. Umăr lângă umăr, trecură peste alte două obstacole și depășiră trei concurenți. În fața lor nu mai era decât Dave Petrie, dar ea știa, din experiența concursurilor trecute, că iapa lui nu va putea executa săritura triplă care urma. Se întâmplă exact cum prevăzuse, așa că ea și Adam ajunseră la conducerea cursei.

Goniră printre copaci, apoi Kathleen îl struni pe Sandy, știind că obstacolul care urma trebuia abordat dintr-un anume unghi. Adam fu luat pe nepregătite, așa că tânăra trecu în frunte. Nu avu timp să se bucure, pentru că auzi amenințător de aproape copitele lui Oberon. Renunță la ultima urmă de precauție și dădu pinteni calului. Traversă râului, împrôscând apă în toate părțile. Urcă un pic mai greu malul, dar fu exact ezitarea de care avea nevoie Adam ca s-o depășească.

În fața lor apărură linia de finis, iar spectatorii începură să-i aclame.

– Hai, Kate! strigă Adam. Să le arătăm ce înseamnă o cursă adevărată!

Mai erau numai două obstacole – unul triplu, format din trei garduri destul de apropiate, și încă o groapă cu apă.

Săriră în același timp peste garduri, iar ea prinse curaj.

– Mai repede, Sandy! strigă din toate puterile.

Îl depăși atunci când trecură peste groapa cu apă, dar Oberon recupără.

Cincizeci de metri, treizeci, zece... În uralele mulțimii, trecură linia de finis în același timp.

Reuși să-l liniștească pe Sandy și se uită către Adam. Cu părul blond care strălucea în razele soarelui, părea tânăr, lipsit de griji și extrem de fericit.

Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că-l iubește pe acel bărbat. Inconștient, trase de hățuri, iar Sandy se ridică în două picioare, făcând-o să-și piardă echilibrul.

– Doar n-o să te faci de râs și-o să cazi tocmai acum! chicoti Adam. Ce s-a întâmplat? Parcă ai fi văzut o fantomă!

Ea încercă să-și recapete cumpătul.

Iubire... Ce însemna asta? Că se topea doar la o simplă privire de-a lui? Că un zâmbet sau un gest îi făcea inima să bată mai repede? Că îl dorea, așa cum nu mai dorise niciodată un bărbat? Că, trup și suflet, era a lui?

– Kate, ești sigură că te simți bine?

Ea clipi și făcu un efort să revină la realitate.

– Da, sunt sigură.

Se îndreptară spre locul de premiere și ridicară împreună trofeul deasupra capului, în timp ce fotografiile făceau poze pentru ziarele locale.

Când ajunse acasă, se retrase în dormitorul ei, simțind nevoia să fie singură. Se pregăti cu multă grijă pentru balul care urma să încheie bâlciul. Își prinse părul într-un coc lejer, lăsând câteva șuvițe să-i încadreze chipul machiat cu atenție; rochia era albă, scoțând în evidență pielea bronzată și talia de viespe. Alese un colier de perle și cercei lungi, ca niște lacrimi, de asemenea de perle.

Coborî scările și-și dădu seama că aștepta cu nerăbdare să-l vadă din nou pe Adam. Voia să se convingă că avusese dreptate când își spusese că-l iubea, dar se temea de această confirmare.

Ușa de la intrare se deschise și Adam intră în hol. Imediat, își ridică privirea și o văzu pe scări. Inima ei începu să bată mai repede și avu răspunsul pe care-l căuta. Da, îl iubea pe Adam!

Coborî treptele, cu ochii fixați asupra lui. El o luă de mână și-i strânse ușor degetele fine.

– Ești foarte frumoasă! șopti el.

– Vă mulțumesc, domnule! răspunse Kathleen, făcând o reverență adâncă. Mă bucur să merg la dans cu dumneavoastră!

– Și eu mă bucur că te bucuri!

O sărută ușor, apoi mai îndrăzneț. Speriată că răspunsul ei i-ar putea dezvălui adevăratele sentimente, se depărtă de el, cu obraji în flăcări.

– Mergem?

Sala unde se ținea balul era deja plină. Kathleen știa că nu va uita niciodată acea noapte în care se simțise ca Cenușăreasa alături de un prinț cu adevărat fermecător.

Când se îndreptară spre mașină, auziră o voce:

– Ia uite! Micuța Kate și fratele meu Adam!

Până atunci atentă la drum, Kathleen își ridică privirea și-l văzu pe Lee rezemat de un camion, cu o sticlă de bere în mână.

– Bună, Lee, îl salută ea.

Simți că, lângă ea, Adam se încordase brusc.

– Tu nu mă saluți, Adam? întrebă Lee, abia articulând cuvintele de beat ce era. Nu vrei să tragi o dușcă?

Îi întinse sticla cu atâta violență, încât câțiva stropi săriră pe sacoul lui Adam.

– Cred că ești destul de matur ca să știi ce faci. Să mergem, Kate!

– Da, Kate! continuă Lee. Pleacă de lângă nesuferitul de Lee cât mai repede! Deși, draga mea Kathie, nu cred că ești foarte atentă la oamenii cu care ieși în oraș... Circulă niște zvonuri foarte interesante despre regretata soție a lui Adam, să știi!

– Și tu ești cel care împrăștie aceste zvonuri! rosti scurt Adam. Ai grijă ce spui, Lee! Limba asta spurcată o să te bage în bucluc cât de curând.

– Sper că asta nu e o amenințare, Adam?!

Lee se apropie, iar Kathleen se temu de ceea ar fi putut să urmeze.

– Sigur că nu e! interveni ea, repede. Iar acum o să plecăm acasă.

Îl trase pe Adam după ea, încercând să nu ia în seamă hohotele de râs ale lui Lee.

– Purtarea lui Lee e ridicolă! spuse ea. Nu înțeleg de ce face asta!

Regretă scena care avusese loc, pentru că-i strica seara absolut perfectă.

– Sper să nu înțelegi niciodată, spuse el, pe un ton dur.

O ajută să urce în mașină și schimbă intenționat subiectul de discuție:

– Nu ești obosită, Kate? o întrebă el, luându-i mâna în a lui. Ai dansat aproape toată noaptea... N-am crezut că ești atât de lipsită de milă!

Ea își sprijini capul pe umărul lui.

– De ce spui asta?

– Ar fi trebuit să-ți fie milă de un om de vârsta mea. Dar nu... M-ai silit să dansez până nu m-am mai putut ține pe picioare.

Kate chicoti, amuzată.

– Așa spui tu! Ai fost cel mai bun dansator! Nu te mai plânge, știi bine că ți-a plăcut fiecare minut din seara asta!

El râse din toată inima.

– E adevărat, m-am simțit foarte bine. Adevărul e că a trecut mult timp de când nu m-am mai distrat atât de mult. Mă simt tânăr din nou.

În vocea lui se simți o notă de tristețe.

– Îți mulțumesc pentru seara asta, Kate.  
Ea se lipi și mai mult de el, fericită să fie alături de bărbatul pe care-l iubea. Închise ochii și, legănată de sunetul ritmic al ploii, ațipi.  
La un moment dat, deschise ochii și se întinse, leneșă.  
– Aproape am ajuns acasă, Kate, îi șopti Adam.  
– Plouă mai tare acum, nu?  
– Da. Cred că o să dureze câteva zile.  
Un fulger luminează cerul, iar ea încremeni.  
– Sper că nu ți-e frică de fulgere...  
– Nu, dar m-a luat prin surprindere.  
Adam opri în fața intrării.  
– Știi că nu poți să mă minți, Kate. Am știut întotdeauna când ai încercat să-mi ascunzi adevărul.  
O mângâie ușor pe obraz.  
– Ești atât de frumoasă...  
Se răsuci brusc și vru să deschidă ușa.  
– Hai, femeie-copil ce ești! Te conduc până la intrare.  
– Nu trebui s-o faci, Adam, protestă ea. O să te uzi!  
Dar el ieșise deja din mașină.  
Alergară mână-n mână până la conac, râzând de apa care se ridica în urma lor. Se opriră în fața ușii, uitând de ploaia care cădea cu putere, și se priviră intens câteva secunde.  
Adam își drese vocea:  
– Kate, eu...  
Ușa masivă de stejar se deschise, iar Adam se opri când îl văzu pe fratele său.  
– Ca să vezi! Scumpul meu frate Adam și surioara mea Kathie! comentă el pe un ton sarcastic. Păreți atât de fericiți împreună... Ce frumos din partea ta s-o conduci acasă pe surioara noastră!  
Ochii lui erau roșii, iar respirația îi mirosea a alcool.

– Intră imediat în casă, Kathleen! Iar tu, Adam, du-te acasă la tine! Cred că toată lumea s-a săturat de prezența ta...

O prinse pe Kate de mână și o trase cu atâta putere că ea își pierdu echilibrul și era gata să cadă, dacă n-ar fi ținut-o Adam.

– Dă-mi drumul, Lee. Mă doare!

Vocea ei era foarte înceată, pentru că nu voia ca între cei doi să izbucnească o nouă ceartă.

– Ce nevinovată ești, Kate! Mă doare, o imită el, cu chipul schimonosit de ură. Oare Colin Draper mai crede acest lucru? Treci imediat în camera ta!

O trase către el, apoi o împinse pe ușă.

Adam păli brusc.

– N-o mai atinge, Lee! Nu te mai purta așa cu ea! Jur că teucid dacă...

– Normal! pufni el. La ce să mă aștept de la tine? Doar ai mai ucis pe cineva, nu, Adam?

El înjură printre dinți și-l prinse pe Lee de reverele hainei, apoi îl împinse în casă și închise ușa cu piciorul.

– Nu vreau să mă bat cu tine, Lee. În nici un caz acum și aici! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic! Ești beat, așa că ar fi mai bine să te duci la culcare.

Lee se smuci și se eliberă din strânsoare.

– De ce nu acum și aici, Adam? De ce nu?

Vocea lui improșca venin.

– Pentru că ea nu știe nimic?

Adam făcu un pas înapoi, dar Lee continuă:

– Asta te îngrijorează? Faptul că micuța și naiva Kathleen ar putea să înțeleagă că nu ești un erou, ci un criminal nenorocit?

Adam tresări puternic, ca și când ar fi fost pălmuit, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt.

Lee văzu ce efect avuseseră vorbele lui și profită de avantajul câștigat:

– Știi, Kathleen? Știi ce i-a făcut acest om soției sale? El a ucis-o pe Leslie! Legea a stabilit că a fost sinucidere, dar eu – și mulți alții – spunem că a fost crimă! Pentru că el este autorul moral! Dumnezeu știe cum poate să trăiască după tot ce-a făcut. Eu n-aș putea!

Se apropie amenințător de Adam.

– Acum ieși afară din casa mea! Nu suport să te văd!

În cele din urmă, Kathleen reuși să-și adune curajul.

– Spune-i că nu are dreptate! Spune-i, Adam! Spune-i... De ce accepți asemenea acuzații? De ce nu negi?

Adam văzu spaima din privirea ei. Trase aer în piept și vorbi pe un ton egal, fără să-și dezvăluie durerea:

– Nu pot să neg, Kate. Aș vrea să pot, dar... tot ce a spus este adevărat.

---

## *Capitolul 7*

Următoarele zile trecură greu pentru Kathleen. Evită orice contact cu Adam, tulburată de sentimentele care o încercau și pe care nu le putea controla. Știa, din discuția cu John, că Adam n-o iubea pe Leslie, dar s-o împingă la sinucidere? Cum era posibil așa ceva? Îl cunoștea de atâția ani și era convinsă că nu putea să facă rău nimănui. Cu toate acestea, răvășită de faptul că el recunoscuse că era autorul moral, nu se simțea în stare să-l înfrunte.

Într-o după-amiază, Kathleen călărea pe poteca de munte care cobora în vale, pe malul râului. Descălecă, uimită de tăcerea profundă din jurul ei, și îngenunche lângă râu. Bău o gură de apă și se privi în oglinda de cristal.

Nu se putea, își spuse ea în gând. N-o să cred niciodată că Adam e în stare de așa ceva! Îl iubesc atât de mult...

Se înserase deja când se întoarse la grajduri. Când intră, văzu o siluetă sprijinită de boxa lui Sandy.

– Adam! Nu mă așteptam să te văd aici...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Știu că nu te așteptai, remarcă el sec. Mă eviți de câteva zile. Dă-mi voie să te ajut.

Se apropie, luă hăturile din mâna ei și-l conduse pe Sandy în boxă. Se mișca încet, ca și când ar fi avut ceva de spus, dar căuta cuvintele potrivite. Scoase frâul și șaua, apoi începu să perie cu atenție calul.

Kathleen îl privea cu atenție.

– La ce te gândești, Kate? Cum stau lucrurile între noi?

Vocea lui blândă o tulbură și, pentru că nu găsea nimic potrivit de spus, se întoarse și vru să plece.

– Nu fugi, Kate! o opri el.

Ea se întoarse, dar nu găsi curajul de a-l privi în ochi.

– Mă urăști, acum când... știi adevărul?

Cu voce tremurătoare, ea îi răspunse:

– N-aș putea să te urăsc niciodată, Adam. Niciodată! Și n-o să accept niciodată faptul că ești responsabil de moartea lui Leslie!

Veni în fața ei și-i ridică bărbia, silind-o să-i înfrunte privirea.

– Doamne, Kate! Dacă ai ști cât de mult mi-aș dori să nu fie adevărat... Dar este! Am văzut biletul pe care l-a lăsat după acea noapte. Lee mi l-a arătat în dimineața zilei în care a avut loc înmormântarea.

Închise ochii și clătină din cap.

– N-am iubit-o, dar nu i-aș fi făcut nici un rău, niciodată. I-aș fi redat libertatea, dacă asta ar fi vrut. Dacă asta mi-ar fi cerut... N-am știut niciodată ce a fost în sufletul ei.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Adam o îmbrățișă, ținând-o strâns la pieptul său și mângâindu-i părul.

– Nu, Adam, n-o să cred niciodată! Nu te cred în stare să faci așa ceva!

– Kate... Ce pot să mai spun? Ai face bine să accepți, pentru că este adevărat. A trebuit să trăiesc cu gândul ăsta... De patru ani mă chinuie! Nu pot decât să las trecutul în urmă și să încerc să-mi continuu viața. Trebuie să fac asta, dacă vreau să existe un viitor pentru mine și Nikki. Trebuie să încerc!

Cu tristețe în voce, în dădu drumul.

– Hai, te conduc acasă.

O luă de mână și merseă unul lângă altul.

– Vreau să rămân aici, Kate, și se pare că va trebui să lupt din răputeri cu Lee. Mi-aș dori ca lucrurile să nu fie așa, dar n-am ce face!

Se opriă în fața casei.

– Vrei să intri, să mănânci ceva? întrebă Kathleen.

El clătină din cap, fără să-și ia privirea de la ea.

– Nu, mulțumesc. Nu în seara asta, mă așteaptă Nikki. I-am spus că o să lipsesc câteva minute și cred că a trecut mai bine de o oră.

Îi zâmbi cu căldură.

– Ai venit mai târziu decât am crezut...

Vru să plece, dar se opri în ultima clipă.

– Să nu uit.. Am foarte multă treabă mâine și Nikki se plictisește, singură toată ziua. Poți să-mi faci un serviciu și să ai grijă de ea, câteva ore? Ți-aș fi recunoscător.

– Nici o problemă, mi-ar face plăcere. O să mă duc la Deerfield mâine dimineață, pentru că John m-a rugat să-i fac niște comisioane, așa că am s-o iau cu mine.

– Mulțumesc, Kate. Ne vedem mâine.

Dispăru în întuneric, iar Kathleen rămase zâbind în urma lui.

– Te iubesc, șopti ea.

\*\*\*

A doua zi, Nikki și Kathleen pleacă la Deerfield. Fetița se bucură de călătoria cu mașina și părea o mică prințesă, în cabina camionetei. După ce termină ce avea de făcut, Kathleen o luă pe Nikki la cumpărături – o rochie nouă, un pereche de blugi și un tricou.

– Vrei să mâncăm ceva, Nik? Poate un hamburger...

Fetița, care o ținea strâns de mână pe Kathleen, încuviință cu o mișcare viguroasă a capului.

Intrară în cafenea și se așezară într-un separeu. Maggie, chelnerița care lucra acolo de ani de zile, se apropie de ele.

– Bună dimineața, Kathleen. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, Maggie.

– Ce dorești? întrebă ea, cu ochii la fetița care stătea în fața lui Kathleen.

– Să vedem... Doi hamburgeri, două pahare cu lapte și... plăcintă cu mere. E la fel de bună ca întotdeauna, nu?

Maggie notă comanda și dispăru în bucătărie. Cât așteptară, Kathleen se uită cu atenție la fetiță și se bucură să observe că se simțea relaxată în compania ei. Deveniseră bune prietene în săptămânile care trecuseră de la întoarcerea lui Adam.

Maggie le aduse comanda.

– Poftă bună!

Se îndreptă spre o altă masă, ca să ia comanda. Din șoaptele care ajungeau până la ea, Kathleen își dădu seama că ea și micuța Nikki erau subiect de discuție.

– Deci, ea e copilul lui Adam Deerfield... Am auzit că n-a mai scos nici un cuvânt... de când a văzut ce i-a făcut mamei sale.

Kathleen își pierde buna dispoziție într-o clipă; din fericire, Nikki era prea concentrată asupra mesei ca să asculte discuțiile oamenilor din jur.

– Nu înțeleg cum de i s-a permis să aibă grijă de copil! Ar fi trebuit să-l ia de lângă el... Nu e de ajuns cât rău i-a făcut? Am auzit că are de gând să rămână aici. Ascultă-mă pe mine, o să iasă scânteii! Oamenii cumsecade nu acceptă asemenea... specimene în preajma lor. O să afle el! Bătrânul Ben mi-a spus că se poartă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și când are dreptul să fie aici! Nici măcar propriul lui frate nu se bucură că s-a întors...

Kathleen închise ochii, încercând să-și stăpânească lacrimile. Simțea că o cuprinde furia, dar se strădui să n-o arate. Nu trebuia să facă o scenă, măcar de dragul lui Nikki!

– Ai terminat, Nik? Vrei să mergem la un film, în Baddeck? Facem o jumătate de oră cu mașina.

Reuși să-i mulțumească lui Maggie și să iasă din cafenea fără să facă scandal.

Ajunseră la Sevenoaks la ora cinei și se îndreptară direct spre casa de vară, ca să-l aștepte pe Adam. După câteva minute, Nikki îl văzu pe fereastră și alergă bucuroasă în întâmpinarea lui. Îi sări în brațe, iar el o strânse cu putere la pieptul lui.

– Bună, draga mea. Ce faci? Te-ai distrat bine azi?

O lăsa jos, iar ea dădu din cap, zâmbind.

Kathleen, care-i aștepta pe verandă, îl privi cu atenție. Era obosit și transpirat, iar șchiopătatul era acum mult mai evident.

– Bună, Kate.

Își șterse sudoarea de pe frunte și se așează pe prima treaptă, alături de ea. Închise ochii și oftă prelung.

– Mulțumesc că ai stat cu Nikki. Îi e foarte greu fără mamă... Orice aş face, eu nu sunt de ajuns.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, Adam. Știi că-mi face plăcere să stau cu ea. E un copil minunat și te iubește foarte mult. E foarte fericită cu tine!

Îl privi, dar continuă să-și țină ochii închiși. Își fricționează piciorul, iar ea înțelese, după grimasa lui, cât de tare îl dureau.

– Nu sunt de-ajuns, repetă el. Și-mi fac griji din pricina asta! Îmi fac griji atunci când trebuie să plec ore în șir de lângă ea și nu are pe nimeni alături... nici o femeie... Nu are o mamă!

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

La un moment dat, se auzi zgomotul făcut de copitele unui cal care se apropia. Era Lee călare pe Oberon.

– Adam, ți-am spus să mă anunți când termini treaba la cai! Îi spuse el pe un ton dur, oprind în fața lor. De ce dracu' n-ai făcut cum ți-am cerut?

Adam se ridică în picioare, foarte încet.

– Se terminase programul de lucru, iar tu nu erai acolo. Eram îngrijorat din cauza lui Nikki, așa că am plecat acasă. Aveam de gând să te caut mai târziu.

– Programul de lucru se termină atunci când îți spun eu! Ia-ți echipamentul și întoarce-te la grajd! Vreau să cari toți baloții de pe câmp în livadă. Și asta imediat!

Adam oftă, ca și când ar fi încercat să-și păstreze răbdarea în fața unui copil enervant.

– Lee, e târziu și sunt obosit. Am muncit fără pauză toată ziua, nici măcar n-am mâncat de prânz. Baloții pot fi mutați mâine.

Kathleen se ridică în picioare.

– Lee, fi rezonabil. Vremea o să fie frumoasă mâine, așa că nu e nici o grabă.

Lee o întrerupse.

– Nu te băga, Kathleen. Asta e între mine și Adam!

Se apropie de fratele său, iar ura i se citi pe chip.

– Te-ai întors după patru ani și te aștepti ca lucrurile să fie ca atunci când ai plecat. Marele Adam Deerfield face ce vrea, când vrea? Nu mai merge așa, Adam! Nu mai merge!

Ridică un deget acuzator.

– Ia-ți lucrurile și mișcă-te înapoi! Du-te și fă ce ți-am spus! Dacă nu, poți să-ți faci bagajele și să pleci de aici, cu plodul tău cu tot. Și să nu te mai întorci!

Adam rămase nemișcat, dar fiecare mușchi din trupul său era încordat. Își strânse pumnii, iar Kathleen avu impresia că o să-l tragă pe Lee de pe cal. Dar momentul trecu, iar Adam se întoarse, cu o mască impenetrabilă pe chip.

– Foarte bine, Lee. O să fac așa cum spui tu, spuse el foarte încet. Vin într-un minut.

Lee dădu pinteni calului și se întoarse la conac.

Kathleen îl prinse de mână pe Adam.

– Nu fi ridicol! Nu trebuie să faci ce spune el! E o prostie ce-ți cere, e inutil, e...

Din cauza furiei, nu-și mai găsea cuvintele.

– E cea mai mare prostie pe care am auzit-o!

Adam își trase mâna și intră în casă. Ea îl urmă, din ce în ce mai furioasă.

– De ce te duci? Nu pricep! De ce faci tot ce-ți cere? Ești bărbat, stăpânul propriei tale persoane! Nu trebuie să...

Se întoarce către ea și-i vorbește pe un ton dur:

– Las-o baltă, Kathleen! Pur și simplu, las-o baltă!

Bău dintr-o înghițitură un pahar de apă și se îndreaptă cu pași înceteți către ușă.

– Ai grijă de Nikki până mă întorc?

Kathleen își dădu seama cât de greu îi venea să-i ceară acest lucru.

– Da, mormăi ea. O să stau cu ea. Adam, eu...

Nu apucă să termine, pentru că el iese și trânti ușa.

Când Kathleen auzi tractorul apropiindu-se, era trecut de ora unsprezece. Știa că se va duce întâi în hambar, așa că iese pe verandă să-l aștepte.

Era o noapte călduroasă, chiar înăbușitoare și nu se simțea nici o pală de vânt. Cu siguranță, va ploua foarte curând, își spusese ea.

Adam se apropie, cu umerii lăsați.

– Nu mai trebuia să stai cu Nikki, după ce a adormit.

– Nici o problemă... Nu m-aș fi simțit liniștită dacă aș fi lăsat-o singură. A fost atât de supărată după ce tu și Lee ați plecat, că a durat aproape o oră până am liniștit-o. Am vrut s-o duc la cină la conac, dar mi s-a părut că se simte mai în largul ei aici.

Urcă scările și intră în casă. După câteva secunde, Kathleen îl urmă. Îl găsi întins pe canapea, cu cămașa deschisă și ochii închiși.

Cât e de slab! exclamă ea în gând, convinsă că Adam slăbise de când se întorsese la fermă. Ar fi vrut să-l atingă, să-l țină în brațe, să-l mângâie...

Adam deschise ochii și-și fixă privirea asupra ei.

– Am crezut că ai plecat acasă.  
– Nu, am... am rămas ca să-ți fac ceva de mâncare.  
– Mulțumesc, dar nu vreau, oftă el. Sunt prea obosit ca să mănânc. În plus, Lee poate să vină în orice clipă să-mi ceară socoteală pentru cine știe ce prostie!

Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Dar trebuie să mănânci! Chiar tu ai spus că n-ai mâncat nimic de dimineață. Pot să-ți pregătesc ceva în câteva minute. Se îndreptă hotărâtă spre bucătărie.

– Tare ești insistentă! spuse el. Bine, dar mai întâi am nevoie să fac un duș. Sunt foarte murdar!

Ea se întoarce rapid.

– Ce-ar fi să facem o baie în râu? N-am mai făcut asta de secole... Îți amintești ce bine ne distram? Sondra înnebunea ori de câte ori ne furișam din casă ca să înotăm! Mă mir că n-a făcut infarct din cauza noastră! Hai să mergem!

El ezită.

– Nu știu ce să spun. Ce facem cu costumele de baie?

– Prostuțule, ai uitat? Avem costume de baie în cufărul din camera din spate.

Zâmbi poznaș.

– Dar nu prea le foloseam când mergem singuri, noaptea...

El o privi cu atenție.

– Acum cine e cea prostuță? Aveai zece ani atunci, pe când acum ai de două ori mai mult! Cred că ar fi mai bine să folosim costume de baie, altfel Sondra chiar o să facă infarct!

Râse amândoi, iar Kathleen se bucură să-l vadă mai relaxat.

– Ei, vii sau nu? A fost ideea ta și acum văd că ai rămas stană de piatră!

Se schimbă în costume de baie și merse la râu, ca atunci când erau copii. Înotă, se jucă și râse ca și când ar fi scăpat de toate griile din timpul zilei.

– Mare zgomot mai faci, Adam Deerfield! O să ne audă Sondra și o să vină cu lingura de lemn!

La un moment dat, Adam dispăru sub apă. Primul ei gând fu că glumește cu ea, dar secunde se scurgeau și el nu mai apărea.

– Adam! Te rog... Unde ești? Adam! Nu râde de mine!

Se uită agitată în jurul ei, strigând neîncetat numele lui.

La un moment dat, se auzi vocea lui, de pe malul râului:

– Kate! Katie...

Vocea lui amuzată o înfurie peste măsură. Înotă către mal, ieși din apă și se înfășură într-un prosop.

Întins pe spate, Adam râdea din toată inima.

– Adam Deerfield, ai făcut un lucru josnic! Am crezut că...

– Ce ai crezut? Întrebă el, încercând să devină serios. Că m-am înecat? Că am dispărut pentru totdeauna în apele întunecate...

Inima ei bătea să-i sară din piept și el făcea glume! Nu putea să priceapă teama care o cuprinsese în apă, când văzuse că nu mai este lângă ea.

– Adam, e groaznic ce faci!

Ochii i se umplură de lacrimi, iar el o privi cu mai multă atenție.

– Nu-mi spune că ai fost îngrijorată cu adevărat! Doar n-ai uitat că eu te-am învățat să înoți!

– Nu, n-am uitat! Dar nu știam că ești imun la accidente! Da, am fost îngrijorată cu adevărat. De ce ești atât de mirat? Crezi că nimeni nu-și face griji din pricina ta, că nimănui nu-i pasă?

Lacrimile îi curseră pe obraji și se întoarse, vrând să fugă de lângă el. Dar brațele lui puternice o prinseră.

– Stai, Kate. Te rog!

El o întoarce, ca s-o poată privi în ochi.

– Kate... îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Pur și simplu, nu m-am gândit. A fost un lucru prostesc, recunosc.

O privi cu atenție, ca și când ar fi putut să-i citească în adâncul inimii. Îi șterse cu grijă lacrimile, apoi o mângâie ușor pe obraz și pe gât.

– Ți-e frică de mine, Kate? întrebă el, când simți că tremură în brațele lui.

Nu răspunse, ci preferă să-și privească tălpile goale, ascunse în iarba înaltă.

– Te-am întrebat ceva, insistă el. Vreau să știu dacă ți-e frică de mine.

– Nu. Dar mi-e frică de ceea ce-mi faci.

Adevărul era că se temea de emoțiile pe care le trezea în ea, de dorința care creștea atunci când o atingea.

O lipi de trupul lui, iar ea simți că se topește sub mângâierile lui fierbinți. Îi înconjură talia cu brațele, încercând să-și mențină echilibrul, dar și să fie cât mai aproape de el. O trase în jos și se așezară amândoi pe pământ. Palmele lui îi acoperiră tot trupul, măcinat de aceeași dorință pe care o simțea și ea. Îi îndepărtă breteaua subțire a sutienului, dezvelindu-i sânii mici, dar fermi. Îi acoperi trupul cu al lui, iar Kathleen suspină, speriată de emoțiile pe care le trezea în ea.

El gemu și se ridică brusc.

– Doamne-Dumnezeule! Ce fac?

Vocea lui era dură.

– Îmi pare rău, Adam. N-aș fi vrut să fiu înspăimântată, dar n-am știut...

- Aveai dreptul să fii speriată. Ce era să fac... N-am nici o scuză!  
Nu îndrăzni s-o privească.
- Ar fi mai bine să te îmbraci și să te duci acasă. E târziu și poate că se întreabă unde ești.
- Nu vreau să mă duc acasă. Vreau să stau cu tine!
- Nu știi ce spui, Kate. Ți-am spus să te îmbraci. Hai!  
Vocea lui redeveni dură, ceea ce-o făcu să protesteze:
- Nu te îndepărta de mine, Adam! Nu mai sunt un copil!
- Ba ești, și e mai mult decât evident!
- Se ridică și o privi.
- Iar dacă spui că vrei să stai cu mine, că mă dorești, înseamnă că nu știi ce e bine pentru tine. Nu sunt o afacere bună, Kate!
- Făcu o scurtă pauză, apoi continuă pe un ton de gheață:
- Îmi pare rău că m-am lăsat dus de val. A trecut mult timp de când n-am mai fost cu o femeie... E vorba de o dorință fizică, nimic mai mult. Acum, pentru Dumnezeu, du-te acasă!
- O, Adam!
- Rănită în orgoliul propriu, Kathleen alergă către conac.
- Singură în camera ei, își sfâșie costumul de baie, cu gesturi pline de furie.
- Nu! Nu...
- Nu se mai simțise niciodată atât de rușinată. Nu credea că o să ajungă atât de departe cu cel pe care ani de zile îl considerase fratele ei mai mare. Dar dragostea pe care o simțea pentru el nu avea nici o legătură cu sentimentele frățestre...
- Mult mai rău era faptul că Adam nu simțea nimic pentru ea. Ce se întâmplase în acea noapte – sau, mai exact, ce era să se întâmple – fusese urmarea unor nevoi naturale, firești. În locul ei putea fi orice femeie!
- Kathleen reuși să adoarmă abia în zori, pe perna udă de lacrimi.

---

## *Capitolul 8*

Era trecut de prânz când Kathleen coborî din camera ei. Nu voia să discute cu nimeni, dar știa că nu se putea izola în dormitor la nesfârșit.

Apatică, intră în bucătărie. Doamna Hicks observă fața ei umflată și ochii roșii, dar nu comentă.

– Cred că ai fost foarte obosită, dacă ai dormit atât de mult! Sondra a dat ordine clare să nu te deranjăm, așa că te-am lăsat să dormi.

Doamna Hicks se învârtea prin bucătărie, pregătind prânzul.

– Te simți bine, draga mea? Ești puțin cam palidă, dacă-mi permiți să-ți spun.

Doamna Hicks locuia și muncea la Sevenoaks de aproape treizeci de ani, iar Kathleen știa că întotdeauna spunea ce gândea, indiferent dacă i se permitea sau nu. Era extrem de directă, iar lui Kate îi plăcea acest lucru, pentru că știa că întotdeauna îi spunea adevărul despre o problemă sau alta.

Kathleen mai știa că nu putea să se ascundă de ea, așa că decise că ar fi mai bine să nu zăbovească prea mult prin bucătărie. Era singura posibilitate de a scăpa de interogatoriul care, era sigură, nu avea să întârzie.

Își turnă un pahar de suc și ieși din încăpere, dar auzi vocea doamnei Hicks și se opri:

– Adam a venit de două ori și a întrebat de tine. Părea că e foarte îngrijorat de ceva. Poate că ar fi bine să te duci până la cabană, să vezi despre ce e vorba.

Deși nu se întoarse, era sigură că menajera aștepta un răspuns.

– Poate o să mă duc mai târziu, spuse ea, cât putu de calmă. O să fiu ocupată în după-amiaza asta. Colin și cu mine o să...

Doamna Hicks oftă, iritată.

– Cu cine crezi că vorbești, copilă? Nu mă lua pe mine cu „Colin și cu mine”. Nu sunt oarbă și văd foarte clar ce se petrece între tine și Adam!

Veni lângă ea, ștergându-și palmele pe un prosop.

– Dacă ți-ai vedea chipul, ți-ai da seama că este evident! De ce te împotrivești? Du-te la el și stați de vorbă.

Kathleen clătină din cap.

– Nu, doamnă Hicks. Știe ce simt și... nu mă vrea și nici nu are nevoie de mine. Trebuie să accept situația!

– Și eu care credeam că ești o fată inteligentă! Cum să te fac să vezi expresia feței lui când se uită la tine? Sau atunci când face eforturi să nu se uite la tine... Eu te sfătuiesc să te duci la el și să nu vă mai chinuiți nici unul!

– Greșiți, doamnă Hicks! Vă înșelați în privința lui. Nu are nevoie de nimeni și... Dar de ce vorbim despre el? Ce rost are?

Kathleen deschise ușa dinspre terasă și ieși. Văzu mașina lui Colin care se apropia pe alee; ar fi vrut să-l evite, dar nu-i surâdea ideea de a da din nou ochii cu doamna Hicks.

Colin veni lângă ea, îi luă mâinile în ale lui și o sărută ușor.

– Bună, Kathleen. Mi-a fost dor de tine. Ce-ai mai făcut?

– Bine, Colin, spuse ea, bucuroasă că ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Ce te aduce aici, la ora asta? Și în această zi din săptămână... Nu e ziua în care primești audiențe?

– Ba da, ca să-ți răspund la a doua întrebare. Cât despre prima... cum aș putea să nu profit atunci când am ocazia să te văd?

– Nu pot să te contrazic, Colin Draper!

El izbucni în râs.

– Dă-mi voie să-ți explic. Am întocmit niște acte pentru John și i-am adus ceva la semnat. Voia să termine această problemă cât mai repede și, pentru că am terminat, i le-am adus.

Veni mai aproape de ea.

– Dar am sperat să te văd și pe tine. Mă gândeam că poate... Poate putem să ieșim în seara asta, să luăm cina, să vorbim despre noi... Ce părere ai?

Clătinând capul, Kathleen se depărtă de el.

– Te rog, Colin! De ce trebuie să faci lucrurile atât de dificile?

– Ce anume e dificil? De ce e dificilă invitația mea?

– Colin, nu-ți împărtășesc sentimentele. Cred că nu e cinstit din partea mea să ies cu tine, atâta vreme cât știu ce vrei de la mine. Nu pot să-ți dau un răspuns afirmativ!

– Ți-am mai spus, Kathleen... Sunt pregăti să aștept! Ai răbdare, dragostea are nevoie de timp ca să se dezvolte!

– Colin, am mai discutat despre toate astea. Sentimentele mele nu s-au schimbat... și nu se vor schimba. Nu poți să accepți asta? Ești un bărbat grozav și un bun prieten, dar nu te iubesc. Îmi pare rău.

Se întoarse și vru să intre în casă, dar vocea lui plină de amărăciune o împiedică.

– Nu e potrivit pentru tine, Kathleen. Nu e potrivit pentru nici o femeie! Știu ce spun, te rog să mă asculți... Nu-i pasă decât de pământul ăsta blestemat! De nimeni și nimic altceva! Nu-l lăsa să te rănească, așa cum a rănit-o pe Leslie! Te rog, ascultă-mă!

Socotind că auzise destule, Kathleen se îndreaptă hotărâtă către grajduri. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi zgomotul pașilor care se apropiau.

– Kate, te simți bine?

Ea se răsuci pe călcâie.

– Lasă-mă-n pace, Adam! Nu mai avem ce să ne spunem! Ai spus totul azi-noapte!

Își puse fruntea pe gâtul lui Sandy.

– Pleacă! Pleacă de aici!

– Nu, Kate, n-o să plec! Trebuie să lămurim câteva lucruri. Putem să mergem undeva, numai noi doi, și să stăm de vorbă?

Ea își ascunse fața în palme.

– Nu! Nu vreau să merg nicăieri cu tine. Nu vreau decât să mă lași în pace! Nu poți să înțelegi? Eram fericită înainte să te întorci. Acum...

Urcă pe Sandy, fără să-l mai înșeezeze, și ieși din grajd. Voia să fie singură, departe de toți și de toate.

Ajunse în mijlocul câmpului, la vechea moară. Obosită, descălecă și se așeză în iarbă, ghemuindu-se ca un copil, cu

bărbia pe genunchi. Zgomotul unui cal apropiindu-se îi dădu de înțeles că Adam o urmărise. Sări în picioare, cu gândul să fugă de el, dar se opri când îl zări. Părea extrem de obosit și de îndurerat.

– Te rog, Kate, nu mai fugi.

Un zâmbet amuzat îi apăru în colțul gurii.

– Nu mai am energia să alerg după tine prin tot ținutul, dar am s-o fac, dacă e nevoie! Acum putem să stăm de vorbă?

Ea se întoarse cu spatele, de teamă să nu-și trădeze adevăratele sentimente.

Adam descălecă și veni lângă ea.

– Kate, te rog! Vorbește cu mine... Nu pot să știu ce gândești dacă nu-mi spui.

Îi simți degetele pe ceafă, apoi prin păr. Închise ochii, chinuită de sentimentele contradictorii care o invadară. Oftă prelung, iar el își retrase mâna.

– Kate, uită-te la mine!

Tonul lui era foarte hotărât, chiar dacă n-o atinse și nici n-o sili să se întoarcă. Așteptă cu răbdare să se întoarcă și să accepte mâna pe care i-o întindea.

– Ce-ar fi să stăm aici, să stăm de vorbă în liniște?

– Nu... nu știu. Poate că ar fi bine să mă întorc, se face târziu.

El îi zâmbi.

– E ziua-n amiaza mare, copilă! Nu e târziu deloc. Nu mai fugi, Kate. Ascultă un expert! Nu poți să fugi de nimic, niciodată! Lucrul de care fugi te va ajunge din urmă, mai devreme sau mai târziu.

Se așeză pe iarbă și o trase lângă el, mângâindu-i degetele lungi.

– Nu fugi de mine, Kate...

Îi înconjură trupul cu brațele și se aplecă peste ea, căutându-i înfometat buzele. Ea nu i se opuse, pentru că dorința era la fel de intensă ca a lui.

– Kate, iubita mea Kate...

Ea îl împinse, încercând să se elibereze.

– Nu, Adam. Nu! Te rog, dă-mi drumul...

Vocea ei era rece și străină, iar Adam îi dădu drumul, rămânând totuși periculos de aproape. Chiar dacă fusese dorința ei, Kathleen se simțea acum singură și abandonată.

– E rândul tău, Kate. Ce vrei de la mine? Tu știi ce vreau eu, acum e rândul tău să-mi spui. Ce vrea micuța Kate?

Rănită de cuvintele lui, ridică mâna și-l lovi cu putere peste față. Nu așteptă reacția lui, ci se ridică și alergă fără țintă, cât o țineau picioarele.

N-o iubea! Își repetă ea, obsesiv. O dorea, dar n-o iubea!

Lacrimile îi umplură ochii și se prăbuși în iarbă. Începu să plângă cu suspine și-și dădu seama că Adam era lângă ea, mângâindu-i încet părul.

Ce proastă fusese dacă-și imaginase că poate să fugă de el!

– Kate, te rog să mă ascuți! N-am vrut să te rănesc și nici să te sperii... Nici aseară și nici acum!

O luă în brațe și-i șopti vorbe dulci la ureche, încercând s-o liniștească. Kathleen pierdu noțiunea timpului și n-ar fi vrut să se miște, ca să nu strice legătura care se formase între ei.

Soarele, suspendat deasupra orizontului, arunca raze strălucitoare înspre iaz.

În cele din urmă, Adam rupse tăcerea:

– Te rog să mă ascuți, Kate. Te doresc, te doresc așa cum n-am mai dorit nici o femeie în viața mea. Am nevoie de tine, Kate. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie!

Simți că se încordează în brațele lui.

– Nu, te rog! Nu fugi... Ascultă-mă!

Kathleen se relaxă și-și îngropă fața la umărul lui.

– Am știut din prima zi în care te-am văzut. M-am luptat, m-am împotrivit, dar nu vreau s-o mai fac. Ești atât de bună, de inocentă, de plină de viață! Lângă tine mă simt din nou tânăr, așa cum nu m-am mai simțit de multă vreme. Te rog, gândește-te la ce ți-am spus! N-o să regreti...

Ea trase aer în piept.

– Vreau atât de mult să fiu cu tine, Adam! Vreau să fiu a ta. Te iubesc! Dar nu pot... Nu pot!

– De ce, Kate? De ce?

Vocea lui era disperată, iar brațele o strâneau într-o curea de oțel.

– Pentru că nu simți pentru mine decât dorință. Mă dorești, dar nu mă iubești!

Încercă să se elibereze, dar nu reuși. Spre surprinderea ei, îl auzi râzând cu poftă. Când își ridică privirea, citi din nou speranța și bucuria în ochii lui.

– Kate! Tare prostuță mai ești! Nu cred că există cineva mai naiv decât tine!

Fără să se oprească din râs, o strânse cu putere la pieptul lui.

– De ce râzi de mine? Întrebă ea, nedumerită, încercând să se elibereze.

– Ssst! Îi ceru el, punându-i degetul pe buze. Ascultă-mă, Kate. Dar ascultă-mă cu inima, copilă!

– Nu sunt copilă, Adam Deerfield!

El zâmbi amuzat.

– Ești la fel de dificilă precum erai în copilărie. Nu te-ai schimbat! Încetă să mai râdă și o privi cu seriozitate. De data asta, ea înțelese exact privirea lui și nu se mai luptă. O bucurie incredibilă îi umplu inima.

– Te iubesc, Kate. Te iubesc de... dintotdeauna. Te-am iubit când erai doar un copil, te-am iubit așa cum iubește un frate sora mai mică. Iar acum te iubesc așa cum iubește un bărbat femeia pe care o vrea lângă el! Amândoi ne-am schimbat... Am fost cei mai buni prieteni ani la rând, iar acum prietena mea va deveni soția mea. Ce bază mai solidă pentru o căsătorie? Înțelege că te doresc și am nevoie de tine pentru că te iubesc. Crede-mă!

Stătură îmbrățișați minute în șir. Nici unul nu avea nevoie de cuvinte pentru a simți și a înțelege fericirea.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, Kate. Cred că toată lumea se întreabă unde suntem.

O ajută să se ridice și să-și pună sandalele pe care le pierduse când alergase.

– Înainte să ne întoarcem Kate, aș vrea să-mi dai răspunsul. Te căsătorești cu mine? Săptămâna asta?

– Da, Adam. Mă căsătoresc cu tine... oricând vei dori.

O luă din nou în brațe.

– Așteptarea va face și mai plăcut momentul în care legătura noastră va fi completă.

Merseră împreună, în tăcere, până la conac.

– N-o să spunem nimănui până după căsătorie, îi spuse el. Va fi secretul nostru.

Kathleen îi acceptă rugămintea, fără să-i ceară explicații. Avea încredere în dragostea lor.

\*\*\*

Lui Kathleen nu-i venea că creadă că devenise doamna Adam Deerfield. Îl iubea din toată inima pe bărbatul puternic și atrăgător de lângă ea și era mândră să-i fie soție.

Fuse o ceremonie simplă și emoționantă. Plecaseră de la Sevenoaks după prânz, ea pretextând că se întâlnește cu Colin, iar el – că are ceva de rezolvat la Sydney. Nikki rămăsese acasă, cu John și Sondra. Faptul că se plecaseră împreună de acasă putea fi considerat un simplu gest de prietenie, nimic mai mult.

Se căsătoriră într-un mică biserică de piatră de pe malul lacului Bras d'Or. După ceremonie, se plimbaseră prin grădină și se odihniseră câteva minute pe o bancă veche de piatră.

Când porniră către Sevenoaks, se lăsase deja întunericul.

– Vino lângă mine! Îi ceru el, atent la drum.

Ea se ghemui la pieptul lui, bucuroasă să simtă brațul lui în jurul umerilor.

– Cum te simți? Întrebă Adam.

– Nu știu... Fericită, încântată, dar și speriată.

– Speriată? De ce?

– Eu... eu... se bălbâi ea. Îmi doresc foarte mult să te fac fericit. Vreau să fiu o soție bună! Și...

– O soție bună? râse el. O să fii întotdeauna o soție bună.

Intră pe drumul lateral care făcea legătura cu ferma și opri după câțiva metri. Îi cuprinse chipul în palme și o privi intens.

– Te iubesc atât de mult, Kate!

O trase aproape, cu hotărâre și tandrețe în același timp. Gura lui puse stăpânire pe a ei și tot restul lumii dispăru. Nu mai existau decât ea, Adam și iubirea lor. Simți mâinile lui alintând, dezmiardând, căutând și se înfioră.

– Hai acasă, Kate, îi spuse el, cu o voce răgușită.

Porni motorul și-și continuară drumul.

– Cum crezi că ar fi mai bine să le spunem celorlalți?

Ea se sprijini de umărul lui.

– Nu știu. Le spunem și gata!

Adam începu să râdă.

– Ești minunată! Totul e atât de simplu la tine!

– Dar de ce trebuie să fie complicat? Ce simțim noi e destul de simplu, zâmbi ea. A fost alegerea noastră!

– De cele mai multe ori, lucrurile simple sunt extrem de profunde. Viața noastră împreună se va baza pe lucruri simple... O să ne iubim! Pentru mine, acesta e un lucru profund. E destul de simplu, nu?

– Nu mă mai tachina, Adam.

– Nu te tachinez, răspunse el, serios. Te iubesc cum n-am mai iubit niciodată în viața mea.

Când se apropiară de Sevenoaks, el îi sugeră:

– Hai să nu le spunem în seara asta, Kate. Vino cu mine la cabană și o să așteptăm până mâine dimineață, când o să-i vedem pe toți.

– Dar cum rămâne cu Nikki? Trebuie s-o luăm acasă, nu?

– E cu John și Sondra, așa că e pe mâini bune. În plus, e aproape miezul nopții și sunt sigur că a adormit. N-are rost s-o deranjăm.

Când intră în cabană, Kathleen se gândi la toate ocaziile când trecuse același prag. Cât de diferit se simțea acum, când era soția lui Adam!

– Du-ți geanta în camera mea, îi spuse el. Eu am să pregătesc ceva de băut.

Intră în dormitorul lui, mobilat simplu – un pat dublu, șifonier simplu de lemn și două scaune. Singura pată de culoare era covertura albastră și draperiile asortate.

Își scoase cămașa de noapte din geantă și o întinse pe pat. Avea palmele umede, iar inima îi bătea nebunește. Oricât ar fi încercat, nu reușea să-și ia ochii de la patul imens.

Tresări atunci când soțul ei se apropie în tăcere și-i atinse brațul.

– Iubita mea, n-ai nici un motiv să te sperii! Te iubesc, nu uita...

O mângâie și o sărută până când simți că s-a liniștit și-i răspunde cu aceeași dorință. O luă în brațe și o duse pe pat, zâmbindu-i cu dragoste.

– Te iubesc, scumpa mea Kate!

\*\*\*

A doua zi, Adam fu trezit de o bătaie violentă în ușă. Fără tragere de inimă, își trase blugii și se duse să deschidă.

– Bună dimineața, Sondra. De ce te-ai trezit atât de devreme? Nici nu e ora opt și e sâmbătă dimineață.

– Am venit să te întreb dacă n-ai văzut-o pe Kathleen. N-a venit acasă azi-noapte! Dacă i s-a întâmplat ceva?

Adam vru să intervină, dar Sondra continuă pe nerăsuflăte:

– Știu că ai dus-o în oraș, pentru că trebuia să-l întâlnească pe Colin. L-am sunat azi-dimineață, ca să-l întreb de ea, și mi-a spus că n-a văzut-o ieri. Am crezut că vor să fie împreună, pentru că urmează să se căsătorească în curând... Mă rog, înțelegi! Nu m-am îngrijorat că a întârziat azi-noapte, dar acum... Unde o fi fata asta?

Adam ridică tonul.

– Încetează, Sondra! Mai bine intră, nu putem discuta așa ceva pe terasă!

Kathleen se răsuci în pat și observă că Adam nu mai era lângă ea. Îi simțea lipsa, mai ales după noaptea în care devenise pe deplin femeie și înțelesese ce înseamnă iubirea adevărată între un bărbat și o femeie.

Auzi două voci și deveni mai atentă.

– Cum adică? recunosc ea vocea Sondrei. Kathleen a dormit aici? Cu tine?! De ce?! Și Lee, care intenționa ca ea și Colin să... Simplul fapt că și-a petrecut noaptea sub același acoperiș cu tine...

– Sondra, te rog să mă ascuți!

Se lăsa o scurtă tăcere, iar Kathleen înțelese că Adam aștepta ca musafira să se calmeze.

– Indiferent ce ați plănuț tu și Lee, Kate n-o să se mărite cu Colin Draper!

– Adam, încetează imediat să-i mai spui Kate! Numele ei este Kathleen! Kathleen este nume de doamnă, mai rafinat și mai demn decât Kate!

Adam replică, iritat:

– Sondra, n-o să te înțeleg niciodată! Ești îngrijorată pentru Kate sau pentru numele pe care-l folosesc eu când vorbesc despre ea? Ai de gând să mă ascuți sau nu?

– Da, sigur. Unde e acum? În camera lui Nikki?

– Nu, spuse el pe un ton hotărât. E în camera mea, în patul meu și și-a petrecut noaptea cu mine. Ne-am...

– Nu, Adam! Nu-mi spune, nu vreau să aud! De ce ai făcut un asemenea lucru? Dacă o să afle Colin, n-o să accepte niciodată să... De ce, Adam?

Ea începu să plângă, spre enervarea lui Adam.

– Doamne, Sondra! Nu-ți pasă deloc de ea, nu-i așa? Nu te interesează decât dacă o s-o mai accepte Colin! De ce e atât de important pentru tine? Ce urmărești? Terenul Draper, care se întâmplă să fie lângă proprietatea noastră?

Se apropie de ea.

– Ascultă bine, pentru că nu vreau să spun decât atât – Kate nu va deveni soția lui Colin!

– N-ai nici un drept să intervii, Adam. E deja hotărât și așa se va întâmpla!

El ignoră cuvintele ei.

– Kate n-a vrut niciodată să se mărite cu el, iar Lee n-are decât să facă o mie de planuri în privința asta! În al doilea rând, Kate a dormit aici noapte trecută și tot aici o să doarmă și la noapte! Ea e mea și nimeni n-o să mi-o ia! Înțelegi ce spun?!

– În ce perioadă te crezi, Adam? Kathleen nu poate fi proprietatea ta! Și ești nebun dacă îți imaginezi că Lee...

O voce care venea din dormitor o întrerupse pe femeia extrem de agitată.

– Chiar nu ascuți ce-ți spune, Sondra?

Kathleen intră în cameră, se apropie de Adam și-l luă de mână.

– Ne-am căsătorit aseară.

Sondra făcu ochii mari și păli brusc.

– Ce? Ce-ați făcut?!

– Da, ne-am căsătorit!

Ea îi privi, neîncrezătoare.

– Doar nu vorbiți serios! Cred că v-ați pierdut mințile! E o nebunie, o glumă proastă...

Adam râse aspru.

– Draga mea Sondra, nu e vorba de nici o glumă! Dă-mi voie să te asigur că suntem căsătoriți și așa vrem să rămânem!

Speriată de privirea plină de ură a Sondrei, Kathleen se apropie și mai mult de Adam.

– Căsătoriți?! Sunteți niște proști, amândoi! Lee n-o să vă permită. Nu aveți voie, așa că o să anulăm această așa-zisă căsătorie. Exact asta o să facem! Azi, fără întârziere!

– Tu ești proastă, Sondra! Știi foarte bine că e prea târziu pentru asta. Înțelege ce-ți spun: e a mea și a mea va rămâne. Nimeni n-o să mi-o ia!

Disputa lor atât de dură o sperie pe Kathleen, care făcu un pas înapoi și-și acoperi chipul cu palmele.

– Nu... nu înțeleg nimic. De ce spuneți toate lucrurile astea?

Sondra i se adresă pe un ton mios:

– Hai acasă, draga mea. Trebuie să fii cât mai departe de locul ăsta!

Dintr-o mișcare, Adam ajunse între ele.

– E soția mea și o să rămână aici!

– Adam, știi că nu se poate! Știi asta la fel de bine ca mine – Kathleen este sora ta.

– Ba nu! E soția mea, Sondra! Nu sunt tâmpit, așa că renunță și du-te acasă!

Ea șovăi o fracțiune de secundă, apoi continuă:

– A crescut alături de tine și ai considerat-o sora ta! Toată lumea din Deerfield vă consideră frate și soră și nu vor accepta situația asta. Mai ales după ce Leslie...

– Sondra, Kate e soția mea și nu mă interesează ce cred prietenii tăi despre asta! Credeam că știi că nu dau doi bani pe lucrurile care sunt atât de importante pentru tine și pentru Lee.

– Ce vrei să spui?

El clătină din cap.

– Nimic, las-o baltă! E timpul să pleci, pentru că eu și Kate vrem să rămânem singuri. O să venim la conac cât de curând!

O luă de braț și o conduse către ușă, dar Sondra nu renunță atât de ușor.

– Adam, te rog să te mai gândești. Gândește-te ce înseamnă asta pentru familia ta... pentru noi toți. E o rușine! Kathleen va fi ostracizată, nu va mai fi primită nicaieri!

– Ieși afară, Sondra! Șuieră el. Nu vreau să mai discut cu tine!

Sondra privi peste umărul lui în direcția lui Kathleen, după care oftă adânc și ieși din casă.

– N-a fost începutul la care visam, nu-i așa? Întrebă el, aprinzându-și o țigară.

Traversă camera, iar Kate văzu că șchioapătă ușor.

– Te doare piciorul?

– Uneori, am probleme dimineța, dar nu mai e așa de grav. Dar nu contează, mai ales după discuția cu Sondra. Doamne, ce femeie rea!

Îi luă mâinile în ale lui.

– Te simți bine, Kate?  
– Sunt atât de confuză, șopti ea. Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă! De ce s-a purtat așa?

– Nu mă așteptam să fie încântată, Kate. Și-mi imaginez că Lee va reacționa la fel.

Îi ridică bărbia.

– Uită-te la mine, iubito! Spune-mi ce vrei tu. Vrei să stai aici, cu mine, sau vrei să te duci înapoi la conac, așa cum a sugerat Sondra?

– Cum poți să mă întrebi așa ceva?! strigă ea, încercând să se elibereze.

– Te întreb, pentru că trebuie să știi și pentru că nu pari foarte sigură de sentimentele tale, în aceste momente.

Privirea lui dură o sperie și încercă să fugă de lângă el.

– Nu, nu face asta! Îi ceru el. Nu fugi de mine! Și nu înțelege greșit ceea ce-ți spun. Știi foarte bine ce simt pentru tine, Kate. Te iubesc și te doresc. Îți cer... te rog să nu te îndoiești de mine și de sentimentele mele. Stai lângă mine, Kate! Acesta e singurul lucru pe care ți-l cer. Orice s-ar întâmpla... orice ți-ar spune Lee și Sondra.

Stăpână pe sine, ea vorbi foarte clar:

– Adam, știi foarte bine că sunt a ta! Nu voi pleca niciodată de lângă tine.

O strânse cu putere în brațe, îngropându-și chipul în părul ei.

– N-o să te las niciodată să pleci, Kate. Niciodată!

– Nu vreau să plec, Adam. Te iubesc!

Dar îndoiala își făcuse loc în sufletul ei. Oare dragostea lor va fi de-ajuns ca să-și poată clădi o viață împreună?

---

## *Capitolul 9*

Temerile lui Kathleen se topeau cu fiecare zi care trecea, pentru că-și dădea seama că niciodată nu fusese atât de fericită. Adam era un companion și un amant desăvârșit; în plus, faptul că devenise soția lui o făcea să se simtă ca făcând parte cu adevărat din familia Deerfield.

Amândoi iubeau pământul și nu pierdeau nici o ocazie să se bucure de dealurile și văile din jurul conacului și casei de vară.

– Hai să călărim până la vechea moară, îi sugera el într-o seară, cam la o săptămână după căsătorie. Nikki e la John și poate să mai stea acolo, până ne întoarcem.

– Hai, acceptă ea fără să stea pe gânduri.

După o jumătate de oră, se plimbau mână-n mână pe dealuri.

– Îți place aici? o întreabă el.

– La nebunie! E atâta liniște, atâta intimitate... putem să fim singuri!

– Te înțeleg perfect. La conac suntem cam mulți uneori, nu? Și mie îmi place să fiu numai cu tine.

Măinile lui îi înconjură talia, apoi o trase pe pământ și-și îngropă fața între sâni ei fermi.

– Kate! Frumoasa mea Kate...

Mai puțin timidă, Kate nu se mai feri de atingerea lui, ba chiar le încurajă.

Adam își ridică privirea către ea, râzând.

– Suntem cam nerușinați, nu? Te doresc din ce în ce mai mult!

Ea îi cuprinse fața în mâini și-i spuse încet:

– Sunt trup și suflet a ta!

Adam se sprijini într-un cot, lângă ea.

– M-am gândit mult în ultima vreme la casa noastră. Toamna se apropie cu pași repezi și nu mai putem sta în casa de vară, nu e destul de caldă. Avem nevoie de altceva.

Pentru că nu voia să locuiască în camera pe care o împărțise cu Leslie, Kate îl dojeni blând:

– Nu vorbi prostii! Ai fi stat în cabană dacă ai fi fost singur, nu-i așa? Putem să stăm și împreună.

– Poate da, poate nu. Hai să nu discutăm despre ce s-ar fi întâmplat, bine? Am o idee și cred că merită să vorbim despre ea.

Se lăsă pe spate și începu să mestece un fir de iarbă.

– Ce?! Spune-mi ! îi ceru ea, deranjată de tăcerea lui prelungită. De ce taci? Povestește-mi!

Începu să-l gâdile, iar Adam, chicotind amuzat, îi prinse brațele și o trase peste el.

– Nu te lupta cu mine, Kate Deerfield! Îți garantez că o să pierzi! Drept răspuns, ea îl sărută apăsător.

– Te iubesc, Kate! Te iubesc mai mult cu fiecare zi care trece.  
Ea zâmbi și se ghemui la pieptul lui.

– Și mai spui că o să pierd... Cum pot să pierd, dacă am dragostea ta? Adam, și eu te iubesc! Uneori mă gândesc că totul e doar un vis, o să mă trezesc și... o să descopăr că nu ești lângă mine. Mi-e teamă, uneori...

El îi puse un deget pe buze.

– Ssst! Nu-ți bate capul cu asemenea prostii! Ce bărbat ar fi nebun să părăsească o femeie ca tine? N-o să te părăsesc niciodată, Kate. Tu ești viața mea!

Stătură unul lângă altul, bucurându-se de tăcerea care-i înconjura și de prezența celuilalt.

La un moment dat, Adam rupse tăcerea:

– Vino puțin, Kate. Vreau să te întreb ceva

Se ridică în picioare și o trase și pe ea.

– Stăteam atât de bine... Ce vrei să mă întrebi?

– Vino și ai să vezi.

Ocoliră iazul și se apropiară de vechea moară.

– Uită-te în fața ta și spune-mi ce vezi, îi ceru el.

– Ce te-a apucat? Cunoști locul ăsta de când eram copii! E vechea moară!

Îl privi mirată.

– Ce joc e ăsta?

– Nu te mai certa cu mine și fă cum îți spun, femeie! o înghionti el în glumă.

– Bine, ridică ea din umeri. Văd o construcție minunată de piatră, care se află pe locurile acestea de sute de ani. Văd roata morii și digul, văd iazul în care înotam când eram copil. Văd câmpurile și poteca ce se strecoară prin pădure până la conac. Conacul, însă, nu-l văd pentru că e prea departe și nu pot să văd după colț!

– E destul de bine, pentru început, spuse el, amuzat. Acum deschide ușa morii!

Ea alergă către ușă și se opri mirată.

– Cineva a fost aici de curând! Lacătul a dispărut!

Deschise ușa și pași înăuntru, cu Adam alături.

– Spune-mi ce vezi!

– Nu înțeleg de ce-mi pui toate întrebările astea! se încruntă ea.

– Ești o femeie tare încăpățânată, Kate Deerfield! De ce vrei atâtea explicații? Ai încredere în mine! Privește în jur și spune-mi ce vezi...

Kathleen privi în jurul ei, foarte atentă.

– Văd o podea prăfuită și câțiva saci de făină lângă fereastră.

Se apropie de o scară circulară care ducea către pod.

– Văd niște scări și... cam atât. Acum poți să-mi spui despre ce e vorba?

El clătină din cap cu o seriozitate prefăcută.

– De asta mi-era teamă, Kate! Se pare că nu ne potrivim, pentru că nu vedem lucrurile la fel...

Fără să-i dea răgaz să răspundă, o luă de mână și o conduse înapoi la ușă.

– Hai să vedem locul ăsta prin ochii mei! Aici e un living spațios, cu o scară circulară care face legătura cu dormitoarele de la etaj. E loc suficient pentru un dormitor matrimonial și alte două, mai mici. În locul ferestrei mici, văd una mare, care dă spre iaz și spre pădure.

O strânse ușor de mână.

– I-am putea vedea pe copiii noștri care se joacă afară, micuță Kate. Să nu uităm că nimeni în zonă nu mai are o casă din piatră!

Adam o trase mai aproape și-și sprijini capul pe părul ei negru.

– Adam, eu...

Își aruncă brațele după gâtul lui și-l îmbrățișă.

– Cred că...

– Ce anume crezi, Kate? Vorbește clar, pentru Dumnezeu!

Îi zâmbi larg, încercând să-i alunge emoția.

– Cred că e o idee minunată. O să fie cea mai frumoasă casă! Ne plăcea atât de mult locul ăsta când eram copii, iar acum... să locuim împreună aici! Îmi place la nebunie!

Se plimbară prin toată clădirea și discutară în amănunt despre schimbările pe care urmau să le facă.

– Crezi că John o să ne dea terenul ăsta? Crezi că o să permită să facem ce vrem din vechea moară?

– Am vorbit cu el înainte să-ți spun. Nu te supăra că n-ai fost prima care a aflat ideea mea! Am vrut să fiu sigur că se poate, ca să nu-ți faci iluzii. John a spus că ne dă moara și o bucată bună de pământ ca... dar de nuntă.

– Hai să mergem chiar acum să-i mulțumim! Când putem să ne apucăm de renovat?

– Cred că va trebui să așteptăm până mâine, o tachină el.

Echipa de muncitori se apucă rapid de treabă, iar Kathleen și Nikki se transformară în observatori pretențioși.

Kathleen ducea o viață liniștită, chiar plictisitoare, dar o găsea plină de satisfacții. Dimineața mergea la moară, iar după amiaza și-o petrecea înotând sau călărind; îi dădea lecții și micuței Nikki, căreia Adam îi cumpărase un ponei. Seara se adunau toți trei și mâncau împreună, jucau cărți sau se plimbau. Adam părea mai tânăr și mai odihnit, iar ea se mândrea cu acest lucru.

După izbucnirea inițială, Sondra părea să fi acceptat căsătoria lor. Nu era foarte încântată, dar nu-i mai trata cu dușmănie. Cu toate acestea, Kathleen se bucura de faptul că Sondra și John urmau să plece în luna august la Cape Cod, la niște prieteni, pentru trei săptămâni.

Cât despre Lee, îl vedeau foarte rar, pentru că prefera să-l lase pe Adam să facă majoritatea treburilor de la fermă. Kathleen știa că soțul ei era îngrijorat pentru că fratele lui bea din ce în ce mai mult și avea niște amici cam violenți și scandalagii.

Într-o zi, când îl căuta pe Adam la fermă, Kathleen îl întâlni din întâmplare pe Lee. Făcu ochii mari când îl văzu – pe cât de tânăr părea Adam de când se căsătoriseră, pe atât de bătrân părea Lee. Hainele erau mototolite și pătate, părul zburlit și cam murdar.

– Iat-o pe proaspăta soție, spuse el în bătaie de joc. Cum ți se pare viața de femeie căsătorită, Kathie?

– Bine, răspunse ea scurt. Știi cumva unde e Adam?

El îi ignoră întrebarea.

– Ți-a spus de ce s-a însurat cu tine?

Chipul ei se luminează.

– Sigur că mi-a spus.

El păru încurcat.

– Ce ți-a spus? se încruntă el.

– Că s-a însurat cu mine pentru că mă iubește, firește!

– Firește! pufni el. Așa spun toți. Dar eu știu motivul adevărat, micuță Kate. Vrei să-l auzi?

– Nu neapărat, răspunse ea aspru.

Dintr-o dată, simțea că încăperea în care se afla era mult prea mică pentru amândoi. Se întoarse să plece, dar el o prinse de mânecă.

– Nu așa repede! N-am terminat... După ce-ți spun tot ce am de spus, o să poți să te duci la el. E pe pășunea dinspre sud, repară un tractor.

Ea încercă să-și tragă mâna.

– Dă-mi drumul, Lee!

– Îți aduci aminte când a venit Colin aici ca să discute ceva cu John? A fost cam acum o lună.

Kathleen aprobă, brusc interesată.

– În acea zi, John a semnat actul prin care ferma se împărțea în trei părți egale, pentru noi trei – Adam, eu și tu. Am fost atât de fraier încât i-am spus lui Adam și ce crezi? O săptămână mai târziu se însura cu tine! Acum are controlul asupra a două treimi din Sevenoaks.

Râse aspru.

– Merită admirat, nu? N-a fost o strategie rea!

– Lee, ai înnebunit! Adam s-a însurat cu mine nu ca să capete controlul asupra fermei, ci pentru că mă iubește!

– Câtă încredere! pufni el. De ce nu te duci să-l întrebi? Întreabă-l dacă nu e adevărat că e noul stăpân al fermei!

Îi dădu drumul atât de repede, încât ea se clătină.

– Mă duc în oraș, anunță el. Măcar acolo pot să respir aer curat, departe de trădătorul de frate al meu!

Un minut mai târziu, Kathleen auzi mașina demarând în trombă.

O luă la fugă către locul unde îi spusese că-l va găsi pe Adam, cu gândul să-i povestească tot ce se întâmplase. Abia aștepta să-l audă negând acuzațiile lui Lee!

Pe la jumătatea drumului, însă, se opri și se sprijini de trunchiul unui copac, încercând să-și pună ordine în gânduri. Colin venise la John și petrecuse câteva ore cu el. Iar John îi

spusese că spera să facă ceva pentru ca cei doi frați să nu se mai dușmănească. Poate că Lee avea dreptate... Dacă John împărțise ferma între ei trei? Oricât de supărată ar fi fost, nu putea să nu se simtă mândră că John o considera egală cu fiii săi.

Dar dacă Adam știuse, de ce nu-i spusese nimic? De ce ținuse un asemenea secret? Încrezătoare în soțul ei, ajunse la concluzia că nu era posibil ca el să fiu știut deja de decizia lui John. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci bătrânul le va spune atunci când va considera de cuviință.

Kathleen hotărî să uite ce se întâmplase în ultima jumătate de oră; Adam și Sondra urmau să se întoarcă în câteva zile și va putea să afle adevărul atunci. Își continuă drumul, nerăbdătoare să-i împărtășească lui Adam vestea cea bună – meșterii terminaseră lucrul! După o curățenie temeinică, tânăra familie Deerfield se putea muta în noua lor casă.

Urmă o săptămână de lustruit, frecat, spălat și aranjat, dar, la sfârșitul lunii august, toată casa strălucea de curățenie.

– Pentru noua noastră casă! toastă Adam în prima seară pe care și-o petreceau la moară.

Nikki dormea deja în camera ei, unul din cele două dormitoare mai mici de la etaj.

Emoționată, Kathleen simți că nu-și poate stăpâni lacrimile.

– Nu plânge, iubito!

Ea se ghemui la pieptul lui.

– Sunt atât de fericită, încât mi-e teamă!

– Nu ai de ce să te temi, o liniști el. O să fiu mereu alături de tine!

Îi ridică ușor bărbia și o sărută cu pasiune. Kathleen prinse curaj și-i desfăcu nasturii cămășii, trecându-și degetele peste pieptul lui încordat.

Cu o voce răgușită, Adam îi șopti:

– Hai să mergem în dormitor, frumoasa mea Kate.

Prima lor săptămână la moară fu una idilică, iar Kathleen știa că nu va uita niciodată acele nopți fierbinți de vară. John și Sondra erau încă plecați, Lee dispărea cu zilele de acasă, așa încât Adam, Kathleen și Nikki trăiau fericiți într-o lume a lor.

Dar ea avea să afle curând că nu putea să ignore lumea exterioară.

Kathleen se afla la conac în momentul în care Sondra și John se întoarseră din călătorie. Bucuroasă să-i vadă, alergă în întâmpinarea lor și-l îmbrățișă pe John.

– Ești cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o, râse el, observând strălucirea din ochii ei albaștri.

– Și tu arăți grozav! răspunse ea cu sinceritate.

John era bronzat și părea foarte relaxat.

Kate se întoarse către Sondra și, într-un impuls de moment, o îmbrățișă.

– Ce mult mă bucur că v-ați întors!

Cele două femei îl ajutară pe John să se așeze în scaunul cu rotile.

– Abia acum, când sunt din nou acasă, înțeleg ce mult mi-a lipsit Sevenoaks. Ce-ar fi să vă duceți voi două în casă? Aș vrea să rămân aici câteva minute.

– Sigur că da, răspunse tânăra. Dă-mi voie să te ajut cu valiza, Sondra. Vrei să duc și coșul ăsta în casă?

– Da, în camera mea, dacă nu te deranjează. Cred că o să-mi despachetez chiar acum bagajul.

Ca întotdeauna, Kathleen se simți intimidată când intră în camera Sondrei. Era extrem de ordonată și părea mai degrabă un muzeu.

– Pune astea pe umeras, te rog, îi ceru Sondra scoțând din bagaj rochiile elegante de seară.

Când i le dădu, zăbovi cu privirea asupra ei.

– Se pare că-ți priește căsătoria!

În ciuda tonului neutru, Kathleen se simți stânjenită.

– Da, sunt foarte fericită, răspunse ea șovăielnic.

– Ai rămas însărcinată?

Luată prin surprindere, Kathleen roși violent.

– Zău, Sondra! Suntem căsătoriți de abia o lună, încercă ea să glumească. Dă-ne timp!

Sondra își țuguie buzele.

– Sunt sigură că Adam se va grăbi să-și facă un moștenitor, care să stăpânească la un moment dat Sevenoaks! Bănuiesc că ți-a spus că s-a însurat cu tine numai ca să capete controlul asupra fermei...

Lui Kate îi reveni în minte momentul în care Lee îi adusese aceeași acuzație. Fără să-și dea seama, degetele ei se încheștară pe materialul fin al rochiei pe care o ținea în mână.

– N-o mototoli! spuse Sondra pe un ton răstit. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Kathleen.

Ea așeză rochia în șifonier, încercând să câștige timp și să mascheze tremurul mâinilor.

– Adam nu știe nimic despre asta.

– Ba sigur că știe! Chiar Lee i-a spus... Evident, John crede că secretul e bine păstrat și plănuiește să vă adune pe toți trei într-o seară și să vă dea vestea cea bună.

Se opri și o măsură cu privirea pe tânăra care stătea tăcută lângă șifonier.

– Vrei să spui că Adam nu ți-a spus nimic? Întrebă ea pe un ton exagerat de amabil. Urât din partea lui! Cred că ar fi fost nimerit să-ți spună înainte să se însoare cu tine. Asta nu ți-ar fi schimbat sentimentele față de el, binenteles, dar eu sunt de părere că între soți nu trebuie să existe nici un secret. Dacă nu poți să ai încredere în celălalt... Încrederea e cel mai important lucru într-o relație de lungă durată!

Kathleen era de aceeași părere și închise ochii, furioasă că nu poate să-l apere pe Adam în fața Sondrei.

– Te-am necăjit, Kathleen! Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre acest lucru, dar am presupus că știi. Sunt convinsă ca Adam are motivele lui pentru care a păstrat tăcerea, nu-ți face griji.

Așeză și ultima bluză pe umeras.

– Gata, am terminat. Ar fi bine să mă duc la bucătărie, să văd dacă doamna Hicks a pregătit ceva pentru prânz. Nu știa că ne întoarcem azi. Te simți bine? Nu te superi dacă rămâi singură?

– Nu, e-n regulă, îi răspunse ea automat. și eu trebuie să mă duc acasă, să pregătesc masa pentru Nikki și Adam.

Pe drumul către moară, se întrebă cum ar putea deschide subiectul în fața soțului ei. Nu se simțea în stare să-l confrunte deschis și inima i se strângea la gândul că aflase despre decizia

lui John și nu considerase necesar să-i spună și ei. Oare era adevărat că se însurase cu ea ca să-și asigure viitorul la fermă? Pentru prima dată de la căsătorie, se gândi la Leslie, femeia care murise în condiții atât de misterioase. Adam fusese cel care o împinsese la sinucidere? Și ea fusese măcinată de îndoieli și nesiguranță? Nu mai putuse suporta situația?

Alungă din minte aceste gânduri. Adam nu putea fi responsabil pentru moartea ei!

Înainte să intre în casă, își adună tot curajul pentru noaptea ce urma, conștientă că purtarea ei va fi diferită. O privire în oglinda din hol îi confirmă acest lucru – era palidă și avea ochii înfundați în orbite.

Acasă nu era decât Nikki. Fetița o întâmpină cu zâmbetul obișnuit și-i dădu un bilet prin care Adam o anunța că fusese chemat de urgență pe câmp. Kathleen răsuflă ușurată la gândul că mai avea răgaz câteva ore până la întâlnirea cu Adam. Dar bucuria ei nu dură mult, pentru că Sondra îi trimise un mesaj și o invită la conac, în acea seară. Invitația venea din partea lui John.

Refuză să se lase stăpânită de întrebările chinuitoare la care nu reușea să găsească răspuns, așa că își petrecu restul după-amiezii cu Nikki. Înotară în iaz, preparară o masă delicioasă, după care Kathleen își puse rochia albastră care știa că-i place soțului ei.

La ora șase, Sondra o anunță că Adam mai avea treabă și că urma să vină direct la conac. Kathleen regreta că nu mai putea să discute cu Adam înainte de întâlnirea cu John. I se părea extrem de important să facă acest lucru!

Stătu la masă cu Nikki, apoi pleacă împreună la conac. Din salon lipseau numai Adam și Lee; era aproape ora opt când aceștia intrară în casă. Amândoi erau obosiți, transpirați și murdari.

– Nu pot să te sărut, zâmbi Adam către soția sa. Sunt prea murdar!

Pentru că avea prea multă nevoie de el, Kate se ridică și se îndreptă spre el.

– Mi se pare că arăți foarte bine. În plus, nu te-am văzut toată ziua.

El o privi îngrijorat, dar nu apucă să-i răspundă pentru că interveni John:

– Nu vă rețin mult. Știu că voi, băieți, sunteți obosiți și înfomețați. Am discutat azi cu Colin Draper și mi-a spus că a finalizat actele. Pe scurt, am împărțit ferma în trei părți egale, câte una pentru fiecare dintre voi. Recunosc că mi-aș fi dorit ca cel mai mare s-o conducă...

Zâmbi către Adam și Kathleen.

– Când am hotărât acest lucru, nu știam că voi vă veți căsători. Dar mă bucur că s-a întâmplat așa, pentru că astfel dorința mea s-a împlinit. Lee, am hotărât ca tu să ai partea de sud. Dacă vrei, poți să-ți cultivi propriile recolte, independent de restul fermei. Nu vreau să crezi că trebuie să-i dai socoteală lui Adam.

Lee se ridică încet de pe scaun.

– Poți să vorbești cât vrei de independență, dar adevărul e că Adam are două voturi, iar eu numai unul. I-a prins bine căsătoria cu micuța Kate, nu?

– Lee... începu John.

Dar el ignoră vocea tatălui său.

– M-am săturat de șarada asta! La Sevenoaks n-a existat niciodată egalitate, așa că încetează cu minciunile astea! Mă duc să mănânc ceva.

După plecarea lui, Kate își dădu seama că Adam nu reacționase la noutățile lui John. Oare pentru că le știa?

– N-o să meargă, John, spuse în cele din urmă Adam. La Sevenoaks nu avem loc amândoi!

– Adam, trebuie, insistă John. Nu vreau ca vreunul din fiii mei să plece de aici.

– Se pare că unul va trebui s-o facă, concluzionează Adam.

– Nu vorbi așa! Nici nu vreau să aud...

– Bine, bine, spuse el împăciuitor. O să fac tot posibilul să mă înțeleg cu Lee. Lasă-l să se gândească la tot ce-a aflat în seara asta. Probabil că vestea l-a surprins la fel de mult ca pe mine.

Așa să fie, Adam? se întreabă ea. Sau știi acest lucru de mai bine de o lună? Nu îndrăznește să-l întrebe direct... poate din pricină că se temea de răspunsuri.

---

## *Capitolul 10*

Era deja întuneric când se întoarseră acasă. Adam o luă în brațe pe Nikki, care deja adormise.

— O culci tu pe Nikki? întrebă el. Sunt foarte obosit și vreau să fac un duș și să mă culc.

— Sigur că da, aprobă ea, bucuroasă să evite o discuție cu el. Să nu uit... Mâine după-amiază aș vrea să mă duc la Sydney. Am programare la dentist și vreau să fac niște cumpărături. Poți să-mi aduci mașina?

— Sigur, la ce oră?

— Pe la unu. John mi-a promis că poate să aibă grijă de Nikki cât sunt plecată.

— Bine.

Adam dormea când Kathleen urcă în camera lor. Se dezbracă încercând să facă cât mai puțin zgomot și se strecură lângă el în pat. Respira profund și regulat și părea mai tânăr și mai vulnerabil decât atunci când era treaz.

Se deșteptă brusc, la un moment dat, și văzu că afară era încă întuneric. Avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă că motivul pentru care se trezise era Adam. Acesta se zvârcolea în pat și striga în somn:

– Leslie! Leslie...

Ea îl prinse de umeri și-l scutură, încercând să-l trezească.

– Adam! Trezește-te!

El se ridică brusc în capul oaselor.

– Ai visat ceva, șopti ea. A trebuit să te trezesc.

Adam respira agitat.

– N-am mai avut coșmarul ăsta de luni de zile.

– Povestește-mi, îi ceru ea, întinzând mâna către el.

Dar el se mișcă în pat, ignorând încercarea ei de apropiere.

– Are legătură cu Leslie. Am avut coșmarul ăsta în fiecare noapte după ce a murit, apoi din ce în ce mai rar. Au trecut luni de zile de când nu m-a mai chinuit în timpul nopții... sunt tare obosit și am mult de muncă mâine. Hai să ne culcăm!

Se întinse în pat, cu spatele la ea, iar Kathleen se văzu obligată să facă același lucru. Faptul că Adam refuzase de două ori alinarea ei îi umplu ochii de lacrimi. Trecu mult timp până reuși să adoarmă din nou.

Se trezi de dimineață și descoperi că Adam plecase la lucru. Făcu în grabă toate treburile casei, astfel că la ora unu era gata să plece la Sydney.

Dar se făcu unu și jumătate, iar Adam nu mai apărea. Oare uitase ce stabiliseră? Ar fi putu să meargă la conac, să împrumute mașina lui John, dar ar fi întârziat prea mult – dacă nu întârziase deja! Hotărî să-i mai acorde zece minute și se plimbă cu pași mari prin hol. Când auzi o mașină apropiindu-se, o strigă pe Nikki și ieși în fugă din casă.

– Colin! exclamă ea surprinsă. Unde e Adam?

El făcu ochii mari.

– Nu știu. Ar fi trebuit?

– Trebuia să-mi aducă mașina acum trei sferturi de oră, ca să pot să mă duc la Sydney. Am programare la dentist. Dar cred că a uitat...

– Ai mare noroc, zâmbi Colin. Și eu am treabă la Sydney și pot să te iau cu mine. Tocmai acesta era și motivul pentru care am trecut pe aici – să văd dacă n-ai nevoie de ceva din oraș.

– Fii binecuvântat! O ducem pe Nikki la conac și-l anunț pe John că am plecat cu tine.

Colin observă cearcănele ei, dar era mult prea politicos ca să comenteze și preferă să întrețină o conversație plăcută. Kathleen se bucură de această întâlnire, care îi dădea ocazia să retrăiască perioada anterioară căsătoriei.

Se duse la dentist, cumpără câteva lucruri pentru ea și Nikki și apoi mănă ceva într-un local. Avu timp să-și pună gândurile în ordine și-și dădu seama că acum era pregătită să discute cu Adam despre lucrurile care o frământaseră în ultimele două zile. Relația lor era mult prea prețioasă ca s-o încarce cu îndoieli și temeri nefondate.

Era aproape șapte și jumătate când Colin o lăsă în fața casei. Ea își adună pachetele, încă râzând de gluma făcută de vechiul ei prieten.

– Nu vrei să intri?

– Nu, mulțumesc, Kathleen. Poate altădată.

– Îți mulțumesc, Colin. Am avut o după-amiază plăcută.

Cu zâmbetul pe buze, Kathleen se îndreptă spre casă. Ușa se deschise foarte repede, semn că Adam îi pândise întoarcerea.

- Bună! îl salută ea, voioasă.
- Unde naiba ai fost?
- Zâmbetul dispăru de pe chipul ei.
- La Sydney... Ți-am spus că am programare la dentist.
- Asta era la două și jumătate! Acum e aproape ora opt.
- Am plecat foarte târziu de aici, pentru că ai uitat să-mi aduci mașina.
- Am avut probleme cu vitele. Nu ți-a transmis Lee mesajul?
- Nu.
- Înțeleg... dar tot nu pricep ce-ai făcut patru ore la dentist!
- N-am stat patru ore! se răsti ea. Am fost la cumpărături, după care am așteptat să-și termine Colin întâlnirile.
- Văd că istoria se repetă, remarcă el cu sarcasm. Sper că n-ai uitat că ai mai întârziat o dată, când ieșisei în oraș cu el. Acum ce s-a mai întâmplat – tot o pană de cauciuc?
- Adam! explodează ea. Dacă nu mă crezi, spune-mi în față!
- Ridică sfidătoare bărbia, prea mândră ca să-i arate cât de mult o rănise.
- Poate ar fi trebuit să te măriți cu el, nu cu mine.
- Poate că da!
- Vru să treacă pe lângă el, dar Adam o luă în brațe.
- Doamne, Kathleen! Ce se întâmplă cu noi? Nu vreau să ne certăm.
- Deși vru să-i reziste, dorința era prea puternică și-i cedă.
- Nimic nu merge bine de când m-am întors, continuă el, trecându-i mâna prin păr. Și e din ce în ce mai rău. John a luat cea mai proastă decizie pe care ar fi putut să o ia în legătură cu mine și Lee. A avut intenții bune, dar... și drumul spre iad e pavat cu bune intenții!

– Nu cred că e chiar atât de rău.

– Ba da, insistă el. Kathleen, poate ar fi timpul să ne vedem de drum.

– Adică... să plecăm de aici?

– Da.

Răspunsul lui monosilabic fu mai elocvent decât o sută de cuvinte.

– Adam, nu se poate! Să plecăm de la moară când abia ne-am mutat? Nikki e atât de fericită aici...

– Locul unei femei este alături de bărbatul ei, spuse el cu o voce de oțel.

– Dar Sevenoaks e casa mea și nu vreau să plec de aici. Și e și casa ta!

– Încep să cred că prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să stau aici este prea mare. Uită-te la noi! Iar ne certăm... Și pentru ce? Pentru Sevenoaks!

– Înțeleg ce vrei să spui, șopti ea. Dar trebuie să existe o altă cale.

– Eu nu cunosc altă cale.

Își trecu degetele prin păr, cu un gest care-i devenise lui Kathleen extrem de familiar.

– Hai să încetăm discuția și să facem o plimbare. Vrei să mergem la Deerfield, să-ți cumpăr o înghețată?

Ea acceptă oferta de pace, chiar dacă știa că subiectul nu este încheiat.

– Cu frișcă și alune?

El râse din toată inima și o îmbrățișă.

– Și un milkshake, dacă vrei.

– O să mă îngraș!

– Nu cred... dar, ca să fim siguri, o să facem o plimbare după ce mâncăm. O să sun la conac, să văd dacă Nikki poate să rămână acolo peste noapte.

Reveni în câteva minute.

– Am vorbit cu Lee și i-am spus unde mergem, iar el mi-a promis că Sondra va avea grijă de fetiță.

Porniră către Deerfield, evitând amândoi să discute despre Lee sau Sevenoaks.

Kathleen alese cea mai mare înghețată, spre amuzamentul lui Adam.

– Parcă spuneai ceva de o plimbare, îi aminti ea când terminară.

– Sigur că da. Nu ne grăbim să ne întoarcem înapoi.

Acum câteva zile, ar fi spus „să ne întoarcem acasă”, se gândi ea cu tristețe.

– Totul o să fie bine, Adam, îl asigură ea. Te rog, să nu plecăm de aici! Ai să vezi că lucrurile or să se rezolve.

Își strecură palma în mâna lui și se bucură să observe că el nu evită atingerea. Ar fi vrut să înțeleagă ce se petrece în mintea lui, dar nu părea dispus să vorbească.

Se plimbară în tăcere pe bulevardul principal, apoi cotiră pe alea îngustă care ducea către parc. Întunericul cuprinsese orașul, singurele luminițe fiind de la casele din apropiere.

În fața lor apără brusc un bărbat cu chipul schimonosit de ură.

– Ca să vezi! E chiar atotputernicul Adam Deerfield! Te așteptam!

Alți trei bărbați apărură din întuneric și-i înconjurară.

– Trebuie să-ți transmitem un mesaj!

Kathleen se simți paralizată de spaimă. Adam îi dădu drumul la mână și o împinse deoparte.

– Pleacă de aici, Kathleen! Întoarce-te la mașină.

Ea nu făcu nici o mișcare.

– Ce vor oamenii ăștia? Ce se întâmplă aici?

Adam se răsuci către ea și-i strigă:

– Pentru Dumnezeu, pleacă de aici!

Înainte să mai rostească un cuvânt, primi un pumn puternic în stomac. Încercă să le țină piept, dar patru oamenii erau prea mult, chiar și pentru un bărbat puternic ca Adam. În cele din urmă, rămase la pământ.

– Nu striga și nu te duce după ajutoare în următoarele cinci minute, o avertiză unul din bătauși pe Kate. Și dacă ai minte, o să ai grijă ca bărbatul tău să facă ce i se spune și să nu-și mai arate mutra prin oraș! Nu cred că vrei să rămâi văduvă!

Dispărură în întuneric, la fel de repede cum apăruseră.

Kathleen îngenunche lângă Adam.

– Adam, mă auzi? Ești bine?

Îi era frică să-l miște, așa că decise că avea nevoie de ajutoare. Alergă către cea mai apropiată cabină telefonică și-l sună pe medicul lor de familie. După cele mai lungi zece minute din viața ei, Kathleen se întoarse lângă Adam însoțită de doctorul Stevens.

– Adam, eu sunt, Kate. Am venit cu domnul doctor, totul o să fie bine!

Doctorul Stevens, un bărbat rotofei și chel, cam de cincizeci de ani, îl examinează și mormăi mulțumit:

– Nu e nimic rupt! Poate câteva coaste fisurate și câteva vânătăi, dar nimic mai mult... Trebuie să pun vreo două copci la tăietura de pe frunte. Au făcut o treabă bună, Adam! Câți erau?

- Patru, răspunse el, încercând să zâmbească.
- Îi cunoști?
- Nu i-am mai văzut în viața mea!
- Cred c-o să poți să le dai o descriere polițiștilor, după ce mergem la spital.
- Fără poliție și fără spital! anunță el, sigur pe sine.
- Doar nu-i lași să scape!
- Nu vă faceți griji, o să am grijă să nu se mai repete! Dar vreau s-o fac în stilul meu!
- Cred că ar fi mai bine să anunțăm poliția, interveni Kathleen.
- Nu mă mai contrazice, Kathleen!
- Ești la fel de încăpățânat ca întotdeauna, comentă doctorul Stevens. Mă rog, cum vrei tu! Trebuie să te ducem la mașină și apoi la cabinetul meu. Nu te obosești să protestezi, pentru că n-ai nici o șansă să scapi.
- Pe drumul către casă, Kathleen conduse cu grijă și opri mașina cât mai aproape de intrare.
- Te ajut imediat, se oferi ea. Poate ar fi fost mai bine să trecem pe la conac și să-i cerem ajutorul lui Lee. Cum o să ajungi în dormitor, la etaj? O să-i dau un telefon să...
- Nu! strigă el. Nu avem nevoie de ajutorul nimănui!
- Copleșită de emoțiile din acea seară, Kate nu-și mai putu stăpâni tremurul mâinilor.
- Kate, îmi pare rău! Nu e vina ta, iubito! Te-ai purtat minunat și-ți mulțumesc.
- Ea îi zâmbi slab.
- Hai să încercăm, spuse el.
- Urcatul scărilor se dovede o încercare extrem de grea, dar până la urmă o depășiră. Îl ajută să intre în baie, apoi se duse

în dormitor și se pregăti pentru culcare. Fără să-i dea seama, alege o cămașă de noapte din mătase albastră, cu dantelă albă la decolteu.

Când intră în cameră și o văzu, Adam trase aer în piept și-și desfăcu brațele.

– Ești atât de frumoasă, Kate! Vino la mine...

Se ghemui la pieptul lui.

– Dacă ți-ar fi făcut vreun rău, nu mi-aș fi iertat-o toată viața. Te iubesc atât de mult... Gata, liniștește-te! Important este că suntem împreună!

Suspinele ei încetară.

– Și eu te iubesc. Măine n-o să te ridici din pat, auzi? O să-ți aduc micul dejun la pat.

– Crezi că poți să mă controlezi, nu? S-ar putea să ai dreptate, râse el. Acum n-am putere nici cât o mătă.

Întinsă în pat lângă el, Kathleen simți că toate îndoielile, grijiile și întrebările își pierduseră din importanță. Adam avea dreptate – nu conta dacât că erau împreună.

Dar avea să afle că acest lucru nu era suficient.

A doua zi, pe când pregătea cafeaua pentru soțul ei, se auzi o bătaie în ușă. Era Lee, cu o expresie întrebătoare pe chip.

– Am auzit ce a pățit Adam și am venit să văd cum se simte.

Ea îl invită în casă, impresionată de grija lui frățească.

– E foarte frumos din partea ta, Lee, spuse ea cu căldură. E foarte slăbit acum, dar din fericire, nu a fost grav rănit. Tocmai îi duceam o cafea. Vrei să bei și tu una?

– Sigur că da, mulțumesc.

O urmă în bucătărie, privind cu atenție în jurul lui.

– Îmi place ce ai făcut din vechea moară, remarcă el. N-aș fi crezut că poate să arate atât de bine.

– Și nouă ne place, răspunse Kathleen simplu.

– Ai idee cine erau tipii de aseară?

Schimbarea bruscă de subiect o luă pe nepregătite și păli.

– Nu, șopti ea. Nu i-am văzut niciodată, dar n-o să le uit chipurile cât voi trăi. A fost îngrozitor, Lee. Iar Adam refuză să meargă la poliție...

– De ce? se răsti el.

– Nu știu. Nu înțeleg nimic.

Puse ceștile de cafea și platoul de fursecuri pe o tavă, iar Lee se oferă să o ajute.

– O duc eu.

Urcară scările către dormitor. Kathleen deschise ușa și-l văzu pe Adam sprijinit de perne. Pentru că dormise foarte prost, avea cearcăne și era palid, iar pe obrazul stâng avea o vânătăie urâtă.

– Lee a venit să te vadă, îi spuse ea zâmbind.

Ținu ușa deschisă pentru ca fratele lui să poată intra în cameră. Uitând de răni, Adam încercă să se ridice, dar durerea îl împiedică.

– Ieși afară, Lee!

Uimită, Kathleen încercă să protesteze:

– Adam, nu vrea decât...

– Am spus să iasă afară!

– Ar fi trebuit să știu că așa o să reacționezi, spuse Lee pe un ton amar. Am crezut că putem să ne împăcăm, dar nu vrei să cedezi deloc. Nu-i așa, frățioare?

Cu un efort supraomenesc, Adam se ridică în capul oaselor.

– Cum poți să fii atât ipocrit? Îți spun pentru ultima oară: ieși afară! și să nu mai vii niciodată, auzi?

– Nu te teme, n-am să mai vin. Am să fac tot posibilul să uit că am un frate.

Ieși din cameră și coborî în fugă scările. Kathleen alergă după el și-l ajunsese din urmă la ușa de la intrare.

– Îmi pare rău, Lee! Nu înțeleg de ce se poartă așa.

Lee se răsuci către ea.

– Te-am avertizat în privința lui, îți amintești? Ar fi trebuit să mă ascuți, pentru că istoria se repetă. Se poartă cu noi doi așa cum s-a purtat cu Leslie. Și mie îmi pare rău. Dă-mi voie să-ți dau un sfat, Kathie. Pleacă de aici cât mai poți! Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

După plecarea lui, rămase în salon câteva minute, apoi urcă în dormitor.

– A plecat? întrebă Adam.

– Da. Și nu-ți face griji, n-o să se mai întoarcă!

Nu se mai putu stăpâni:

– Adam, de ce te-ai purtat așa? Voia să vă împăcați, n-ai înțeles?

– Nu fi atât de naivă, Kate! Fratele meu juca teatru, iar tu i-ai căzut în capcană.

Uimită peste măsură, Kathleen se întrebă dacă îl cunoștea cu adevărat pe soțul ei. Care era adevăratul Adam? Amantul pasional sau bărbatul plin de ură, care nu avea încredere în nimeni?

– Cred că ai avut dreptate când mi-ai spus că trebuie să plecăm de la Sevenoaks. Locul ăsta ne distruge viețile.

– Acum e prea târziu. Nu vreau să plec, iar lumea să creadă că mi-a fost frică. Mai ales după noaptea trecută. Nu, Kate! Rămânem aici.

---

## *Capitolul 11*

În următoarele zile, Kate avu impresia că se află într-o închisoare, în ciuda faptului că iubea atât de mult ferma.

Veni luna septembrie și, pentru că Nikki era la școală, Kate avea impresia că zilele erau interminabile. Adam se închisese într-o lume a lui și nu mai comunica deloc cu ea.

Nu mai avură nici o confruntare directă, până într-o zi, la mijlocul lunii. Kathleen o ajuta pe doamna Hicks să pună murături, așa că Adam o conduse la conac, înainte să plece la lucru. Lângă grajduri era parcat un camion cu sigla „Kingsway Farm”. Lee, însoțit de un bărbat necunoscut, ducea de hățuri o iapă neagră – Sea-witch, una dintre cele mai valoroase exemplare.

Adam, cu o expresie mirată pe chip, coborî din mașină și se îndreptă spre ei, iar Kathleen îl urmă.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă pe Lee.

Acesta era foarte încurcat de apariția fratelui său.

– Credeam că ești la muncă la ora asta!

– A trebuit să o aduc pe Kate. Spune-mi, ce faceți aici?  
– Am primit o ofertă pentru Sea-witch și am hotărât să o vând.

– E una din cele mai bune iepe ale noastre! Ce ofertă ai primit?

– Un preț foarte bun, răspunse Lee, încercând să-și păstreze calmul.

Apoi se întoarse spre celălalt bărbat:

– Poți s-o duci în camion.

Adam ridică o mână.

– Așteaptă! Trebuie să lămurim ceva. Cât primim pe iapă?

– Fir-ar să fie, Adam! exclamă el. Ți-am spus că e un preț foarte bun. Nu e de-ajuns? Chiar trebuie să-ți dau socoteală pentru orice detaliu?

– În cazul ăsta, da.

Kathleen sesiză încordarea de pe chipul lui Adam și tonul său dur. De ce trebuia să-i vorbească așa fratelui său?

– Adam...

Dar el i-o reteză:

– Nu te băga, Kathleen! Vino, Lee. Vreau să știu care e prețul iepei, pentru că altfel nu urcă în camion!

– Ești un dictator nenorocit! strigă Lee. De ce trebuie să controlezi totul? Uiți că am condus întreaga fermă timp de trei ani, după ce Leslie...

– Taci din gură! Ce legătură are Leslie cu asta? Nu mai vorbi de ea. Și am văzut eu cum ai condus ferma – am consultat registrele.

Lee păli.

– Ce-ai căutat să te uiți în registre? Chiar n-ai încredere în mine?

– Nu, de ce aş avea? Dar nu încerca să schimbi subiectul. Vreau să văd contractul de vânzare al iepei.

– Nu! Măcar acum încearcă să ai încredere, frate.

– E prea târziu pentru asta, Lee. Dacă nu văd contractul, n-o să aibă loc nici o vânzare.

Se întoarce către bărbatul care urmărea liniştit discuţia.

– Poţi s-o duci înapoi în boxă. Animalul nu pleacă nicăieri.

Kathleen simţi nevoia să intervină:

– Nu poţi să faci asta, Adam.

– Ți-am spus să nu te amesteci, Kate. E decizia mea, nu a ta și nici a lui Lee.

Ura se citi în ochii lui Lee.

– Oare e mai bine să fii măritată cu un dictator decât să-l ai ca frate? Pentru ultima dată, lasă-mă să fac așa cum vreau eu!

Adam repetă, fără să ia în seama rugămintea lui:

– Arată-mi contractul, Lee! Ne vedem în birou peste zece minute.

Înfrânt, Lee se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre casă.

Adam se uită către soția lui.

– Cred că doamna Hicks se întreabă de ce n-ai ajuns. Ar fi mai bine să te duci la ea.

– Deci, ai ajuns să-mi spui și mie ce să fac, strigă ea.

– Kate, nu începe!

– De ce nu? Se pare că uiți că și eu sunt proprietar la Sevenoaks. N-am nici un cuvânt de spus?

– Ai dreptate, dar...

– Întotdeauna e un "dar", nu-i așa, Adam Deerfield?

– Vroiam să spun că aceasta nu e o ședință a comitetului director, replică el, la fel de supărat. Acum e valabil ce spun eu, clar?

– Lee are dreptate. Chiar ești un dictator și nu cred că-mi place să fiu măritată cu un asemenea om.

Adam o privi ca pe o străină.

– Asta e problema de fapt, nu-i așa? Se pare că la Sevenoaks dragostea e tare greu de găsit.

Plecă brusc, lăsând-o singură.

În următoarele zile, Kate regretă că îi vorbise atât de dur lui Adam. Soțul ei o trata acum cu politețe, dar singura persoană de care era apropiat rămăsese Nikki.

Spre sfârșitul lunii, luă hotărârea să-i invite pe John și Sondra la cină. Se pregăti zile în șir pentru acea seară și se bucură să observe că și Adam făcea eforturi ca totul să iasă bine. Mai mult, părea să se apropie din ce în ce mai mult de ea, ca la începutul căsniciei.

Cea care strică seara fu, ca de obicei, Sondra. Profitând de faptul că fetița fusese dusă la culcare, începu să pună întrebări despre ea.

– Cum se descurcă Nikki la școală? S-a acomodat? A început să vorbească?

– Totul e-n regulă, răspunse Kathleen. Dar, din păcate, răspunsul la ultima întrebare este nu.

– Nici un cuvânt?

– Nu, recunosc ea , stânjenită.

– Cred că are nevoie de o școală specială. Am o prietenă care e directoarea unei astfel de școli și care mi-a trimis o broșură.

Căută în geantă și i-o dădu lui Kathleen.

– Poftim!

Kathleen răsfoi broșura, în timp ce Sondra încerca să-l convingă pe Adam:

– Harbour Lodge e o școală foarte bună. Este exact ce-i trebuie lui Nikki.

– Nu!

– Poate ar trebui să ne gândim, totuși, spuse încet Kathleen. Au foarte multe facilități, profesori bine instruiți, internat...

– Nu, Kathleen, repetă el mai dur. Am jurat să n-o trimit de acasă și vreau să-mi respect promisiunea.

– Dar ar veni acasă la fiecare sfârșit de săptămână...

– Kate, ai uitat cum au fost anii pe care i-ai petrecut la internat, în Halifax? Și atunci erai adolescentă! Cum crezi că s-ar simți Nikki printre străini?

– Prostii! interveni Sondra. Kathleen era mult prea sensibilă, iar timpul petrecut departe de casă a ajutat-o să se maturizeze. Un an sau doi la Harbour Lodge va face minuni pentru Nikki!

Fără să se gândească prea mult, Kathleen începu să găsească argumente în favoarea plecării fetei la internat.

– Poți să refuzi, Adam, dar gândește-te că în ultimele două luni Nikki a trăit într-un mediu sigur și plin de afecțiune. Cu toate astea, n-a scos nici un cuvânt și mă înspăimântă gândul că nu va mai vorbi niciodată. Are nevoie de ajutor specializat.

– Am crezut că măcar tu, Kate, o să fii de partea mea. Am crezut că mă înțelegi, dar văd că m-am înșelat. Discuția e încheiată! Nikki n-o să plece nicăieri, orice s-ar întâmpla. Și să știi, Sondra, că nu-mi place amestecul tău. Nikki e copilul meu, nu al tău.

După plecarea musafirilor, Kathleen se duse în bucătărie și așteptă ca el să vină și să discute despre seara petrecută. Dar

acest lucru nu se întâmplă. Îl căută pe Adam prin casă, apoi ieși în curte, dar nu era de găsit. Se duse în dormitor, dar nu reuși să adoarmă din pricina grijilor.

La un moment dat, zgomotul ușii de la intrare o făcu să tresară. Alergă în capul scărilor:

– Adam, tu ești?

– Dar cine credeai? răspunse el scurt.

Bucuria că îl văzu acasă teafăr fu înlocuită de furie.

– Unde ai fost?

– Să mă plimb.

– Și nu te-ai gândit că aș fi vrut să știu unde ești?

El începu să urce scăările.

– Să fiu sincer, nu.

– Dar unde ai stat atâta timp? Ce-ai făcut?

– Nu-mi spune că trebuie să-ți dau socoteală pentru fiecare minut din timpul meu!

– Adam, sunt soția ta! explodă ea cu pumnii strânși. Am dreptul să știu unde-ți petreci timpul!

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut cât de îngrijorată fusese din cauza lui.

– Nu prea mai știu care sunt drepturile soției mele. Nu ești prea fericită în postura asta, nu-i așa, Kate? Iar după purtarea din seara asta, înțeleg că nu mă mai pot baza pe loialitatea ta.

– La ce te referi?

– La Nikki. Am crezut că o să fii de partea mea, dar te-ai aliat cu Sondra. Cum vă puteți gândi să trimiteți copilul la sute de kilometri, departe de toți cei pe care-i cunoaște?

– Și dacă stă aici? La ce-i folosește? Problema e că tu nu vrei să accepți părerea altcuiva.

– Nu-i adevărat!

– Ba da!

Toate resentimentele adunate de săptămâni întregi erupseră în acel moment.

– Uită-te la modul cum îl tratezi pe Lee! A venit să te vadă după noaptea în care ai fost bătut, dar tu l-ai dat afară. Are dreptul să ia decizii în privința fermei, dar îl faci de râs în fața cumpărătorului. Tu ești șeful, iar ceilalți trebuie să ți se supună... M-am săturat!

Trase aer în piept și continuă:

– Ți-ai distrus orice șansă de împăcare cu Lee, îi refuzi lui Nikki ocazia de a se vindeca, iar pe mine mă tratezi de parcă aș fi un obiect. A fi soție nu înseamnă numai a face curat, a găti și a avea grijă de copilul tău!

– Dacă ești atât de pricepută, spune-mi ce mai înseamnă căsnicia.

Ea ezită câteva secunde.

– Căsnicia înseamnă să ții la celălalt mai mult decât la tine. Dar tu n-ai învățat asta, Adam. Vrei să conduci viața celui de lângă tine? Așa i-ai făcut și lui Leslie? Poate că ea nu a avut curajul să te înfrunte... și ai devorat-o.

Adam se apropie și o strânse cu putere de brațe.

– Ticăloaso! Crezi că ai înțeles tot?

Abia atunci își dădu seama Kathleen de ce spusese.

– Iartă-mă, Adam! murmură ea. Îmi pare rău, dar...

– Lasă scuzele, Kate! Nu mă interesează. Am auzit foarte clar ce ai avut de spus.

O luă în brațe, fără să țină cont de protestele ei și o duse în dormitor. Ceea ce urmă nu avu nici o legătură cu dragostea lor romantică de la început.

\*\*\*

Kathleen auzi trântindu-se ușa de la intrare.

– Nikki? Te-ai fâțâit toată dimineata pe ușa aia. Vrei ceva?

Auzi pași apropiindu-se de bucătărie.

– Vino încoace, Nikki! Vrei să mergem...

Tresări când îl văzu pe Lee intrând în bucătărie. Mirosea puternic a alcool și avea o privire amenințătoare.

– Lee! M-ai speriat! Ce cauți aici? Adam nu e acasă, e la...

– Nu pe Adam vreau să-l văd, Kathleen. Eu am venit să discut cu tine. Chiar e mai bine că nu e Adam acasă.

Nu vroia să discute cu el și nu știa cum să i-o spună.

– Te rog, Lee! Am treabă. Trebuie să văd ce face Nikki.

– Nu-ți mai bate capul cu ea. Avem lucruri mai importante de discutat.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Lee o prinse de încheietura mâinii.

– Mă doare! Dă-mi drumul!

El o eliberă brusc.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Vreau să vorbesc cu tine, Kathleen. E foarte important!

– Bine, dar...

– Hai, nu sunt eu fratele tău?

O împinse în salon și o sili să stea lângă el, pe canapea. Părea să nu observe că se înfiora dezgustată ori de câte ori o atingea.

– Ce vrei de la mine, Lee?

– Adam nu mai are nevoie de tine, nu-i așa?

– Nu ai nici un drept să vii aici și să-mi vorbești așa!

– Lasă bravada, Kathleen. Am și eu ochi și văd ce se întâmplă. Pentru că a primit ce-a vrut, adică ferma, te tratează cu același dispreț ca pe noi toți.

Privirea lui era plină de ură.

– Ar fi trebuit să-l opresc, dar n-am fost suficient de puternic ca să mă opun.

Făcu o scurtă pauză, cu ochii la Kathleen.

– Mă rog... eu venisem să te rog să mă ajuți să salvez Sevenoaks. Știu cât de mult iubești ferma și trebuie să luptăm împreună ca s-o salvăm.

Ea clătină din cap.

– Nu înțeleg nimic. De cine s-o salvăm?

– De Adam, bineînțeles! Îți cer ajutorul ca să împiedicăm un om nemilos să obțină ce vrea. E înnebunit după putere. A venit aici ca să câștige Sevenoaks, iar acum o să-ți facă și ție ce i-a făcut lui Leslie.

Vorbea într-una, amestecând vorbele și ideile.

– A dorit-o pe Leslie numai pentru că era femeia mea. Așa s-a întâmplat și cu Sevenoaks. Nu-i ajungea o treime, a vrut să aibă totul. Trebuie să-l oprim acum, o dată pentru totdeauna! Vreau să-mi cedezi mie partea ta de fermă. Numai așa poate fi oprit... și e legal, să știi.

Kathleen clătină din cap.

– Nu pot să-i fac așa ceva. Oricare ar fi motivele pentru care s-a căsătorit cu mine, nu pot să uit că sunt soția lui. Îl iubesc prea mult, Lee.

Se ridică și se apropie de fereastra ce dădea spre iaz. În depărtare îl putea vedea pe Adam și se calmă brusc.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, Lee. Nu mai avem ce discuta.

– Îl iubești?! Cum poți să-l iubești când știi că s-a însurat cu tine pentru pământ?

Veni lângă ea, negru la față de furie.

– De când mă știu, a obținut ce a vrut. Dar eu am să-l opresc!

Scoase câteva hârtii mototolite din buzunarul de la piept.

– Vreau să semnezi astea. Acum, Kathleen!

Îi vârî un pix în mână și o trase către masă. Ea se smuci și se depărtă de el.

– N-o să semnez nimic, Lee. Îți pierzi vremea. Pleacă din casa mea!

Kathleen nu se aștepta la o asemenea reacție din partea lui. O plesni cu putere peste față, iar ea își pierdu echilibrul și căzu pe canapea.

– Ba o să semnezi, se răsti el trăgând-o în picioare. Conduc ferma asta de trei ani și nu vreau să renunț la ea în favoarea lui Adam. Semnează!

Ea nu se gândea decât la evadare. Trebuia să ajungă la Adam! Dintr-o dată, o luă la fugă către ușă și ieși din casă. Pe aleea care ducea spre iaz, auzi pașii lui Lee în spatele ei.

– Adam, strigă ea din toate puterile. Ajută-mă! te rog, ajută-mă!

Se împiedică și căzu, iar Lee se năpusti asupra ei și o ridică.

– Treci înapoi în casă! Avem o afacere de terminat.

Kathleen o văzu pe Nikki care îi privea nemișcată.

– Nikki! strigă ea. Adu-l pe Adam acasă! Repede, adu-l acasă!

Lee îi puse mâna la gură și o îmbrânci înăuntru.

– O să semnezi, Kathleen! Ferma e a mea și am muncit din greu pentru ea. După moartea lui Leslie, mi-a picat în brațe ca

un cadou. Bietul Adam... era atât de distrus după moartea iubitei sale soții... biletul de sinucigaș a fost o idee genială, nu crezi?

Palidă, Kathleen se luptă să-și recapete echilibrul.

– Ce vrei să spui? Tu ai scris biletul?

– Nu, l-a scris chiar ea, dar nu ca să-și anunțe sinuciderea. Era biletul prin care îmi spunea că mă părăsește pentru că nu mai suportă situația.

Se apropie amenințător de ea.

– Leslie m-a iubit pe mine, nu pe el! Dar el mi-a furat-o... după ce s-au căsătorit, eu și Leslie am fost în continuare împreună. Cât de des se putea, fără să-i dăm de bănuț lui Adam... am fi putut s-o ținem așa la nesfârșit, dar ea a început să se simtă vinovată pentru ceea ce-i făcea soțului ei. Ce să spun... Bietul Adam, cel care trăia cu femeia mea, în casa mea! Leslie n-a vrut să se sinucidă. A vrut să-i mărturisească totul, după care să divorțeze și să mă părăsească și pe mine. Ne-am certat și a vrut să fugă de mine. Mașina... frânele... ceva n-a funcționat și a avut accident.

Lee bătu cu pumnul în masă.

– El a omorât-o...

– Cum poți să spui așa ceva? Știi că s-a purtat frumos cu ea, a luat-o de nevastă atunci când tu ai refuzat să faci acest lucru. Deși știai că e însărcinată cu copilul tău...

– Da, dar a născut copilul meu? Nu, l-a născut pe al lui! Și Leslie a ajuns să-și iubească fetița mai mult decât pe mine.

Kathleen simți nevoia să se sprijine de un scaun.

– Ce anume a văzut Nikki în noaptea aceea? Cât de multe știe?

– Îți spun un singur lucru – copilul ăla poate să vorbească. Ai văzut cum se poartă în preajma mea? El a învățat-o, ca să mă enerveze pe mine. Mă cred prost? Mi-am dat seama ce urmăresc... Fata era în casă în seara în care m-am certat cu Leslie. M-a văzut când am lovit-o și apoi a văzut-o pe mama ei fugind de mine. De mine! Adam a făcut-o să se teamă de mine...

– Dumnezeu! Nikki a văzut așa ceva? Și cum te-ai aștepta să se poarte față de tine? Îți dai seama ce i-ai făcut acelui copil?

El continuă să se învâртеască prin cameră.

– Dar copilul știe! Iar Adam merită tot ce a primit ca pedeapsă pentru tot ce mi-a furat.

Se întoarce și o privi pe Kathleen cu ochi de gheață.

– Eu i-am incendiat casa. Eu i-am distrus scrisorile pe care i le-a trimis lui John. Eu am împrăștiat toate zvonurile, pentru ca nimeni să nu uite ce i-a făcut soției sale. Eu am angajat bătașii din Deerfield, ca să-l conving să plece. În loc de asta, el s-a hotărât să rămână!

– Ai făcut așa ceva? Întrebă ea, oripilată. Oamenii aia ar fi putut să-l omoare!

– Poate ar fi fost mai bine să mă fi omorât!

Vocea puternică a lui Adam umplu încăperea. Era transpirat, semn că venise în fugă.

– Ce dracu' cauți aici, Lee?

Uimit de apariția lui, Lee o strânse și mai tare de mână pe Kathleen și o înșfăcă de păr.

– Adam, spune-i să mă lase în pace. Nu vreau să semnez!

El se apropie amenințător.

– Dacă mai faci un pas, nevasta ta o să aibă de suferit. N-am nevoie decât de o semnătură de la ea.

Kathleen refuză pixul pe care i-l întindea.

– Nu semnez nimic!

O lovi din nou peste față, iar forța loviturii o făcu să-și piardă echilibrul și să cadă, lovindu-se de colțul șemineului. Ultimul lucru pe care îl înregistrează fu silueta lui Adam năpustindu-se asupra lui Lee.

\*\*\*

Kathleen deschise ochii.

– Adam... șopti ea.

El sări din scaun și se apropie, luând-o de mână.

– Draga mea Kate, mulțumesc lui Dumnezeu! O să-ți revii... așa cum și-a revenit și Nikki. Acum doarme, dar toată după-amiaza și-a petrecut-o vorbind cu John. Doctorii au avut dreptate când au spus că-și va reveni dintr-o dată. Dar regret că a fost nevoie să treci prin așa ceva...

– Am avut un coșmar îngrozitor. Am crezut că o să mă părăsești...

Adam își sprijini fruntea pe pieptul ei.

– N-ai de ce să-ți faci griji, scumpa mea Kate. În sfârșit, suntem liniștiți la noi acasă! Te iubesc...

*Sfârșit*